Contemporary Romanian Fiction 2017

Parallel Texts

Translated by MTTLC Students

Edited by **Lidia Vianu**

Stylized by Six English Writers: Wendy French, Joan Michelson, Graham Mummery, Peter Phillips, Maggie Sawkins, Anne Stewart

MTTLC
Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
mttlc.ro

Universitatea din București
Virtute et Sapientia

USR
Uniunea Scriitorilor din România

Institutul Cultural Român

British Council

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Friday 1 September 2017 Bucharest

Press Release

Contemporary Romanian Fiction 2017.

Parallel Texts.

Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.

ISBN 978-606-760-108-4

Edited by Lidia Vianu

The graduates of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text [MTTLC] translate Romanian literature for the English-speaking world. Last year we began with poetry. This year we have translated a selection of fiction writers suggested by the Writers' Union and supported by the Romanian Cultural Institute.

The translations were finalized with the help

Studenții Masteratului pentru Traducerea Textului Literar Contemporan [MTTLC] traduc literatura română pentru cititorii de limbă engleză. Anul trecut am tradus poezie. Anul acesta am tradus o selecție de proză sugerată de Uniunea Scriitorilor şi sprijinită de Institutul Cultural Român.

Traducerile masteranzilor au fost stilizate de şase scriitori englezi care au venit la Bucureşti pentru

of six English writers who came to Bucharest for a Masterclass of Literary Translation, supported by the University of Bucharest, the Romanian Cultural Institute, the Writers' Union of Romania, The National Museum of Romanian Literature and the Musical Society. The English writers worked with each graduate and finalized all the translated texts in May 2017.

Contemporary Romanian Fiction 2017 is one of the many books that show that MTTLC has become a national brand, and that its aim is to act as a bridge between Romanian and English literatures.

un Masterclass de Traducere Literară, sprijinit de Universitatea din Bucureşti, Institutul Cultural Român, Uniunea Scriitorilor din România, Muzeul Național al Literaturii Române şi Societatea Muzicală. Scriitorii englezi au lucrat cu fiecare masterand în parte şi au finalizat textele în mai 2017.

Proză contemporană românească 2017 este unul dintre multele volume care atestă că MTTLC a devenit o marcă în cultură, şi că scopul programului este să construiască o punte de comunicare între literaturile română şi engleză.

Lidia Vianu

Contemporary Romanian Fiction 2017

Parallel Texts

Translated by MTTLC Students

Edited by **Lidia Vianu**

Stylized by Six English Writers: Wendy French, Joan Michelson, Graham Mummery, Peter Phillips, Maggie Sawkins, Anne Stewart

MTTLC
Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
mttlc.ro

Universitatea din București

USR
Uniunea Scriitorilor din România

Institutul Cultural Român

British Council

Contemporary Literature Press

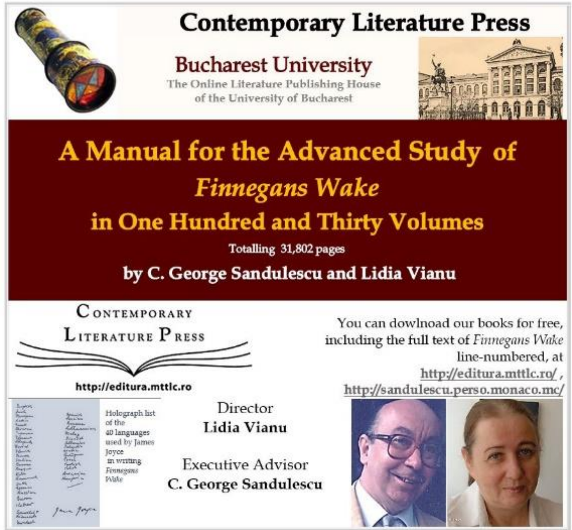
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
Contemporary Literature Press
The online Publishing House of the University of Bucharest
Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură
Lidia Vianu
Director
C. George Săndulescu
Executive Advisor
Universitatea din București
Institutul Cultural Român
USR Uniunea Scriitorilor din România
British Council

ISBN 978-606-760-108-4

Editing, Cover Design and overall Layout by
Lidia Vianu

General Proofreader: **Irina Mihai**
Proofreading: George Arion, Violeta Baroană, Alina Cîrstescu, Adriana Grigore, Cristian Vîjea
IT Expertise: Cristian Vîjea
PR Manager: Violeta Baroană

Contemporary Romanian Fiction 2017

Parallel Texts

Stylized by
Six English Writers:
Wendy French
Joan Michelson
Graham Mummery
Peter Phillips
Maggie Sawkins
Anne Stewart

Translated by
MTTLC Students

Edited by **Lidia Vianu**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Table of Contents

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
2

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
3

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Gabriela Adameşteanu Provizorat

Editura Polirom
An: 2013, Ediția a III-a
Paginile: 62-64

Translated by **Amalia Radu, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Capitolul 4 — Avertismentul

A apărut dintr-odată gata de plecare, cu paltonul pe el, cu fularul strâmb, şi-a început să-şi adune grăbit lucrurile de pe birou: pe unele le vârî în servieta diplomat, pe altele le înghesui în sertarele biroului, împingând iritat maldărele de foi dinăuntru. Dorința de a scăpa de ceilalți sau o emoție necunoscută i-a colorat gâtul cu pete roşii. Din când în când mai aruncă un cuvânt în discuție, ca să le abată atenția de la pregătirile lui de plecare. Dar mai stă cineva cu ochii pe el în afară de mine? Nu cred. Nu îndrăznesc să mă clintesc de pe scaun şi sorb din cafeaua răcită, încercând să îi prind o secundă privirea, ca să îl întreb din ochi unde pleacă. S-ar putea să nu mă fi observat, dar mai sigur este că evită să se uite la mine, sătul să se simtă pândit. Dar nu mi-o spune atunci când suntem împreună, aşa cum nici eu nu îi reproşez decât o mică parte din tot ce adun, contra lui, în mine. O relație de muți.

Mă uit neputincioasă la el cum se îndreaptă spre uşă şi în gesturile lui caut semnul nostru conspirativ: te sun diseară sau ne vedem mâine. Toți îşi pot da seama că zvâcnesc pe scaun cu muşchii crispați, ca pe un grătar pregătit să mă arunce, dintr-o

Chapter 4 — The Warning

He suddenly came in, wearing his overcoat and his askew scarf, and he started to clear his desk quickly: he threw some of the things in his briefcase, some he crammed in the desk's drawers, impatiently pushing the pile of paper inside. The desire to get away from the others or an unknown emotion covered his neck with blotches. From time to time, he takes part in the discussion to divert them from his departure preparations. But is there anyone else watching his moves besides me? I don't think so. I don't dare move from my chair and I sip from my cold coffee, trying to meet his gaze for a moment in order to ask him where he's off to. He might not have noticed me, but I'm sure he avoids looking at me, tired of feeling stalked. But he doesn't tell me this when we are together, just as I don't complain about everything I feel inside against him. A relationship between mutes.

I watch him helplessly as he heads towards the door, looking for our secret sign in his gestures: either call you tonight or see you tomorrow. Everyone can realise that I am twitching in my chair with my muscles tense, like a jack-in-

zvâcnitură, spre el.

Stăm cu toții aici, de atâta vreme, o colonie de madrepori, încât şi pe întuneric ne-am recunoaşte: după mers, după cum urcăm scara, după cum apăsăm clanța, după cum ne prelingem în lumina verzuie a culoarului, după adierea de deodorant Farmec sau loțiunea de bărbierit Tarr. Aroma de săpun Fa ori Palmolive sau mirosul unei guri cu lucrări dentare coclite definesc locul fiecăruia în organigrama instituției. Petrecem mai multe ore împreună în Clădire decât în dormitoarele Dana şi în bucătăriile minuscule, sufocate de frigiderul Fram şi aragazul Modern, unde o să ajungem când o să se întunece, ca să ne întoarcem, când se crapă de ziuă, înapoi.

Și singura şansă de a mai scăpa vreodată unul de altul este doar catastrofa numită reorganizare. Emigrarea nu pot s-o iau în calcul, este pentru cei competitivi, cu nervi tari. Și eu, spre deosebire de unchiul Biță, nu uit asta.

Cu privirea alergându-i în toate părțile, Sorin îşi goleşte biroul de foi, clame, pixuri. Și, în timp ce aruncă ultimele dosare în dulapuri, pocnind uşile, deschizându-le, închizându-le, atrage atenția că vacarmul din birou se aude pe culoar şi o să ne

the-box, ready to spring towards him immediately.

We have been sitting here for such a long time, a madrepore colony, that even in the dark we would recognise each other: by the way we walk, the way we climb the stairs, by how we press the doorknob and by how we drag our feet through the greenish light in the hall, by the scent of Farmec deodorant and of Tarr shaving lotion. The fragrance of Fa or Palmolive soap or the stench of a mouth with putrid dental works defines the hierarchy of the institution. We spend more time together in the Building than in the Dana bedrooms and in the tiny kitchens, crammed in by the Fram refrigerator and the Modern cooker where we will end up at dusk, only to come back at the crack of dawn.

And the only chance to get rid of each other is the catastrophe called restructuring. I can't talk about emigration, that is only for those who are competitive and have a strong mind. Unlike my uncle Biță, I can't forget this.

Casting anxious glances all around, Sorin clears his desk of papers, paper clips, pens. While he is throwing the last files into the cupboards, banging their doors, opening and shutting them, he points out that the noise in the office can be heard

trezim cu vreun şef venit în control! Pe urmă îşi aşază atent bileţelul de voie cu semnătura Eleonorei, paşaportul ieşirii din Clădire, şi trânteşte deasupra lui vasul de lemn cu imortele prăfuite, primit la una din aniversările lui, acum un an sau acum şapte. Poate, imediat după plecarea lui, Titus Marga o să deschidă uşa şi o să arunce, iritat, din prag:

—Sorin Olaru? Unde tot dispare omul ăsta?! Găsiţi-l urgent!

Atunci, ca o formaţie bine antrenată, noi putem răspunde: e dus după vize! Pentru contracte! Uitaţi, pe biroul lui, biletul de voie semnat!

Toate plecările lui Sorin sunt acoperite de o hârtie oficială. Şi toate lasă în urma lor o dâră suspectă.

Nimeni, sper, nu bănuieşte că uneori pleacă atât de precipitat doar ca să facă sex cu mine, în garsoniera liberă pentru câteva ore, a lectorului universitar Florinel Gheorghe. Vecinul din dreapta are şi o bandă cu Dalida, *Aime-moi, mon amour, aime-moi*, dansăm goi şi ne uităm pe geamul de la etajul şapte la pescarii ciuciţi pe marginea lacului şi la câmpul de rapiţă, verde-

from the corridor and one of the bosses might come in to check what is happening! Then he carefully places the leave of absence signed by Eleonora on his desk, his free pass from the Building, and covers it with the wooden vase with its dusty everlasting flowers, gifted to him on one of his birthdays, a year ago, or maybe seven. Perhaps, right after his leaving, Titus Marga will open the door and shout angrily from the doorway:

"Sorin Olaru? Where does this man keep disappearing? Find him right away!"

Then, like a well-trained orchestra, we'll answer: he has left to get the visas! For the contracts, to get them signed! Here's his signed leave of absence!

All his departures are justified by an official paper. And all of them have something fishy about them.

I hope nobody suspects that sometimes he leaves so hastily just to have sex with me, in the studio available only for a few hours, which belongs to Florinel Gheorghe, the university lecturer. The right-side neighbour plays a Dalida tape, *Aime-moi, mon amour, aime-moi*, we are dancing naked and we are looking through the seventh-floor window at the

galben, *serre-moi, serre-moi doucement dans tes bras, je ne veux pas savoir où tu me conduiras...*

Vom trecie, până în anii 2000, la phrogramul-de-făuri-rie a socii-ietă-ții-so-ci-iia-liste-multila-teral dez-viol-tate... Tunetul aplauzelor şi scandările Ceauşescu-eroism, România-comunism, Ceauşescu-eroism, România-comunism din tranzistor s-au revărsat atât de neaşteptat, încât şuşotelile au amuțit. De asta se tot foia prin birou Sorin! Ca să nu mai alimenteze reproşurile că îşi lasă subalternii nesupravegheați, a dat la maximum radioul, la care, pe ambele programe, se transmite Plenara Partidului. Până la pauza de masă, atunci când se va întrerupe transmisia şi cohortele de participanți vor fi dirijate spre autocarele care să îi poarte la restaurantele cu circuit închis ale Partidului, nimeni nu va avea curaj să îl închidă! Discursurile şi aplauzele vor răsuna pe culoar şi vor tăia cheful celor doritori să intre în birou, la o şuetă sau un control de rutină.

fishermen squatting on the lake and at the green-yellow rape field, *serre-moi, serre-moi doucement dans tes bras, je ne veux pas savoir où tu me conduiras...*

By the year 2000 we will have implemented the Prrrogrramme of the Ay-merging of the Multi-Laterally-developpped Shocialist Shociety[1]. The thunderous applause and the chants of Ceauşescu-heroism, Romania-communism, Ceauşescu-heroism, Romania-communism that come out of the transistor spread so unexpectedly that the whispers ceased. That is why Sorin kept fidgeting in the office! In order to prevent the criticisms that he left his subordinates unsupervised, he turned up, to full volume, the radio which, on both programmes, broadcasted the Party's Plenum. Until lunch break, when the broadcasting and the flock of participants are guided over to the coaches intended to take them to the Party's closed circuit restaurants, no one will have the courage to turn the radio off! The speeches and the applause will echo along the corridor and will spoil the enthusiasm of those willing to enter the office, for a chit-chat or a routine control.

[1] Ceauşescu's staccato way of speaking

Ana Blandiana

Povestiri fantastice
„Oraşul topit”

Editura Humanitas
An: 2016
Paginile: 83-85

Translated by **Denisa Matei, Graham Mummery**

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

În mai puțin de jumătate de oră trotuarele se topiseră într-atât, încât pantofii se încleştau în ele, refuzând uneori să se mai mişte. Era imposibil ca efortul cerut pentru a înainta să nu fie observat. Şi totuşi, oamenii mergeau opintindu-se cu naturalețea cu care se plimbaseră. Nimic nu li se părea mai firesc. Pereții caselor începeau să se îndoaie uşor, se ondulau abia simțit, îşi înclinau amenințător streşinile. Coloanele se spiralau şi se lăsau obosite spre pământ, ca nişte odgoane încâlcite. De la o oră la alta peisajul se transformase şi nu putea exista vreun ochi care să pretindă că nu vede. Evident, vedeau cu toții totul. Poate că înțelegeau chiar. Erau prea lipsiți de vlagă pentru a se mai înspăimânta, sau ceea ce se petrecea intra în calculele lor, cărora le cunoşteau de dinainte rezultatul? Păreau, în orice caz, cuprinşi de o frenezie oarecum ciudată, nepotrivită. Se bălăceau aproape veseli, încercând să înainteze şi nereuşind, fără a-i nelinişti neînaintarea. Din când în când cădeau şi se ridicau încleiați, murdari, de nerecunoscut, dar cu un fel de stranie mândrie că participă la acel straniu eveniment. Ştiau, evident, mult mai mult decât mine despre el. O cornişă aplecată prea mult deasupra trotuarului s-a desprins în cele din urmă ca

In less than half an hour the pavements had melted so much that shoes were getting stuck in them, sometimes refusing to move. It was impossible not to notice that it was difficult to advance. Nevertheless, despite the straining, people had the same grace they had while walking. Nothing seemed more natural to them. The houses' walls were slowly starting to bend, they were curving slightly, eaves tilting threateningly. The columns were spiraling, drooping to the ground with exhaustion, like some coils of tangled rope. With every passing hour the landscape had been changing and there was no point in denying it. Obviously, they were all seeing everything. They might have even understood. Were they too weak even to get scared, or were these events foreseen, since they must have known what would happen beforehand? Anyhow, it seemed that some sort of weird, unnatural frenzy came over them. They were wading merrily, trying to move forward and failing, without being unsettled in the slightest. From time to time, they would fall and get up covered in dirt and slime, unrecognisable, but with a sort of odd pride in participating in that odd event. They obviously knew much more about it than

o mare picătură, ca o imensă lacrimă groasă, opacă (vedeam materia plângând?) şi a prins sub plesnetul greu al căderii lui oameni, ale căror trupuri s-au văzut nemişcate, rigide, câteva clipe înainte ca pasta groasă a asfaltului să-i acopere cu totul. Dispariția lor s-a pierdut în vacarmul iresponsabil, în marele cor de țipete emoționate care urmăreau cu sufletul la gură momentul palpitant al prăbuşirii unei clădiri impozante, cu multe etaje, care părea să fi fost clădirea telefoanelor. Se strânseseră cu sutele, cu miile în jur, lăsându-şi numai distanța necesară privirii, fără gândul că ar putea fi striviți sub presiunea valurilor lui, şi aşteptau cu pupile fascinate desfăşurarea spectacolului. Colosul de piatră şi marmură îşi pierduse colțurile şi muchiile, se îndulcise, se rotunjise într-o curgere aproape neobservată. Ferestrele începuseră să-şi piardă simetria, se înclinau, trase în jos de curentul ascuns, unele într-o parte, altele în alta, părăsind rândurile, aglomerându-se, ciocnindu-se între ele. Printr-una se vedea un etaj întreg ondulat ca o armonică, lăsat într-o rână în interiorul clădirii care-şi păstra încă linia verticală, deşi mereu mai puțin înaltă, îngroşată secundă cu secundă. Nicio prăbuşire spectaculoasă, bruscă, nu s-a produs. Totul s-a petrecut treptat, lent, prin bună

me. A cornice which was bending dangerously over the pavement had eventually come off in a big drop, like a huge, thick, opaque tear (was I watching matter cry?) and caught people under the loud crash of its falling, people whose bodies were still, rigid for a few moments before the thick coating of cement covered them entirely. Their disappearance was lost in the irresponsible chaos, in a great choir of anxious yelling that was breathlessly waiting for the exciting moment of the collapse of an imposing, many-storeyed building which seemed to have been the telephone building. They gathered in hundreds and thousands all around, only keeping their distance needed to watch, without even considering they might be squashed by its waves, and they were waiting with eyes wide open in fascination for the show to unravel. The rock and marble colossus had lost its corners and edges, had mellowed, had turned round in an almost unseen flow. The windows had started to lose their symmetry, they were slanting, drawn downwards by the hidden stream, some in one way, some in another, leaving everything behind, cramming and clashing. Through one of them you could see an entire floor folded like an accordion, left stranded inside the building

înțelegere; parcă palatul s-a lăsat în jos, mereu mai lent, mereu mai rotund, s-a aplatizat de bună voie, a rămas o movilă numai, un gorgan moale ca o cocoaşă, care a continuat să se resoarbă încet până când, cu o ultimă aspirație ca un suspin, a fost înghițită definitiv de magma generală. Un vacarm înnebunitor a însoțit acest neînchipuit spectacol, un vacarm de strigăte, de hohote, de note acute, de silabe disparate mai mult decât de cuvinte. Sunetele păreau lipite unul de altul, din ce în ce mai greu de deosebit între ele, guturale, modulate greoi, din gâtlejuri încleştate. Simțeam că se petrecea ceva mai ciudat şi mai înspăimântător decât prăbuşirea zidurilor şi topirea zăpezii. Sunetele acelea, pe care nu reuşeam să le mai deosebesc unele de altele, nu erau deformate de vacarm, nu deveneau incomprehensibile din cauza suprapunerilor, ci se năşteau aşa, în mod absolut, de neînțeles. Erau nişte semne ale unei dezarticulate bucurii, erau nişte semne ale unei descompuneri. Îmi acordam cu disperare atenția să înțeleg totuşi, să discern, dar, când reuşeam să aleg două silabe, cea de-a treia cădea şi-mi dărâma bietul sens presupus cu disperată bunăvoință. Ascultam şi-mi încordam toată luciditatea, întreaga voință, ca să mă conving că nu era cu putință. Era, desigur, cald, era

which was still holding up, though always a bit taller, thickened with every second. There was no spectacular, sudden crash. Everything happened gradually, slowly, it was as if the pallace sank by arrangement, increasingly slower, rounder and rounder, it flattened willingly into a mere pile, a soft tell like a hump which kept sinking lazily until, with one final suction like a sigh, it was forever swallowed by the all-pervading magma. A crazy and loud pandemonium had accompanied this unimaginable show, a din of shouting, laughter, shrill notes, broken syllables, rather than words. The sounds seemed glued to each other, harder and harder to tell apart, throaty, heavily gasped from strangled throats. I had the feeling that something weirder and more terrifying was happening than the collapse of the walls and melting of the snow. Those sounds which I could no longer tell apart weren't distorted by the uproar, they didn't become incomprehensible because of the overlappings, but they were born this way, in an unaccountable manner. There were some signs of inarticulated joy, there were some signs of decomposure. I was desperately trying to understand, though, to discern, but whenever I managed to catch two syllables, the third one came to crumble

îngrozitor de cald, dar nu era posibil totuşi ca vorbirea, creierul acestor oameni să se topească asemenea pietrelor, nu era posibil ca frazele să se dezarticuleze, gândurile să se întindă şi să atârne moi, nu era posibil să nu mai am cui să strig un avertisment care până acum o clipă încă nu credeam că eu trebuie să-l dau. O veselă demență orchestra țipetele dezlănțuite ale trecătorilor care se precipitau dintr-o parte în alta arătându-şi, printre hohote de râs, cu mâinile întinse, dezastre şi căutând mereu încă un spectacol şi mai nevăzut, şi mai total. Nu exista spectacol mai total decât spectacolul oferit de această masă de ființe care părea imună la durere, la spaimă, la moarte chiar, inconştientă până la transformarea derutei într-o jubilare.

down my poorly presumed meaning which I so willingly found. I was listening and tightening my entire lucidity, my entire will, just to convince myself in the end that it was impossible. Obviously, it was terribly hot, but the speech, the brain of these people couldn't have melted like lava, it wasn't possible for the sentences to become inarticulated, for the thoughts to spread out and hang all soft, it wasn't possible to have no one to give a warning which until then I didn't think it was I that I must give. A joyful madness was conducting the unleashed shouting of the passers-by who were rushing from side to side, pointing to disasters while laughing, their hands outstretched, and always searching for one more show utterly unseen and complete. There was no show more complete than the one provided by this mass of beings which seemed immune to pain, to fright, even to death, so unconscious that they turned confusion into gloating.

Lavinia Branişte | Escapada | Editura Polirom | Translated by **Andrada Mingiuc, Graham Mummery**

Colecția: EGO proză
An: 2014, Ediția I
Paginile: 15-16

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Tatăl meu mă aşteaptă la fântână

Când am ajuns la Brăila sâmbătă dimineață, simțeam c-abia m-am trezit. Trenul plecase la şase din Bucureşti. Am ajuns pe la nouă acasă. Îmi place trenul ăsta care pleacă în creierii nopții în zile de weekend, e mereu aproape gol şi-n orice anotimp, undeva între Bucureşti şi Urziceni sau Urziceni şi Făurei sau Făurei şi Brăila, undeva pe acolo, pe un câmp din ăla, răsare soarele. În trenul ăsta, între şase şi nouă prinzi mereu răsăritul.

Stăm aproape de gară. De obicei vin cu o valiză cu rotile după mine şi trag de ea şi scol de prin curți de fabrici abandonate câini care-şi trag corpurile pe sub garduri schelălăind şi după primul corp apare o haită de corpuri, mie mi se face frică, iau valiza pe sus, zic „Tatăl Nostru" în gând şi-mi fac cruce cu limba, deşi n-am înțeles niciodată prea bine care-i mişcarea, şi-n treizeci de ani nu m-am învrednicit nici măcar o dată să-ntreb o babă cum se face.

Acum n-am mai avut valiză, am venit cu mâinile în buzunare, păstrând totuşi în spate un mic rucsac plin cu

My Father Is Waiting for Me at the Fountain

When I arrived in Brăila on Saturday morning, it felt like I had just woken up. The train had left Bucharest at six in the morning. I arrived home around nine. I like this train that leaves in the dead of night at weekends, it's almost always empty and in every season, somewhere between Bucharest and Urziceni, Urziceni and Făurei, or Făurei and Brăila, one of those places, on one of those fields, the sun rises. On this train, between six and nine in the morning you always get to see the sunrise.

We live near the train station. I usually drag behind me a trolley bag which wakes up the dogs, making them yelp and crawl from under the fences of abandoned factories. After the first one comes a pack of them and I get scared. I lift up my trolley, say the Lord's Prayer to myself and make a cross using my tongue, although I've never really known the right way to do it and in thirty years I haven't once bothered to ask an old woman how to do it properly.

This time I didn't have my suitcase, I came empty-handed, though I had a small rucksack on my back filled

caserole de plastic goale.

Mama m-aştepta în poartă. M-a pupat pe obraji şi m-a apăsat la măsea, unde mă durea.

—Au... am zis. Te-ai dat cu parfum?

A început să râdă. Părul îi mirosea a parfum, iar restul hainelor a mâncare, se trezise cu noaptea-n cap să se pregătească. După-amiază urma să plec înapoi la Bucureşti.

M-am dus în camera mea să mă schimb. Am deschis larg două uşi ale şifonierului, era plin cu haine, ale mele toate, şi totuşi am constatat că nu am cu ce să mă îmbrac. Nu mai aveam nimic purtabil, niciun pantalon de trening, niciun pulover în care să mă simt confortabil. Până la urmă mi-am pus nişte pijamale. Mama a venit după mine, a stat şi s-a uitat cum mă schimb, când mi-am dat jos sutienul m-am întors cu spatele, deşi mi l-am scos pe sub maieu.

—Cum eşti? m-a întrebat şi a venit înspre mine, mi-a apucat fața în mâini, s-a înălțat un pic (e puțin mai scundă decât mine) şi mi-a tras în jos cu degetul gros colțul stâng al gurii. Buzele mi s-au desfăcut şi au lăsat să se vadă gaura

with empty plastic containers.

Mum was waiting for me at the gate. She kissed me on the cheeks and touched the sore spot on my jaw, where my tooth hurt.

“Ouch,” I said. “Are you wearing perfume?”

She started to laugh. Her hair smelled of perfume and the rest of her clothes of food; she had risen at the crack of dawn to get ready. In the afternoon I was to leave for Bucharest.

I went to my room to change. I opened wide two doors of the wardrobe. It was full of clothes, all mine, and yet I realised I had nothing to wear. I didn’t have anything wearable, not one pair of tracksuit bottoms, not one jumper I felt comfortable wearing. Eventually I put on some pyjamas. Mum came after me, stood and watched as I changed. I turned my back when I removed my bra, even though I unhooked it without really taking off my vest.

“How are you?” she asked and came towards me, took my face in her hands, lifted herself a little (she is a bit shorter than me) and pulled down the left corner of my mouth with her thick finger. My lips parted and allowed her to see the stitched

cusută din gingie. Mama a focalizat prin ochelari. A tras mai tare de buză în jos.

—Au... am zis din nou. Au.

Îmi dăduse ea banii. Implant. Direct implant, pentru că nu vrem halenă.

—Te doare?

Da, mă durea. Cu două zile în urmă, după trei anestezii, doctorița îmi înşurubase în os, cu o bormaşină medicală, un țăruş din titan.

—Mi-a zis c-o să stea bine. O să prindă. Că sunt tânără şi am dinți buni.

hole in my gum. Mum focused through her glasses. She pulled down harder at my lip.

"Ouch," I said again. "Ouch."

She had given me the money for an implant. Went straight away for the implant, because we didn't want halitosis.

"Does it hurt?"

Yes, it hurt. Two days before, after three anaesthetics, the doctor had screwed into my jawbone a titanium plug with a medical drill.

"She told me it will stay in. It'll hold. 'Cause I'm young and have good teeth."

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
19

Mircea Cărtărescu

De ce iubim femeile
„Întâlnire la Torino"

Editura Humanitas
Colecția: EGO proză
An: 2015
Paginile: 112-115

Translated by **Diana Purcărin, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Întâlnire la Torino

Ajunşi în oraş, m-am cazat la o pensiune şi-am ieşit pe străzi, intrigat de explicațiile profesorului Marco. Dar oraşul părea foarte paşnic. Palate semănând mai mult a primării, statui de duci de Savoia pe cai de bronz, în fine, faimoasele porticuri. Turişti, lume colorată şi amestecată. Unde era magia oraşului dintre râuri? Seara ne-am reunit cu alți câțiva prieteni, traducătorul meu Bruno, familia Pop din Cluj etc. şi am cinat la o trattoria foarte pitorească. Am ieşit apoi sub stele. „O să vedeți acum ceva ce probabil n-ați mai văzut niciodată”, ne spuse Bruno. Înaintam pe străduțe slab luminate când, brusc, dând un colț, ni s-a ivit în față o monstruozitate fără limite. O clădire aproape cât turnul Eiffel de înaltă. O boltă uriaşă peste care (n-o să mă credeți, nimeni n-ar crede) fuseseră cocoțate două temple greceşti unul peste altul, deasupra cărora s-a ridicat un turn subțire de o sută de metri înălțime, având în vârf un fel de stea enormă! Dar e imposibil de descris clădirea asta nebunească, trebuie văzută cu ochii. „E faimoasa Mole Antonelliana, opera unui arhitect genial şi dement din secolul al XIX-lea. Măreție şi

An Encounter in Turin

Once in town, I put up at a B&B and, intrigued by professor Marco’s explanations, I got out on the streets. However, the city seemed really peaceful. Palaces looked rather like city halls, statues of dukes of Savoy rode on bronze horses, finally, the renowned porticoes. Tourists, a various and sundry crowd. Where was the magic of the city between the rivers? In the evening I got together with some other friends, my translator Bruno, and the Pop family from Cluj and co. and we dined at a picturesque trattoria. Then we went outside into the starlight. “You’re about to see something that you’ve probably never seen before”, said Bruno. We were heading along the dim lit streets when, suddenly, round a corner, we saw a hideous monstrosity. A building almost as high as the Eiffel Tower. A huge vault on top of which (you won’t believe me, nobody would) two Greek temples had perched, with a thin tower a hundred meters high, with an enormous star on its pinnacle! However, it is impossible to describe this insane building, one must see it for oneself. “It’s the notorious Mole

grotesc, kitsch curat, dar la o scară la care kitsch-ul devine fantastic, copleşitor. Nu mai există aşa ceva în lume", ni se spuse. După ce ne-am scrântit gâturile privind ciudăţenia colosală din miezul oraşului, am mai făcut câţiva paşi ca să vedem casa în care a locuit Nietzsche în perioada în care a scris distrugătoarea sa carte *Ecce Homo*. Ne-am întors istoviţi la pensiune. Nietzsche, Antonello, giulgiul lui Isus mi s-au învârtit apoi toată noaptea în minte.

Dimineaţa am văzut o expoziţie a unui futurist, Fortunato Depero (picturi geometrice şi pestriţe, şotroane pastelate, păsări), şi-apoi am mers la „L'Egizio", celebrul muzeu de egiptologie, „cel mai mare după cel din Cairo", cum ne-a fost recomandat. Şi-aici am avut întâlnirea cea mai stranie care mi-a fost dată-n această viaţă. Nu mă suspectaţi de fabulaţie sau de livresc. Totul a fost real, real, real.

Am intrat în muzeu doar familia Pop şi cu mine. Ce să spun? Nu prea mă-nnebunesc eu după mumii, sarcofage, urne funerare şi zei cu cap de pasăre. Aici erau cu sutele, cu miile. Fâşii uriaşe de papirus, bucăţi putrede de lemn cu hărţi ale lumii

Antonelliana, the work of a brilliant, mad, 19th century architect. Greatness and grotesqueness, pure kitsch, but at a scale where kitsch becomes an overwhelming fantasy. "There is no other such thing in this world", we were told. After getting a crick in our necks looking up at that huge oddity in the city centre, we took a few more steps to see the house in which Nietzsche had lived during the time when he wrote his ground-breaking book *Ecce Homo*. We came back to the B&B exhausted. Nietzsche, Antonello, the shroud of Jesus spun around my head all night long.

In the morning I went to the futurist exhibition of Fortunato Depero (geometrical and motley pictures, pastel-coloured hop scotches, birds) before going to the famous Egyptology museum "L'Egizio", "the greatest next to the one in Cairo", as recommended to us. And there I had the weirdest encounter in my whole life. Don't accuse me of fabrication or fiction. Everything was real, real, real.

Only the Pops and I entered the museum. What can I say? I am not really crazy about mummies, sarcophagi, funeral urns and bird-headed gods. There were hundreds, thousands of them in there. Huge shreds of papyrus, rotten pieces of

de dincolo, cranii cu piele zbârcită şi neagră lipită de ele, mâini scheletice cu unghii pietrificate. Vitrine cu scarabei cocliți şi urne cu ibişi îmbălsămați. O necropolă sinistră răsuflând tăcut în jurul tău. Turişti umblau de colo-colo, minusculi pe sub marile statui de faraoni, grupuri însoțite de ghizi se perindau pe culoarele glaciale.

Unul dintre grupuri era format din copii de şcoală. Stăteau adunați în preajma unei vitrine şi din mijlocul lor se auzea o voce feminină, automată şi profesională. Dar, curios, nu se vedea nici o ghidă! Și mai ciudat: copiii ascultau explicațiile cu o neaşteptată gravitate. M-am apropiat de ei. La-nceput am crezut că vorbeşte chiar unul dintre copii, deşi vocea era de femeie matură. Dar în cele din urmă am văzut-o şi-am încremenit.

Cum s-o descriu? N-am mai întâlnit niciodată o asemenea ființă, nici în vise, nici în picturi, nici în filme. Stătea-ntre copii, mai scundă decât mulți dintre ei, un corp de fetiță, fără urmă de sâni, înălțat într-un chip ciudat, de parcă-ar fi vrut să-şi ia zborul. Mâini subțiri, şovăitoare. Ceva cu totul imposibil în toată construcția acelui corp. Iar fața... în mod sigur nu o față umană.

wood showing maps of the afterworld, skulls with wrinkled black skin stuck to them, skeletal hands with calcified nails. Glass cases with patinated scarabs and urns with embalmed ibiss. A sinister necropolis quietly breathing all around you. Tourists were wandering around, tiny in comparison with the great pharaoh statues, while groups accompanied by guides were walking on the icy corridors.

One of the groups was made up of school kids. They were gathered around a glass case and you could hear a female voice, monotone and professional, droning in its midst. But, curiously enough, there wasn't any guide in sight! Even more intriguing: the kids were listening with unexpected solemnity. I drew closer. At first I thought that one of the children was speaking, though the voice was that of a mature woman. When I eventually saw her and I froze.

How can I describe her? I had never come across such a being in all my life, be it in dreams, paintings or movies. She was sitting among the kids, shorter than many of them, she had the breastless body of a little girl, standing in a strange way as if she was about to fly. Thin, wavering hands. Something about that body just didn't add up. And the face...

Vag feminină, dar atrasă ca o ciupercă de gravitația lunii. Cum pot descrie acele cearcăne revărsate, acei ochi grei şi fără strălucire, acea expresie nici de tristețe, nici de deznădejde, nici de durere, ceva ce n-a mai apărut niciodată pe o față de om... Sau pielea aceea cenuşie ca de cauciuc... Pitica nu privea pe nimeni. Cât am stat în spatele copiilor, înnebunit şi fascinat, nu s-a uitat niciodată în ochii nimănui. Nici la orice altceva nu privea. Doar vorbea.

most certainly wasn't a human face. Vaguely feminine, but shaped like a mushroom as if pulled up by the moon's gravity. How can I describe those accentuated dark circles, those heavy, dull eyes, that facial expression, that wasn't exactly of sadness, of despair or sorrow, but something that couldn't be associated with a human face... Or that grey, rubbery skin... The squat creature was looking at no one. While I stood behind the children, bemused and fascinated, she looked nobody in the eye. Nor was she looking at anything else. All she was doing was speaking.

Gabriel Chifu

Unde se odihnesc vulturii

Editura Eminescu
Colecția: EGO proză
An: 1987
Paginile: 5-6

Translated by **Lucia Mustață, Peter Phillips**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Unde se odihnesc vulturii
Partea I—Revelionul
1

Teoria hedonistă ar fi cea mai potrivită să susțină episodul pe care, în acest moment, îl pune la cale Cristian Mireanu. Deci, tânărul acesta n-a împlinit 30 de ani, aşteaptă cea de-a doua vizită a noii sale cuceriri—Miriam. Este ora opt fără douăzeci seara. La ora opt Miriam trebuie să sosească (nu va întârzia).

Cristian Mireanu se priveşte în oglindă şi se arată încântat de ce vede—obrazul său, proaspăt bărbierit, străluceşte; parcă oglinda redă nu doar imaginile, ci şi mirosurile ori stările sufleteşti: în chipul pe care oglinda i-l înapoiază, Cristian Mireanu întrezăreşte şi mirosul fin de deodorant „Hattric" şi de after-shave pe care le folosise cu puțin timp înainte, după duş.

Alungă din minte istoria procurării produselor cosmetice (şi însoțeşte procesul mintal de o mişcare a mâinii de parcă ar goni o insectă enervantă, zicându-şi, pe bună dreptate, că nu asta trebuie să-l preocupe acum, ci Miriam.)

Where Eagles Rest
Part I—New Year's Eve
1

Hedonism as a way of life that would be the most suitable support for the plan which Cristian Mireanu is putting together right now. So, this young man who hasn't yet turned thirty is waiting for the second visit of his most recent conquest—Miriam. It's twenty to eight in the evening. She is bound to come at eight o'clock and she isn't going to be late.

Cristian Mireanu stares at himself in the mirror and is pleased with what he sees—his cheek, freshly shaved, is gleaming; it's like the mirror does not only show images, but also smells and emotions: in that image he can even sense the fine smell of the "Hattric" deodorant and the aftershave which he used few moments ago, after taking a shower.

He dismisses from his mind the story of how he purchased the cosmetics (and along with this thought, he waves his hand as if he was flicking away an annoying insect, frankly saying to himself that this should not be on his mind

E suficient să pronunțe în gând numele *Miriam*, pentru ca fața lui să-şi redobândească seninătatea şi luminozitatea.

Cristian Mireanu se simte acum, la ora opt fără cincisprezece minute, ca un regizor inspirat, la capătul montării unui spectacol, aproape de clipa izbucnirii aplauzelor ce nu vor întârzia să vină.

Îşi roteşte încet privirea prin încăpere (o altă comparație ne obligă s-o luăm şi pe ea în seamă: aidoma unui general privind câmpul de luptă)—garsoniera arată cum se cuvine. Întâi s-a făcut curățenie, pe urmă a fost aranjată acea dezordine strict necesară în casa unui intelectual.

Casetofonul (împrumutat) este pregătit—o apăsare pe buton şi se vor revărsa valuri îmbătătoare de muzică. Pe noptieră—țigări. În frigider—votcă şi vin. În bucătărie, cafea natural. (A, să verifice paharele şi ceştile, dacă sunt spălate, dacă lucesc de curățenie, îşi aminteşte Cristian Mireanu. Verifică—sunt… Aduce, pe o tavă, două pahare delicate, cu picior. Le pune pe măsuță. E bine. Se întoarce şi—nefastă clipă de neatenție—loveşte unul din pahare, îl răstoarnă. Oricui i se poate întâmpla. Nu-i nimic. Incidentele fac parte din legea

right now, only Miriam should.)

For his face to gain serenity and light, it's enough to utter the name *Miriam* in his mind.

Now, at a quarter to eight, Cristian Mireanu feels like an accomplished director after putting a show together, close to the moment of imminent applause.

He slowly turns his gaze around the room—a comparison springs to mind: a general is gazing upon his battlefield—his studio looks tidy. First, it was cleaned and the mess which is completely necessary in intellectuals' houses has been taken care of.

The (borrowed) cassette player is ready—one press and intoxicating waves of music will flow. Cigarettes—on the bedside table. Vodka and wine—in the fridge. Genuine coffee—in the kitchen. (Oh, he should check the glasses and cups to see if they are washed, if they sparkle, remembers Cristian Mireanu. He checks them—they are… He brings on a tray of two delicate stemware glasses. He places them on the coffee table. It's all good. He turns around and—in one unfortunate moment of distraction—he accidentally hits one of

oricărui spectacol. Tânărul înlătură rapid urmele „dezastrului”.) Şi o cutie cu alune aşteaptă să fie deschisă… O clipă, în vreme ce recapitulează toate astea, Cristian Mireanu se întreabă dacă merită Miriam atâtea pregătiri, e drept că arată foarte bine, dar…

Apoi, o altă voce a sa îi răspunde că nu e cazul să fie meschin. Bine, dar nu din meschinărie mă întreb, ci din teama de a nu fi o miză prea mică, un război prea mic. Lasă, lasă zice celălalt *eu*, acesta este spectacolul pur şi în gesturile gratuite nu intră calcule pragmatice...Aşa e, se dă învins cel dintâi eu al lui Cristian Mireanu şi tânărul continuă controlul final.

the glasses and it topples over. It can happen to anyone. It's nothing. Incidents are part of every show. The young man quickly removes any trace of the "disaster".) A box of peanuts is waiting to be opened… For one moment, while he rehearses all this in his head, Cristian Mireanu wonders if Miriam is worth so many preparations, fair enough, she looks nice, but still…

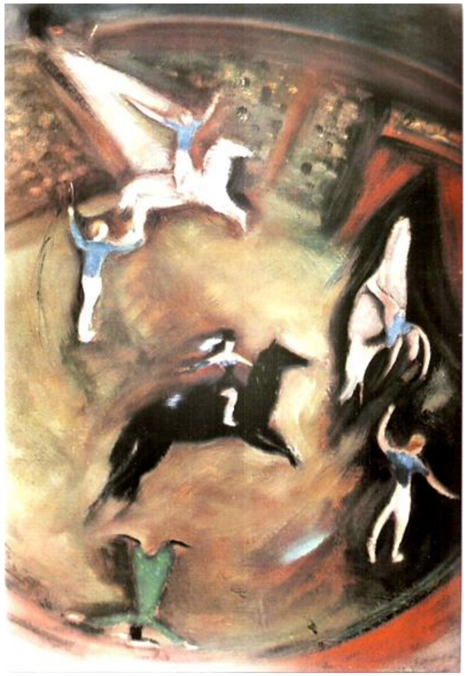
Then his inner voice tells him that it is not necessary to be mean. Well, I am not thinking this out of malice, but out of fear… fear of her being too low a stake, too small a war. Never mind, says the other *me,* this is the true show and insignificant gestures don't match reasonable calculations… That's true, surrenders the first *me* of Cristian Mireanu and the young man continues his final check.

Marius Chivu

Sfârşit de sezon

Editura Polirom
An: 2014
Paginile: 9-11

Translated by **Bogdan Voiculescu, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Bărbatul rămase cu telefonul în mână şi scrise un mesaj, după care aruncă aparatul pe canapea şi intră în bucătărie.

Scoase din frigider cartonul cu ouă şi cutia cu lapte şi le aşeză pe masă lângă borcanul cu miere. Sparse un ou într-un bol, turnă lapte şi lăsă să curgă miere direct din borcan, apoi amestecă cu o furculiță. Aruncă două felii de pâine în bol şi întredeschise fereastra să fumeze.

Afară ningea greu şi bulevardul se acoperise de zăpadă. La ferestrele din blocul vecin clipeau instalații de lumini. Bărbatul trase câteva fumuri şi se întoarse pentru a scoate tigaia din cuptor, pe care o aşeză pe ochiul mic, şi aruncă înăuntru feliile scoase cu degetele din bol. În curând, laptele începu să sfârâie sub capac. Bărbatul îşi termină țigara şi o stinse tacticos în scrumieră privind în calendarul de pe perete. Trase tigaia deoparte şi întoarse cu paleta bucățile de pâine pe care, nu după mult timp, le scoase, rumenite, pe o farfurie. Băgă laptele şi ouăle înapoi în frigider, puse bolul în chiuvetă şi intră cu farfuria în living exact în momentul în care smartphone-ul îl anunță că primise un mesaj.

He typed a message on the phone in his hand, then tossed it onto the couch and went into the kitchen.

He took the eggs and the milk out of the fridge and placed them on the table next to the jar of honey. He cracked an egg into a bowl, added milk and let honey run from the jar, then stirred the mixture with a fork. He dropped in two slices of bread and opened the window slightly to have a smoke.

Snow was falling heavily outside, and the boulevard had been covered. Christmas lights were twinkling in the windows of the neighbouring block. He took a few drags and turned to take the frying pan out of the oven, which he then set on the small ring, picking up the bread slices with his fingers and tossing them in. Soon, the milk was sizzling under the lid. He finished his cigarette and put it out in the ashtray, unhurriedly, glancing at the calendar on the wall. Taking the pan aside, he used a spatula to turn over the slices of bread, which he soon afterwards took out browned onto a plate. He placed the milk and eggs back inside the fridge, lay the bowl in the sink, and went with the plate into

La televizor se derulau, fără sonor, imagini cu un grup de manifestanți care purtau pancarte scrise de mână. Bărbatul citi pe ecran: „Proteste în Piața Universității. Ziua 6"şi se strădui să-şi găsească o poziție cât mai confortabilă pe canapea. Mai întâi îşi puse piciorul stâng pe măsuță, apoi se lăsă într-o parte, după care se ridică greoi şi se duse în bucătărie, unde înveli într-un prosop o pungă cu cuburi de gheață scoasă din congelator. Reîntors pe canapea, se întinse cu grijă pe spate şi îşi aşeză prosopul cu gheață în poală, dar se răzgândi şi îl băgă în pantalonii de trening, potrivindu-l în partea dreaptă. Răceala gheții îl înfioră, îşi ținu răsuflarea şi o vreme rămase nemişcat.

Smartphone-ul îl anunță că are un mesaj necitit şi bărbatul îl deschise, după care se întinse spre măsuță şi apucă telecomanda. Cu sonorul oprit, butonă rar.

Până termină de mâncat frigănelele, făcu turul complet al canalelor de ştiri, care dădeau toate aceeaşi informație: „România sub zăpezi. 4 morți".

Scoase din pantaloni prosopul ud şi, cu mişcări precaute,

the living room, just in time to hear his phone announce the arrival of a message.

The television was soundless, showing images of a group of demonstrators holding up hand-written signs. On the screen he read "Ongoing protests in University Square. Day six", and tried to find a comfortable position on the couch. First he set his left foot on the table, then leaned to one side, then got up awkwardly and went to the kitchen, where he took out an ice bag from the freezer and rolled it in a towel. He sat back on the couch carefully and placed the ice bag on his lap, but then reconsidered and slid it down his trousers, adjusting its position towards the right. The chill made him shiver, he held his breath and lay still for a time.

His phone announced an unread message, which he read before leaning over the table and picking up the remote. Still with the sound off, he browsed the available channels.

Eating his egg toast as he browsed, he noticed that all the news programmes were reporting on the same issue: "Romania buried under snow. Four dead."

He took the ice bag out of his trousers, got up

reuşi să se ridice şi să ajungă la bucătărie. Aşeză farfuria pe blat, despături prosopul, pe care îl întinse pe mânerul aragazului, şi puse în chiuvetă punga în care cuburile se topiseră. Turnă o cană de apă, apoi încă una, ficusului şi cercetă atent tărtăcuța galbenă de pe pervaz, apăsându-i coaja cu degetele. Telefonul mobil sună din nou şi bărbatul se întoarse în living.

—Chiar la voi mă gândeam, spuse el din prima.

gingerly, and went back to the kitchen. He set the plate on the counter, unravelled the towel, which he then hung over the oven door handle, and left the bag in the sink, its ice melted. He poured the ficus a glass of water, then another, and studied the yellow gourd lying on the window sill, pressing his fingers into its skin. His mobile phone rang again and he came back into the living room.

"I was just thinking of you," he said straight away.

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
32

Adrian Cioroianu	Adulter cu smochine şi pescăruşi	Editura Curtea Veche An: 2013 Paginile: 252-253	Translated by **Teodora Avram, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Pe la ora cinci a amiezii, cu soarele în faţă, am intrat în apă şi am luat-o lin către malul pe care, de fapt, nu mă mai aştepta chiar nimeni. Acesta este singurul *adevăr* adevărat.

Drept care, înotând în apa ceva mai rece a amiezii, mi-am spus că adevărul e cu siguranţă sfânt – dar în egală măsură el este apăsător uneori, aparent adesea, deranjant de regulă şi mai întotdeauna răneşte pe cineva: pe noi înşine sau pe cei pe care-i iubim. Pluteam pe apă şi îmi spuneam că dragostea e cu totul diferită: ea-i în acelaşi timp sfântă şi păcătoasă şi în această ambivalenţă atât de tentantă se regăsesc, fără să ştie, toţi cei care iubesc. Veşnică sau pasageră, jurată pe viaţă sau—de ce nu?—nemărturisită vreodată, aducătoare de extaz sau de durere, dragostea e singurul instinct eminamente animalic pe care bărbatul şi femeia, împreună, l-au distilat într-un produs cultural.

Şi hrana este instinctuală, şi gastronomia este o artă, îmi mai spuneam eu, pe când valurile mici şi reci mă împingeau de la spate, tamponându-mi ceafa şi răcorindu-mi mintea—, dar nu vor naşte poezii care să ajungă dincolo de nivelul parodiilor gurmande. Noi nu avem—gândeam, tăind uşor apa cu

Around 5 o'clock, as the sun shone in my face, I got into the water and headed slowly towards the shore. No one was actually waiting for me any longer. This is the absolute *truth*.

That's the reason why, while I was swimming in the slightly colder water of the afternoon, I said to myself that truth is definitely sacred. Although it can be equally irksome and often disturbing, almost always hurtful both for ourselves or for the ones we love. As I floated I told myself that love is altogether different: it is both sacred and sinful at the same time, lovers are oblivious to this ambivalence. Is it eternal or fleeting? Is it a lifetime promise or a feeling that we shy away from? Or maybe it is elation or pain-inducing? But love is the essentially basic instinct which man and woman have turned into a cultural artifact.

Food is also instinctive and gastronomy is an art, I told myself while the cold waves were pushing me from behind, dabbing at my nape and refreshing my mind. Food will never generate poems beyond the boundaries of gourmet parodies. We do not have an instinct for truth, but we simply cherish it

brațele—instinctul adevărului, ci doar o prețuire, mai curând teoretică, față de el. În schimb, toți, fără excepție, suntem condamnați la iubire. Toți vom iubi, într-o zi. Cu toții ne vom îndrăgosti, mai devreme sau mai târziu, poate o singură dată în viață, poate de mai multe ori; şi uneori, cum ziceam, chiar simultan. Ajuns la mijlocul distanței dintre insulă şi malul oamenilor, m-am oprit. Călcam apa, iar cu brațele parcă dirijam aria domolă a rămânerii mele la suprafață. Între cele două maluri e cel mai bine. Fiecare pare, de acolo, în egală măsură, promițător. Doar că nu vei putea fi pe ele simultan, vreodată.

În jumătatea rațională a minții noastre—îmi mai spuneam eu, privind încă o dată în toate părțile—, ştim că dragostea e chimie. Sau ni se spune că e un pretext subtil pentru perpeturarea instinctivă ce duce specia mai departe. Ni se va demonstra că este ea însăşi un detaliu intim, ce ține de spiritul timpului, şi că s-a schimbat prin secole, odată cu hainele noastre, cu armele noastre, cu parfumurile şi cu mâncărurile noastre; şi că se va schimba pe mai departe. Ni se va sugera că este, de fapt, o formă de egoism: un truc împărțit cu celălalt, o formă de sustragere din lume şi de regăsire alături de cea sau cel care te face să te simți bine. Poate că aşa este. Dar, mai apăsat

in our minds. On the other hand, we are all, without exception sentenced to love. We will all love, someday. We will all fall in love, sooner or later, maybe once in a lifetime or maybe several times and maybe even at the same time. Having reached midway between the island and the shore, I began to tread the water while my arms seemed to be conducting the gentle area of my floating. The best place lies between the two shores. From there, each of them looks equally promising. Only that one could never be on both at the same time.

When we think rationally we know love is chemistry. Or we are told that it is a subtle pretext for keeping the species from extinction. We will be shown that love itself is a concept related to the spirit of time, and that it has changed along centuries together with our clothes, weapons, perfumes and foods; and it will keep changing. It will be suggested that it is actually a selfish act: a shared trick, a way to escape the world and of finding oneself next to the one who makes you feel good. It may be so. But, more powerful than everything, I kept thinking how, above everything else, love is freedom and power. Nothing can compare to the power you get from shared

decât toate—am crezut eu, în acea amiază a ultimei zile, la câțiva paşi apropiere de mal—, mai presus de toate, iubirea este eliberare şi putere. Pentru că nimic nu se compară cu puterea pe care ți-o dă iubirea împărtăşită şi nimeni nu este mai liber decât cel ce iubeşte şi este iubit. Când am pus piciorul pe nisipul umed, mi-a devenit dintr-odată clar că pe continentul acesta, undeva, în față, se află şi ziua mea de mâine. Nu-mi promit să sărut vreo femeie dacă voi ajunge vreodată acolo, în Australia, mi-am spus, oarecum zâmbind în sinea-mi, privind pe linia albastră a orizontului.

Da, şi Scripturile se pot înşela, am adăugat eu, doar pentru mine. Nu adevărul, nu! Ci doar dragostea ne face liberi.

Ea a luat-o spre mal, iar eu am luat-o spre larg. Am înotat încet, plutind prin valuri aşa cum Armstrong, în pozele lui, pare a pluti deasupra prafului Lunii. Insula se profila tot mai clară; mergeam spre capul ei nordic şi presimțeam că pur şi simplu nu am cum, da, nu am cum să nu sperii deloc pescăruşii. M-am oprit de câteva ori în acea înaintare şi, călcând apa sau plutind pe spate, am privit spre Alicia. Am văzut-o cum se aşază pe pătura ei mică şi, după atâtea ore împreună, ştiam că-şi freacă uşor spatele de nisip, ca pentru a-şi găsi locul cel mai

love and no one is freer than the one who loves and is loved. When I stepped on the wet sand, it became clear to me that on that continent, somewhere, ahead of me, there was a tomorrow. Should I ever arrive in Australia, I cannot promise to kiss a woman. This thought made me smile as I could observe the horizon from the distance.

Yes, even the Scriptures can be wrong. It is not truth that sets us free, but love.

She swam her way to the shore, I swam out at sea. I swam slowly, floating on the waves, the way Armstrong in his photographs seems to be floating above the dust on the Moon. The shape of the island could be seen clearly; as I approached its northern tip I realised there was no way I could avoid scaring the seagulls. I stopped swimming a few times, treading the water or swimming on my back and I glanced towards Alicia. I saw her sit down on a small blanket and because I knew her so well I could tell she would be brushing her back against

bun la acel capăt de pe harta Europei. Mai apoi am văzut-o aplecată asupra unui punct negru ce nu putea fi decât propria ei geantă. Urma să dezlege vreun careu de cuvinte încrucişate şi ştiam că o voi tachina când o voi regăsi cu el nici pe jumătate făcut, spunându-i că nu poate termina niciodată fără mine.

Când m-au simțit apropiindu-mă pe apă, pescăruşii de pe partea mea de insulă şi-au luat zborul şi aş fi vrut să le pot transmite în vreun fel că nu e cazul să se teamă. Planau scurt de pe vârful stabilopozilor, aproape că atingeau apa lângă malul plin de scoici, apoi se ridicau la fel de brusc şi se opreau ceva mai încolo, pe un alt vârf de beton. Abia dacă mă vedeau, cu coada ochilor lor albi. Pentru că altă treabă nu păreau a avea decât să privească marea, prinşi într-o aşteptare pe care n-aveam s-o dezleg.

Cum am ajuns pe insulă i-am făcut Aliciei semne cu mâna, fără să mă gândesc nicio clipă dacă mă vede sau nu. Soarele îmi bătea drept în ochi. Știam că este acolo; cearşaful de sub ea, abia vizibil, nu-mi apărea cu totul alb. Apoi, am urcat pe piatra mare de granit ce semăna cu un romb zdrențuit,

the sand. She did this in order to find the best possible spot to lie down in the sun in this particular corner of the world. Shortly after, I watched her bend over a black dot that must have been her own bag. She was about to attempt a crossword puzzle and I knew that upon my return I would find it not even half finished and that I would tease her for never solving one without my help.

When the seagulls sensed my presence in the water, they flew away and I would've liked to let them know they need not fear. They would hover briefly off the tetrapods nearly touching the water. Then they circled the seashells on the shore and would soar again just as abruptly, until they rested on another piece of concrete farther away. They could hardly see me out of the corner of their white eyes, as their only interest seemed to be admiring the sea as if caught in a waiting I was never going to understand.

The moment I got out of the water I waved towards Alicia, not thinking for a minute that she would not notice me. The sun was shining straight in my eyes. I knew she was there; the white sheet that I could hardly see seemed to have something on top of it. Then I climbed the big granite stone

lăsând apa să se scurgă de pe mine. Prima dată mi s-au uscat umerii, apoi spatele. Apoi, n-am mai ținut socoteala. Am străbătut cu paşi precauți cele câteva stânci care-mi erau accesibile, privind atent la hăurile umbroase dintre ele. De-aş fi avut pantofi de silicon ca ai Aliciei, aş fi putut merge mai departe; altfel, păşeam greu şi cu fereală, abia găsind o palmă de piatră mai plată printre muchiile crăpate în toate sensurile. Bănuiam că păsările mării îşi pot avea cuiburile pe-acolo, pe la baza stâncilor; dar n-am văzut niciunul.

which looked like a rugged rhombus, allowing the sea water to drip down my body. First my shoulders were dry and then my back. Afterwards, I lost track. I crossed over those few rocks that were within my reach, stepping cautiously, so as not to fall into the dark chasms between them. If only I had had silicon shoes like Alicia's, I could've gone farther; but, as it was, I was afraid and clumsy and had difficulty to find a spot where I could put my foot down among all those multiple craggy rocks. I suspected seabirds had their nests somewhere, at the bottom of the rocks; but I couldn't see any.

Mariana Codruț

Casa cu storuri galbene

Editura Polirom
An: 1997
Paginile: 35-36

Translated by **Alina Dobre, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Goanța şi diavolul de grădină

Goanța s-a născut dintr-o picătură de apă. Adică aşa i s-a spus mai târziu, că s-a născut într-o noapte de iarnă dintr-o picătură de apă. „Cum de n-o fi înghețat picătura mea?”, a întrebat, dar nimeni nu i-a răspuns.

Era pricăjită, cu genunchii proeminenți, cu labele picioarelor lungi şi subțiri. Şi nişte ochi ca două castroane (azi ar spune: ca două antene parabolice). Nu prea vorbea, doar îşi rotea antenele parabolice în toate părțile, stăruind pe lucruri şi pe fața celorlalți, până-i înfuria: „Ce se uită fata asta, ca proasta?”

Frații o cam ciupeau: prea turna la minciuni când se hotăra să vorbească şi prea o scutea mama de la treburi: „Că e necoaptă!”

În schimb, bătea toată ziua în lung şi în lat grădina, de la prunii cu trunchiurile îmbrăcate în clei, până la plopii dinspre asfințit şi la nucul din coasta casei. Nu-i plăcea să intre în porumbii înalți şi tăioşi—, se oprea doar la margine, împletind mătasea colorată a păpuşilor—, nici în vie: cârceii o

Goanța and the Garden Devil

Goanța was born from a drop of water. That is what she was told later, that she was born one winter night, from a drop of water. “How come my drop of water didn’t freeze?” she asked, but no one answered.

She was frail, with knobbly knees, and long and narrow feet. Her eyes were like two bowls (today one would say: like two satellite dishes). She didn’t speak much, just turned her satellite dishes everywhere, fixing her look on things and on people’s faces until they grew furious: “What is this girl staring at, like a fool?”

Her brothers often pinched her, because, whenever she did speak, she poured out a stream of lies, and her mother always made excuses for her: “She is only half-baked!”

On the other hand, she would roam around the garden all day long, roam from the plum trees, with their barks covered in resin, to the poplars in the west, and to the walnut at the side of the house. She didn’t like to go into the tall and spiky corn field—she would stop at its edge and braid the colourful corn

apucau de păr, lăstarii o şfichiuiau fără milă, pământul era tare şi fierbinte. În schimb, deşi o zgâriau nemilos, intra între cuiburile de bostani: se aşeza în patru labe şi privea în străfundurile portocalii ale florilor până ameţea. De acolo, făcea numai câţiva paşi până sub meri, unde se răsturna pe spate, aţintindu-şi privirile in sus, printre crengi. Curând, i se domolea sângele în cap.

Mergea de-a buşilea prin iarbă, escortând vreo gânganie, baricadându-i drumul, suflând din răsputeri asupra ei, apăsând-o cu vreo crenguţă şi urmărindu-i zbaterile minute în şir, cu faţa în pumni.

...Cuprinsă de-o bruscă frenezie, alerga nechezând ca un cal nărăvaş, înotând prin valurile de hrean sălbatic şi de pătlagină. Lovea în tulpinile înalte de mierea-ursului şi de lumânărele, lingându-şi polenul de pe mâini: era înecăcios şi cald.

Într-o zi, i-a spus mamei: „Am să-l rog pe el să m-ajute!" „Pe cine, care el?", a întrebat mama, oprindu-se din văruit. „Ăla, cu pălărie verde şi ciorapi trei-sferturi". „Nu pricep, a zis mama, nu ştiu cine-i!" „Dracu'. Locuieşte-n grădină. M-a-

silks off the cobs. Neither did she like the vineyard: the tendrils pulled at her hair, the shoots flogged her ruthlessly, and the earth was hot and rough. But, although the pumpkin patch scratched her mercilessly, she would go there: she would go down on all fours and gaze into the orange depths of the flowers until she got dizzy. It was only a few steps from there to the apple trees, where she would lie down and gaze upwards, through the branches. Soon, the blood in her head would settle.

She would crawl through the grass, accompanying some insect, blocking its way, blowing on it as hard as she could, pressing on it with a twig and watching its struggle for minutes on end, head in her hands.

…Suddenly, overwhelmed by a frenzy, she would run, neighing like a wicked horse, swimming between waves of wild horseradish and plantain. She would hit the tall stalks of lungwort and mullein, licking the pollen off her hands—it was chokingly warm.

One day she told her mother: "I will ask him to help me!"

"Who do you mean?" her mother asked pausing from whitewashing the walls.

"That one with the green hat and knee-high socks".

nvățat să văd."

Mama s-a oprit din lucru. Şi-a făcut cruce. A spus: „Bate-te cu mâna peste gură şi-nchină-te. Ai visat urât." „N-am visat, am vorbit cu el!" „Spală-te, să mergem la părintele!", s-a-nchinat din nou mama, pornindu-se pe plâns. „Nu ştii ce vorbeşti!" „Popii nu-i pasă de noi!", a dat din mână Goanța, ca un om mare.

Mama a oftat, s-a aşezat în iarbă, i-a pus capu-n poală şi-a-nceput s-o descânte: „Sub răchita răsărită/e o fată despletită/c-un ochi de apă/cu unul de foc./Cel de apă/stinge pe cel de foc./Aşa să se stingă deochitura şi pocitura/să rămână Goanța mamei curată/şi luminată/ca de Dumnezeu lăsată./Ptiu, ducă-se pe pustiu.../Sub răchita..."

"I don't get it.", her mother said. "I have no idea who he is!"

"It's the devil! He lives in the garden. He taught me how to see."

Her mother stopped her work. She crossed herself. "Hold your tongue and make the sign of the cross. You just had a bad dream."

"It wasn't a bad dream, I *actually* talked to him!"

"Go and wash yourself, we're going to the priest!" her mother exclaimed, crossing herself again and then started to cry.

"You don't know what you're talking about! The priest couldn't care less about us!" Goanța dismissed her with a grown-up gesture.

Sighing, her mother sat down in the grass, took her daughter's head, cradled it in her lap while reciting a spell to rid an evil eye:

"Under the willow tree/there's a disheveled girl/with one eye made of water/and the other made of fire./The water eye puts out the fire eye/In the same way let the evil eye and all evil go away/Let mommy's little Goanța stay pure and blessed/as God made her/Go away/Go away.../Under the

willow tree...”

Goanța a adormit şi mama a lăsat-o în grădină. Când a apărut din nou lângă ea, cu obrazul stâng brăzdat de crenguțe şi fire de iarbă, mama i-a spus: „Trebuie să te fereşti de Cel viclean. Să-ți faci cruce mereu şi să te rogi de îngerul păzitor să te aibă în marea lui grijă. Necuratul îți vrea numai răul şi Dumnezeu o să te bată dacă vorbeşti cu el. Am să aduc agheazmă să sfințesc grădina.”

Goanța fell asleep and her mother left her in the garden. When Goanța returned to her, her left cheek bore the imprint of twigs and grass. Her mother said: “Stay away from the Wicked One, always make the sign of the cross and pray to your guardian angel to protect you. The evil one can only harm you. God will punish you if you talk to the devil. I will bring holy water to purify the garden.”

Alexandru Ecovoiu

Saludos

Editura Polirom
An: 2014
Paginile: 53-56

Translated by **Tatiana Nechifor, Peter Phillips**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

„Saludos! Saludos a fost marea mea descoperire! Aşa cred. Ceva între salut şi reverență. Armonia deplină cu mediul. Mai puțin cu oamenii. Un câine, când bâțâie din coadă, te salută. Simplu, nu? Și vântul, când îți mângâie fața. Și ploaia. Copacul, când se leagănă... Păsările... Primesc totul ca atare şi răspund la fel. Salutând. Înclinându-mă. Vorbind. Pare o prostie, dar aşa văd eu lucrurile. Termenul provine din spaniolă: *salud!* I-am dat un plus de rezonanță, adăugând două litere: saludos! Îmi uşurez drumurile... E ceva extraordinar! Să te saluți cu vântul."

"Saludos! Saludos has been my great discovery! That's what I think. Something between a greeting and a bow and being in complete harmony with one's surroundings. It means less with humans. A dog, wagging its tail, greets you. Quite simple, isn't? So does the wind, when it caresses your cheek. So does the rain. So does the tree, when it is swaying… and the birds… I hear them all and greet them back. Greeting. Bowing. Talking. Seems foolish, but this is how I see things. The word comes from Spanish: *salud!* I made it sound better by adding two letters: saludos! It eases the way… It is something extraordinary! Greeting the wind."

Încercam să înțeleg. Sey, desigur era nițel scrântit. Îi lipsea o doagă. Eu le aveam pe toate, ceea ce nu constituia deloc un avantaj. Fiindcă trebuia să simt, nu să pricep. Pentru asta, chestia cu saludos cred că nu a prins la oameni. Doar ici-colo. Până la urmă, nu era decât o găselniță oarecare. Un tertip. Un fix. Sey exagera. Nu poți sta de vorbă cu vântul. Și nici cu ploaia. C-un câine, treacă-meargă.

I tried to understand him. Of course Sey was a little cracked. He had lost his marbles. I had all my marbles, which was not in my favor. Because I had to feel, not to understand. I think this is the reason why the saludos thing didn't catch on. It did, but only here and there. In the end, it was merely a brainchild. A knack. A fixation. Sey was overacting. You cannot talk with the wind. Neither can you address the rain. With a dog, that might work.

„...S-ar putea crede că am călătorit doar cu pasul, l-am

Sey said "You might think that I only travelled on foot.

auzit, iarăşi, pe Sey. Pe naiba! Regulamentul ne permite să folosim orice mijloc... O mică diversiune din partea organizatorilor. Folosirea trenului ori a avionului este în detrimentul nostru: ajungem prea repede. Nici automobilul, fireşte, nu prezintă vreun avantaj... Dar, uneori, e bine să părăseşti degrabă un anume loc şi, atunci, e potrivit şi cel mai prăpădit măgar. Am apelat la zeci de vapoare şi la nu ştiu câte avioane, la cai, la elefanți şi la cămile. Și de oameni am fost purtat, în câteva rânduri: pe brațe, în cârcă ori cu ricşa. Pentru că nu mă mai țineau picioarele."

„Mă aflam în pampa chiliană. Știam că undeva, departe, se ridică muntele, iar dincolo se întindea oceanul. Priveam cu binoclul în zare, dar nu pricepeam nimic. Credeam că l-am pus invers. Numai pustiu. Era o dimineață rece de toamnă, nici muştele nu mai zbârnâiau. Dinspre Țara de Foc, venea iarna. Rareori m-am simțit atât de singur. Cred că din pricina fricii. (Câteodată, brusc, mă apuca frica.) Aveam senzația că sunt ultima ființă de pe planetă. Până şi Magirus parcă intrase în pământ. Nu-l mai zărisem de câteva săptămâni... Era să se ducă dracului totul. Un moment prost, îmi venea să renunț. Trecuseră peste 10 ani; participam la o competiție absurdă, muream încet,

Nonsense! The regulations allow us to use any means of transportation… A little distraction on the part of the organizers. Using the train or the airplane is not to our advantage: we were likely to arrive too quickly. Naturally, nor does travelling by car offer us any advantage… But, sometimes, it is better to leave a certain place hastily and then, even the most wretched mule will do. I travelled by dozens of ships, numerous planes, horses, elephants and camels. Because I was exhausted on certain occasions even people carried me: in their arms, on their backs or in a rickshaw."

"I was in the Chilean Pampas. I knew that somewhere, far away, the mountain would emerge, and beyond it the spread of the ocean. I used to watch the horizon through my binoculars, but could not distinguish anything. I thought I had set them backwards. An endless waste was all around. It was a cold autumn morning, not a fly was heard buzzing. Winter was blowing from Tierra del Fuego. Seldom had I felt so lonely. I think it was out of fear. (Sometimes, out of the blue, I was struck by fear.) I had the feeling that I was the last person on the Planet. Even Magirus had vanished into thin air. I hadn't seen him in weeks… Everything was about to fall apart. A

murisem. Pentru Franța, de pildă, eram inexistent. Cine, în afară de Madeleine, îşi mai amintea de mine? Eram fixul ei, ştiam. Puteam să revin, ca un Columb al uscatului, şi să o fac fericită. I-aş fi povestit despre America. Ne-am fi întemeiat o flotă. Am fi crescut copii. Am fi făcut minuni. Am fi produs dezastre. Eram capabili de orişice. Eu eram prea nestatornic, iar ea prea domestică. Nu meritam o asemenea femeie. Și nici ei nu-i trebuia un astfel de bărbat. Fiindcă, până la urmă, tot aş fi găsit un motiv să o întind de-acasă. Aşadar, nu avea nici un rost să mă întorc. Dădusem, deja, un ocol, acumulasem o anumită experiență. Învățasem să mint. Să tac. Să spun adevăruri care nu se spun. Să ies din tot soiul de situații în care, mai totdeauna, m-am vârât singur. Să trag de timp. Pasul meu începuse să capete o măsură subdimensionată. Ritm de înmormântare. Era în spiritul concursului. Și-n pas de tangou aş fi înaintat mai repede. Itinerariu relativ, puncte de control obligatorii. Mers în zigzag, roată pe la poli, nu interesează pe nimeni. Ni se recomandase să nu trecem dincolo de Cortina de fier. Eu am făcut-o în câteva rânduri. Suntem în 1988. Ultima oară, am fost în țara dumitale în urmă cu şapte ani. Mi s-a pus o coadă, şi asta nu mi-a plăcut. Cu Magirus e altceva, suntem într-o dispută

lousy moment, I was about to quit. Ten years had passed; I took part in an absurd competition, I was dying slowly, I had died. In France, for example, nobody cared if I lived or died. Besides Madeleine, who still remembers me? I was her obsession, I knew it. I could have come back, as a dry land Columbus, and make her happy. I would have told her about America. We would have built a fleet. We would have raised children. We would have worked wonders. We would have generated disasters. We were capable of anything. I was too adventurous, and she was too fond of home. I didn't deserve a woman like that. And neither did she need someone like me, because, eventually, I would have found a reason to leave. There was no point in returning. I had already taken a detour, I had gained a certain experience. I learnt how to lie. To keep quiet. To utter unspeakable truths. To avoid myself out of all sorts of situations in which, most of the time, I had got myself into. I was stalling. My journey had begun to slow down. A funeral-like rhythm. This was in the spirit of the contest. Even dancing the tango I would have advanced faster. Random detours, compulsory checkpoints, zigzag walking, the poles, no one minds. We were advised not to cross the Iron Curtain. I did it

organizată; ca om liber, totodată, nu admit să fiu filat de nici o autoritate! De asta nici nu am adus, până acum, vorba de România. Și nici de alte țări din Est.”

„Până la ocolul următor, poate se mai schimbă lucrurile, i-am zis. Să încercăm să ne vedem la Bucureşti...”

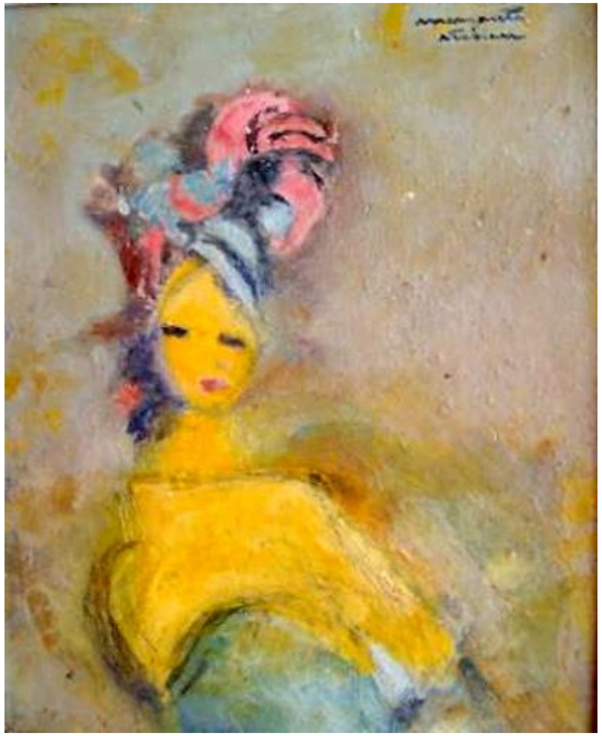
„Cu dragă inimă, doar să mă mai țină balamalele. Sunt bătrân; Magirus e bolnav. Îi voi ceda jumătate din câştig, nu trebuie să afle. Fără el, competiția s-ar fi încheiat de mult. De aproape cincisprezece ani e umbra mea. El nu ar fi împărțit milionul cu mine. Cred că mă urăşte. (...)”

several times. We are in 1988. Last time I had been to your country was seven years ago. I was tailed and I didn’t like that. Magirus is different, our rivalry is well known. As a free man I do not accept being tailed by any authority! That is why I haven’t even mentioned Romania, until now. Or any other eastern country.”

“Maybe things will change before the next detour, I told him. Let’s try and meet in Bucharest…”

“Gladly, if I can pull through. I’m old; Magirus is sick. I’ll share the spoils with him, he doesn’t have to know. Without him, the competition would have ended long ago. For over fifteen years he has been my shadow. He would have never shared the million with me. I think he hates me.”

Vasile Ernu	Bandiții	Editura Polirom An: 2016 Paginile: 55-57	Translated by **Ioana Dumitru, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Sfârşitul copilăriei

Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât eşti tânăr, umblă pe căile alese de inima ta şi plăcute ochilor tăi; dar să ştii că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.

Ecleziastul 11:9

Nimeni nu ştie când se termină copilăria şi când începe adolescența. Cu siguranță cel mai puțin ştiu părinții, chiar dacă unii dintre ei sunt mult mai atenți cu copiii. E cert faptul că fetele părăsesc mai devreme copilăria şi ne lasă pe noi cumva singuri în naivitatea, răutatea sau voioşia tipică copiilor mai mari. A copiilor înainte de a intra în adolescență. E greu să indic momentul în care noi, băieții, părăsim copilăria. Însă pot să identific cu siguranță momentul în care fetele din curtea şi clasa noastră au părăsit copilăria. A fost ziua în care nu au mai vrut să se joace cu noi, nu au mai vrut să fie la fel ca noi şi s-au retras în grupurile lor, unde şuşoteau mereu. Din acel moment, nu am mai putut să ne apropiem de ele. Când am început să ne dăm seama ce se întâmplă era deja prea târziu. Ele nu mai erau cu

Childhood's End

You who are young, be happy while you are young, and let your heart give you joy in the days of your youth. Follow the ways of your heart and whatever your eyes see, but know that for all these things God will bring you into judgment.

Ecclesiastes 11:9

No one knows when childhood ends and adolescence begins. Undoubtedly, those who know the least are the parents, even though some of them are much more attentive with their children. It's a well-known fact that girls reach adolescence more quickly, leaving us boys behind with our naivety, our wickedness and cheerfulness. These are general characteristics, before reaching adolescence. It's difficult for me to say the exact moment that boys leave childhood. However, I can identify the moment when the girls in our school and classroom have grown up. The day they didn't want to play with us, to act like us, and when they withdrew in separate groups, whispering and giggling. From that moment on, we couldn't get close to them. We realised what was going on when it was too late. They were no longer part

noi, căci ale noastre nu fuseseră oricum niciodată, chiar dacă mulți dintre noi au simțit ceva deosebit pentru unele dintre ele.

Copilăria mea nici eu nu ştiu exact când s-a sfârşit. Dar ştiu bine că a fost într-o vară. A fost o vară ca multe altele. O vară caldă, cu acel soare dogoritor, cu acea țărână înfierbântată şi cu toate tainele şi frumusețea unei veri în Bugeac şi în sud.

Din copilărie îmi aduc aminte foarte clar sunetul şi vocea radioului. La un moment dat, cred că prin anii '60, în toate satele din RSSM au instalat *radiotocika,* radioul public. Practic, în fiecare curte se auzea acelaşi post de radio. Toți îi ştiam sunetele şi programele, pentru că-l auzeam zi de zi. Îl auzeam pe stradă, în întreprinderi, prin curți şi prin autobuze. Creşteam odată cu acea voce. Am devenit matur pe acel *playlist.* Fără să ne dăm seama, sunetul, vocea şi melodiile acelea deveniseră parte din noi. Şi, după ani de zile, când le auzi întâmplător, o melancolie teribilă te cuprinde, pentru că e parte din „biologia" memoriei şi a istoriei tale.

of our lives but they had never been ours anyway, even though many of us felt something for some of them.

I cannot precisely tell when my childhood ended. Although I remember it well, it was summer. This was a summer like many others, with a scorching sun, overheated dust and which held all the secrets and the splendor of a summer in Bugeac and in the South.

Ever since I was a child I can remember the sound of the voice on the radio. At one time, in the 60s I think so, they setup *radiotocika,* the National Public Radio of all the villages in the Soviet Socialist Republic of Moldavia. Basically, you could actually listen to the same radio station in every garden in the neighbourhood. Since we listened daily, we were familiar with the sound and the programmes broadcast. You could distinguish the sound of the radio in the street, in factories and other buildings, gardens and on the buses. We grew up with that voice on the radio, listening to that playlist. Without realising it, the sound, the voice and the songs became part of us. And, in later years, when you hear them accidentally, a melancholy would come over you, as they were part of "Biology" of your memory and your past.

Cătălin Dorian Florescu

Jacob se hotărăşte să iubească

Editura Polirom
Anul: 2014
Paginile: 112-113

Translated by **Andreea Florescu, Joan Michelson**

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Jacob se hotărăşte să iubească (fragment)

Ochii mei au avut nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască cu amestecul de întuneric şi abur. Mă aşteptam să o găsesc pe Ramina pe canapea, lângă fereastră, unde mă primea întotdeauna, ca şi cum nu s-ar fi mişcat din loc de la o vizită la alta. Însă, tot de la o vizită la următoarea, ea se făcea tot mai grasă şi trupul ei diform, umflat, ajunsese între timp să ocupe aproape tot locul, iar mie nu-mi rămânea decât un colţişor.

Dar nu era acolo, ci alături, de unde veneau zgomote ciudate, ca şi cum ar fi clădit nişte lucruri unele peste altele şi apoi le-ar fi împins de colo-colo. Sarelo lăsase sacul în faţa sobei şi ieşise iar. De afară se auzea doar sunetul regulat, răbdător al tăişurilor. Ştiam că Sarelo stătea ghemuit, sprijinindu-se de peretele casei, şi ascuţea cuţite noi sau dintre cele pe care le strânsese de la muşteriii lui; că din când în când se oprea ca să-şi treacă degetul mare peste lamă. Se pricepea atât de bine, încât avea de lucru tot timpul.

De data asta, uşa spre a doua încăpere, pe care Ramina o ţinea mereu zăvorâtă, era larg deschisă. Mânat de curiozitate,

Jacob Decides to Love (excerpt)

It took some time for my eyes to get used to that steam-filled darkness. I was expecting to find Ramina on the couch next to the window, where she would always have me, as if she had never moved from there since my last visit. Yet, she grew fatter and fatter with every visit, and her deformed, bloated body was now taking over the place, leaving me just a little space in a corner.

Now she wasn't there though, but next door, from where all sorts of funny noises were coming, as if things were being piled up just to be pushed around. Sarelo had left his sack in front of the stove and now he was out again. Only the regular, patient sound of the blades was coming from outside. I knew that Sarelo was crouching, his back against the wall of the house, and sharpening some new knives or some old ones collected from his customers. Every now and then he stopped to run his thumb across the blade. He was so good at his work, that he always had a lot to do.

This time the door that led to a second room, which Ramina always kept locked, was now wide open. Driven by curiosity, I

m-am apropiat şi am vrut să-i trec pragul, să strecor o privire; atunci trupul ei masiv mi s-a pus în cale. Trupul acela, care adesea semăna cu o pernă moale de care puteam să mă sprijin şi să mă pierd în multele lui cute, mă silea acum neînduplecat să mă retrag.

Când mă lipeam de grăsimea Raminei, respiram în acelaşi ritm cu ea, iar burta ei caldă se ridica şi cobora şi, împreună cu ea, capul meu. Nu de puține ori simțeam cum urcă în mine o blândețe şi o linişte infinite şi aşa adormeam. Mama povestea că, după naşterea lui Sarelo, Ramina se umflase ca aluatul de pâine. După ce trupul ei se golise, ea îl umpluse la loc cu cantități enorme de mâncare.

came closer, wanting to step over its threshold and take a look inside; just then, her massive body blocked my way. That very body which sometimes seemed like a giant pillow on which I could lean to lose myself among its many folds, was now forcing me mercilessly to back off.

Whenever I touched Ramina's fat, I breathed in her rhythm. Her warm belly would go up and down, my head resting on it. How often did I feel an infinite kindness and peace building up within me, and in that manner I fell asleep. My mother used to tell me that, after Sarelo had been born, Ramina had risen like bread dough. After her body had been emptied, she had filled it up with huge quantities of food.

Filip Florian

Toate bufnițele

Editura Polirom
Anul: 2015
Pagina: 26

Translated by **Ioana Agafiței, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Singur acolo, am descoperit obiecte care îmi scăpaseră până atunci: pendula din spatele valizei de piele, un covor înghesuit sub pat şi un pick-up negru cu capac transparent, un model cehoslovac, înfăşurat în ziare. M-am apropiat de birou, fiindcă pe el erau risipite tot felul de nimicuri, n-am cutezat să umblu în plicul cu fotografii, am dat cu ochii de o mulțime de medicamente, de o ascuțitoare veche cu forma unui fier de călcat, de o călimară şi un stilou arămiu, de creioane şi hărți alpine, de un compas, o lanternă şi un set de baterii, de un teanc de cărți, dintre care cea de deasupra, cu titlul în engleză sau franceză, avea pe copertă un vultur urâcios, cu pieptul roşcat şi aripile negre, cu un fel de barbă sub cioc. Le-am privit şi pe restul, una câte una, şi, indiferent de limba în care erau tipărite, se refereau doar la păsări, cuprizând nenumărate schițe, poze şi planşe despre migrații sau cuibărit. Din şapte câte erau, patru descriau bufnițele, într-o varietate pe care n-o bănuisem. Am sperat, răsfoindu-le, că bărbatul din bucătărie era un savant care ştia câte-n lună şi-n stele şi care, cu ochii căprui şi pupilele neclintite, m-ar fi putut învăța să văd în întuneric. Sub ultima carte, la fundul teancului, am găsit un

As I was there on my own, I noticed objects that I had overlooked: the grandfather clock behind the leather suitcase, a carpet that had been crammed under the bed and a black recorder with a transparent cover, a Czechoslovakian model wrapped in newspaper. I approached the desk because it was covered in all sorts of trinkets and I didn't dare nose around inside the envelope with photos. I came across many medicine boxes, an old pencil sharpener in the shape of a flat iron, an inkwell and a copper coloured pen—there were many pencils and alpine maps, a compass, a flashlight and a battery pack. There was also a stack of books, topped by one with a title in English or French and a vulture on its cover—a malicious bird with reddish plumage on its breast and black wings and a sort of goatee under its beak. I looked at the rest of the books in the stack, one by one, and regardless of the language they had been printed in, they were all about birds. They depicted countless sketches, photos and drawings about migrations or nesting. Out of the total seven, four illustrated a variety of owls I never imagined possible. Leafing through them, I hoped that the man in the kitchen was a scholar who knew everything under the

caiet galben, gros, învelit în pânză. Cum mă obişnuisem deja să dau pagini, am deschis caietul şi l-am cercetat. Am întâlnit un scris mărunt, ordonat, cu puține ştersături, am fost convins că sunt însemnările pregătitoare ale unui tratat dar, după câteva rânduri citite, deşi erau greu de descifrat, am înghețat la loc, ca şi cum aş fi fost încă afară, la marginea pădurii. N-am uitat acele rânduri şi n-o să le uit niciodată. Iar acum, după atâția ani, am şansa să înşir toată povestea, copiind-o atent, cuvânt cu cuvânt, fără să sar nici o virgulă. Iată:

Memoria mea rugineşte încet şi e bine. Încă e bine. Nu-mi pasă de amintirile altora, nu depind de ele, iar la câte doctorii înghit în fiecare zi, sunt scutit măcar de lecitină. De la ploaia rece, care nici nu stă, nici nu se întețeşte, genunchii mă dor surd, parcă vor să-mi arate cum e soarta lucrurilor ruginite în întregime. Curios sau nu, mai degrabă nu, fagii desfrunziți din fața ferestrei par în înțelegere deplină cu genunchii mei. Sunt blegiți şi uzi, nu foşnesc, i-a ajuns şi pe ei bătrânețea. Noroc că soba e caldă, doar țin în viață un foc amețit, cu lemne

stars. I hoped that his hazel eyes and motionless pupils could make me see in the dark. Under the last book at the bottom of the stack a yellow, thick notebook, wrapped in fabric was revealed. As I was already used to skimming through the pages, I opened the notebook and examined it. I discovered a small, neat handwriting, with few blots. I was convinced these were the preliminary notes of a treatise but, after reading a few lines I froze as if I were back there again outside, at the edge of the forest. I have never forgotten those lines and never will. And now, so many years later, I have the chance to write down the entire story, copying it carefully, word for word, without missing a single coma. Behold:

My memory is slowly fading and it's quite alright. It's still alright. I couldn't care less about other people's memory, I am not dependent on them. And for the amount of medicine I take each day I can at least be spared the lecithin intake. From the cold rain, which is a steady drizzle, my knees are causing me a mild pain, as to show me that everything is deteriorating. Strangely or not, mostly not, the naked beech trees from outside my window are in a complete communion with my knees. They are wobbly and damp and aren't rustling. Old age has caught up

verzi, ca pentru sfârşitul lui noiembrie.

Bănuiam că dacă eşti foarte înalt, aşa cum era el atunci, vezi lucrurile şi faptele de sus, ca din ceruri, iar ele ți se par mici, cumplit de mici, un fel de furnici. Apoi, presupuneam că dacă eşti slab, uscățiv, le percepi fără greutate, iar dacă ai şi destule fire de păr alb, nu mai distingi culorile şi intensitatea, toate sunt străvezii, priveşti dincolo de coajă, drept în miez, în miezul lucrurilor şi faptelor. Mă rog, băteam şi eu câmpii, când focul din sobă se întețise şi când Emil încerca să afle dacă fusese o toamnă cu mult jir.

Când am prins curaj, observând că timpul trece şi el nu mă ceartă deloc, m-am apucat să turui despre ghebe. Le-am pomenit pe cele de pământ şi de buturugă, pe cele de fag şi de brad, pe cele mici, băloase, deja îmbătrânite, pe cele cenuşii, maronii şi roşcate, fiecare cu pielița aia firavă a piciorușului, i-am descris cum apăruseră cu nemiluita încă de la sfârşitul lui septembrie, cum ieşiseră o puzderie în octombrie şi noiembrie, în rânduri noi, ultimul, deloc de lepădat, fiind acoperit de zăpadă abia în decembrie, când oamenii tot nu se săturaseră

with them. Fortunately the stove is warm and it keeps alight with a small fire made with green wood gathered at the end of November.

I suspected that if you were as tall as he was, you would look at things very differently, as if you were looking down from heaven. Assuming you were thin and scrawny it would be easier to understand. And then again if you had enough white hair, you wouldn't distinguish colours and hues, everything would be translucent. You could look through the shell and see to the very of things and facts. Indeed I was rambling while the flames intensified in the fireplace and when Emil was trying to discover if there had been a fruitful autumn with plenty of beechmast.

When I mustered up the courage, as time was passing and he hadn't scolded me, I started talking about honey mushrooms again. I mentioned the mushrooms that grew on logs, oyster mushrooms, red pine mushrooms, and the small ones. The ones that were decomposing and dull, already aging, the grey ones, brown and auburn, each having that frail skin around the stipe. I described to him how they had been plentiful since late September, how a great many sprung out in fresh rows during October and November. The last crop appeared in December

să le culeagă, deşi umpluseră înainte saci întregi. Trebuie să fi vorbit cu aprindere, minute bune, iar în încheiere am mărturisit că mă topeam după bureții murați. Brusc, m-a cuprins o foame de lup, mai ales că, de la bucata de pâine, laptele şi feliile de brânză de dimineață, uitasem complet să mănânc. A înțeles şi Emil, pe loc, cu puteri de ghicitor sau vraci, şi a adus din bucătărie o tavă rotundă, cu o jumătate de franzelă, nişte caş, un borcan de zacuscă şi un cuțit.

covered in snow and we didn't want to waste them. People could not get enough of them despite the sackful they had already carried home. I must have made a passionate argument for a couple of minutes and in the end I confessed that I was mad about pickled mushrooms. At that moment I became hungry as a wolf as I hadn't eaten since breakfast. And then I only had a piece of bread, some milk and some slices of cheese. I had completely forgotten to eat. Right then and there, Emil seemed to have understood too, as if he were a fortune teller or a medicine man, and he brought from the kitchen a round tray with half of loaf, some whey cheese, a jar of vegetable stew and a knife.

Ce e inventat? Trecutul e ca un nor schimbător, are o mulțime de nuanțe şi contururi, acum seamănă cu un cal alb, în galop, pe urmă ia forma unui bivol cenuşiu, după o vreme alege griurile deschise şi pare o cetate năruită, curând devine negricios şi apropiat de o locomotivă cu aburi, mai târziu se întoarce la culoarea laptelui şi imită profilul unei regine. N-am îndoieli şi, din păcate, n-am nici iluzii. Trecutul e capricios şi alunecos ca un peşte. Şi, din când în când, are exact dimensiunile unei maşini Pobeda, la milimetru, cu toate

What is made up? The past is a chameleonic cloud. It has many hues and outlines. In one instance it looks like a galloping white horse, in another it takes the shape of a dun buffalo. After a while it takes a light-grey color and materialises into a derelict stronghold. Before long, it darkens and turns into a steam engine, later on it returns to its milky-white color and takes the shape of a queen's profile. I have no doubts, and unfortunately, no illusions either. The past is capricious and slippery as a fish. And, from time to time, it has the precise dimensions of a Pobeda

detaliile de fabricație, de la poziția oglinzilor laterale şi până la grosimea țevii de eşapament.

car with all accurate fabrication details—the position of the side mirrors and even the thickness of the exhaust pipe.

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Radu Pavel Gheo

Disco Titanic

Editura Polirom
An: 2016
Paginile: 352-354

Translated by **Ștefan Mălaimare, Graham Mummery**

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

În cele din urmă ajunseră.

Renato Barbić
1974 – 1993
72. bojna Vojne policije
Položio je život za oslobođenje domovine Hrvatske

„Şi-a jertfit viața pentru eliberarea patriei croate."Adică pentru destrămarea Iugoslaviei, se gândi şi imediat se ruşină. Lângă inscripție se vedea o stemă cu carourile alb-roşii ale Croației, cu o cruce sculptată înfiptă în ea.

Pe piatra de mormânt fusese fixată şi o fotografie a lui Renato, exact aşa cum şi-l amintea: un băiat brunet, cu o față rotundă şi veselă, cu un zâmbet şmecheresc în colțurile gurii mici, ca a Marinei. Purta o geacă de blugi clasică, cu gulerul ridicat, în stil optzecist—ca tipii de la Djavoli în clipul filmat pe Bačvice, îşi zise, apoi se corectă: purtase. Acum nu o mai purta. Era acolo, sub lespedea cu fotografia, de... de optsprezece ani. *Forever young*. Fără burtă, fără iubită, fără carne pe oasele

Eventually, they got to his grave.

Renato Barbić
1974 – 1993
72. bojna Vojne policije
Položio je život za oslobođenje domovine Hrvatske

"He laid his life down for the liberation of the Croatian motherland." "For the demise of Yugoslavia, as it were," he thought and immediately felt ashamed of himself. Next to the inscription you could see the coat of arms with the red and white checkers of Croatia, with a carved cross lodged into it.

A photograph of Renato had been placed on the tombstone and he looked exactly as he remembered him: a dark-haired boy with blithe round face, artful smile at the corners of his tiny mouth, very much like Marina's. He was wearing a denim jacket, popped collar; classic eighties style—"much like the Djavoli boys in the clip they shot on the Bačvice," he told himself, and then thought again: "had worn." Not anymore. He was there, under the photograph slab, and he had been there

îndesate în sicriu. Şi-a jertfit viaţa pentru eliberarea patriei croate. Erou.

Marina scoase din poşetă un aparat micuţ, îl puse pe mormânt şi apăsă pe un buton.

—Haide, Marina, nu face iar asta! începu Boris, dar ea se întoarse şi îl privi tăios.

Boris amuţi.

De pe piatră începu să răsune încetişor o melodie pe care o recunoscu pe loc.

—Ce-i asta, Vlade? şopti Emilia.

—O melodie sârbească. Riblja Čorba, *Rat je završen*. Războiul s-a sfârşit.

Se posomorî deodată. O furnicătură de nelinişte, o agitaţie nervoasă îi străbătu călcâiele şi îi urcă până în piept. În timp ce melodia susura în surdină pe piatră, îi traduse încet Emiliei:

—Războiul s-a sfârşit, lumea e... e perfectă, morţii, viii şi răniţii sunt îngropaţi toţi... laolaltă, dar războiul s-a sfârşit. Nu ştiu cine a învins, nu ştiu cine a pierdut, fiecare a omorât pe... pe cineva, dar războiul s-a sfârşit. Ochii albaştri... ai lui Dumnezeu

for… for eighteen years now. *Forever young*. No trace of a paunch, no record of a girlfriend, no flesh to those bare bones tossed into the casket. He laid his life down for the liberation of the Croatian Motherland. A hero.

Marina took out a tiny device from her purse, laid it on the stone and pressed a button.

"Come now, Marina, don't do that thing again!" Boris gave a start, but she turned around and gave him a sharp look.

Boris fell silent.

From the tombstone there came the faint sound of a song he immediately recognised.

"What's this, Vlad?" Emilia whispered.

"A Serbian song. Riblja Čorba, *Rat je završen*. The war is over."

All at once he felt gloomy. A tinge of unrest, an edgy restlessness ran up his legs toward his chest. As the song came softly from the stone, he quietly translated for Emilia:

"The war is over, the world is… it's perfect, the dead, the living and the wounded are all buried… together, but the war is over. I don't know who won, don't know who lost, everyone killed… killed someone, but the war is over. The blue-eyed…

tot... privesc totul de sus, dar bunul Dumnezeu are treaba lui.

Emilia îl apucă de braț. Cântecul tânguitor, de o tristețe resemnată, punctat de un fluierat plin de amărăciune şi sictir, te golea de puteri. În jur erau aproape numai morminte de tineri, care ar fi avut vârsta ei, vârsta lor, purtaseră freze punk şi *new romantic*, se încruntau naiv şi aruncau priviri copilăresc de serioase din fotografiile mortuare.

—Şi toți copiii... puştii ăştia, toți adolescenții, au... sunt mai puțini decât au fost, nimeni nu ştie unde s-au dus...

Se întrerupse. Simți că Emilia tremura şi se încordase toată. O privi şi-i văzu fața împietrită, pământie. Emilia se desprinse de el şi se lăsă în genunchi lângă Marina. O apucă de mână cu o tandrețe şovăitoare, iar Marina îşi încolăci degetele peste ale ei.

—Aşa face tot timpul, îi şopti Boris, venind lângă el. De câte ori îşi aminteşte de Renato.

—Cum s-a întâmplat? întrebă încet. Ai fost acolo?

God is… is watching it all from above, but the Good Lord has His own work to do."

Emilia clutched his arm. The plaintive song, with its resigned sadness, marked by a sorrowful and tiresome whistling, drained you of all strength. Everywhere around them were graves of the young, who would have been her age—their age—who had worn punk and *new romantic* hairstyles, and who now squinted naively and darted childishly serious glances from their mortuary photographs.

"And all these children… these kids, these teenagers, they… they are fewer than they used to be, nobody knows where they went…"

He stopped translating. He felt Emilia shaking and stiffening up. He looked at her and saw her petrified, sallow face. Emilia came away from him and bent down on her knees next to Marina. She took her hand with a wavering gentleness, and Marina entwined her fingers over hers.

"She does this all the time," Boris whispered, coming near him. "Every time she is reminded of Renato."

"How did it happen?" he asked in a low voice. "Were you there?"

—Nu, n-am fost. Frane a fost. L-au împuşcat în piept şi în gât. Sârbii. Dar ea o tot ține înainte cu căcatul ăsta de melodie.

—De ce?

—Că i-a plăcut lui, se strâmbă Boris. Aşa a zis Renato odată, că dacă moare, ar vrea să i se cânte melodia asta. Că războiul s-a sfârşit. Era o glumă, stăteam noaptea în tabără şi vorbeam toate prostiile. Dar şi eu am fost dobitoc, că i-am spus Marinei. Ştii? Dacă ar fi putut, l-ar fi adus aici pe Bora Georgevici, să cânte la mormânt. Pe idiotul ăla de sârb maniac!

Acum chiar arăta ca un racket rus, unul care te putea omorî cu brațele goale.

—Hai să-ți arăt cimitirul, îi propuse deodată Boris.

Se uită la cele două femei îngenuncheate.

—Asta mai durează, oftă Boris. Hai. Mă sună ea când termină.

"No, I wasn't. Frane was. They shot him in the chest and in the neck. The Serbs. But she won't stop with this shitty song."

"Why?"

"'Cause he liked it," sneered Boris. "That's what Renato said once, that if he were to die, he'd like to be played this song. That the war is over. It was a joke, we were up in the camp one night talking all sorts of crap. But I was an idiot too, for telling Marina about it. You know, if she could, she would have brought Bora Georgevich himself here, to play at the tombstone. That fucking Serb maniac!"

Now he really looked like a Russian racketeer, one who could kill you with his bare hands.

"Let me show you the graveyard," Boris suggested suddenly.

He looked at the two kneeling women.

"This will take a while," Boris sighed. "Come on. She'll call when she's finished."

Silviu Gherman

Hârtiile masculului

Editura Curtea Veche
An: 2012
Pagina: 66

Translated by **Nadina Țărucă, Anne Stewart**

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cancelaria Elisabetei Rakowicz

Comentariu asupra Pruțului maioresei Clazomena Nikola. Alcătuit azi, Golé 29, în Sala Lucioasă, de însăşi Elisabeta Rakowicz.

MI-A VENIT CICLUL. Vreau să omor pe cineva. Mă învârt prin Sala Lucioasă şi urlu de durere, iar Olga se plimbă după mine cu un carnețel şi stenografiază tot ce spun. I-am ordonat să editeze urletele, pentru că am şi eu dreptul la o fărâmă de demnitate. În rest va consemna absolut tot. Te urăsc, Olga. Eşti proastă. Stai în genunchi. Ridică-te. Olga mă ascultă. Eşti aşa de proastă, Olga.

E seară. Nu vreau să vorbesc despre cum mi-am petrecut ziua. Nu e nimic de povestit. M-a durut burta. O durere egală, încăpățânată. Parcă s-a îngrămădit ceva în burta mea şi a început să-mi ronțăie nervii.

Nimic nu e bine. Nimic nu e bine. Nimic nu e bine. Olga, eşti cea mai mare imbecilă pe care am văzut-o vreodată. Dă-te cu capul de podea. Aşa. Loveşte podeaua cu fruntea. Încă o dată. Te doare? Cât de tare te doare? Mă plictiseşti.

De ce, Olga? De ce trebuie să doară aşa? Nu merit atâta nefericire, Olga mea. Îmi vine să mă omor. Sau să omor pe

Council Room of Elisabeta Rakowicz

Evaluation of today's Prutz. Written today, Gole 29 in the Shining Room by Elisabeta Rakowicz herself.

I GOT MY PERIOD. I want to kill somebody. I am wandering around the Shining Room, yelling in pain, and Olga's following me around with a notepad, taking notes in shorthand. I ordered her to edit out the screaming. I do have the right to a shred of dignity. As for the rest, she will immortalise absolutely everything. I hate you, Olga. You're stupid. Kneel. Stand up. Olga listens to me. You're so stupid, Olga.

It's evening. I don't want to discuss how I spent my day. There's nothing to be said. I had cramps. A constant, stubborn pain. It was like something crammed inside my belly gnawing at my nerves.

Nothing's good. Nothing's good. Nothing's good. Olga, you're the greatest moron I've ever seen. Bang your head on the floor. Good. Hit the floor with your forehead. Again. Does it hurt? How badly does it hurt? You're boring me.

Why, Olga? Why does it have to hurt so? I don't deserve such misery, my Olga. I feel like killing myself. Or just kill

cineva. Ah. Vreau o pungă de chirunți. Cheam-o pe Alina şi spune-i să-mi aducă o pungă de chirunți. Repede.

Sfântă Cledudie, tu ştii cât de tare mă doare? Pe tine nu te doare aşa tare, Olga. Te-am văzut săptămâna trecută. Te comportai ca şi cum nu se întâmplase nimic. Dereticai după mine, îmi dădeai documente, îmi serveai masa. Ce înduioşător. Te prefăceai foarte bine, pe altele le-ai fi prostit, dar nu pe mine. Erai la ciclu. Vedeam asta după cum strângeai din dinți când te aplecai, după cum încordai nările, după o mulțime de alte semne pe care le credeai ascunse. Când te-am întrebat dacă eşti la ciclu, ai răspuns cu seninătate: nu. Mincinoaso.

Ah, chirunții, au venit chirunții! Dă-mi punga. Sau mai bine desfă-o tu şi împrăştie-i pe masă. Vezi să nu-i dai pe jos. Ah. Sunt nişte chirunți foarte buni. Exact cum trebuie: nu mai mari de o palmă, cu brațe şi picioare musculoase, cu privire dârză şi dinți impecabili. Şi frizura e perfectă. Şi lungimea sexului. Nişte masculi adevărați. Ce bucuroasă sunt! Singurul lucru care nu-mi place e că nu stau locului. Se mişcă un pic. Chirunții de ieri erau ceva mai urâți, dar măcar rămâneau exact cum îi puneam. Ăla pe care l-am purtat la gât mi-a plăcut foarte

someone. Ah. I want a bag of Manchies. Summon Alina and tell her to bring me a bag of Manchies. Quickly.

Saint Cledudia, do you know how badly it hurts? You don't suffer the same pain, Olga. I saw you acting as if nothing was happening. Cleaning up after me, giving me documents, serving me food. How touching. You made a good pretence. You may have fooled others, but not me. You were having your period. I could tell from the way you were gritting your teeth when you bent down, from the way you were contracting your nostrils, from a multitude of other signs you thought you kept well-hidden. When I asked you if you had your period, you answered serenely: no. You liar!

Oh, the Manchies, here come the Manchies! Give me the bag. Better yet, you open the bag and spread them on the table. Be careful not to drop them on the ground. Oh... These are excellent Manchies. Just as they should be: nice fit on the palm of my hand, thick, muscular arms and legs, a fierce look in their eyes and impeccable teeth. The hair is flawless too. The size of their cocks—ideal. This is what real men should look like. I am truly happy! The only thing that displeases me is the fact that they will not stand still. They squirm. The Manchies I had

mult. L-am pus să stea într-o poziție aşa de comică… I-am găurit pe urmă gâtul şi l-am prins pe un lănțişor. Nu i-a curs sânge. A rămas în poziția aia vreo patru ore, până a început să se înmoaie.

M-a mai lăsat durerea.

Ba nu. Iar m-a apucat.

Ajută-mă să merg la masă. Vreau să-i strivesc pe toți. Să le storc mațele printre degete. Ce scârbos. Și nici măcar nu țipă. Pot să-i strivesc şi ei nu spun nimic. Nişte păpuşi vii. Dar n-o să mai fie vii. Uite, îi omor. Măcar dacă ar face un pic de scandal. Dacă s-ar apăra un pic. Nicio reacție. Aşteaptă să-i zdrobesc. Cum poți să respecți aşa ceva?

M-am murdărit pe mâini, Olga. Și tot mă doare burta îngrozitor. Adu-mi apă să mă spăl. Mulțumesc. Eşti aşa bună cu mine. Iartă-mă că te supăr. Nu vreau să te supăr. Hai să facem ceva împreună. O evaluare de pruț. Cine ne-a adus azi pachet? Maioreasa Clazomena? Lasă-mă să mă sprijin de tine.

yesterday were a little less attractive, but at least they stood exactly as I put them. I just loved the one I wore as a pendant. I put him in such an amusing position. I pierced a hole through his neck and chose a necklace to wear him on. There was no blood. He stayed still for around four hours before he went limp.

The cramps stopped.

No, they didn't. They started again.

Help me get to the table. I want to smash all of them. I want their guts squeezing through my fingers. That's disgusting. And they won't even scream. I can smash them without hearing so much as a whisper. Living dolls. Not for long, though. Look, I'm killing them. If they only made some noise though, if they would only at least struggle... but there's no reaction. They're just waiting for me to smash them. How could I respect something like that?

I have my hands dirty, Olga. And I still have terrible cramps. Fetch me some water, I want to clean myself. Thank you. You are always so kind with me. I don't want to upset you. Let's do something together. A prootz evaluation. Who sent us today's Prutz? Majoresse Clazomena? Allow me to lean on you.

Du-mă la pruț. Unde e? Vai, l-ai aşezat pe pervaz... L-ai şi desfăcut?

O, ce pruț minunat... Olga, nu-mi vine să cred... E cel mai frumos pruț pe care l-am văzut vreodată. Are brațele lungi şi neregulate... Și ce irizații... Stai să-mi revin.

Cum a putut să iasă aşa ceva din atelierul maioresei? Ia uite cum aruncă lumina peste tot... Eram aşa de preocupată de durerea mea că nici n-am remarcat reflexele astea sublime. Nu, nu vreau să tragi perdeaua. Îmi dau seama cum ar străluci în întuneric. Gra 19 până la Gra 22. Extraordinar. Și duritatea brațelor e ieşită din comun. E o lume de filamente şi de jocuri explozive de lumini. Aici nu e niciun fel de subtilitate. Prutul Clazomenei e intempestiv şi solar. Are şi o parte întunecată, care ar apărea uşor la iveală dacă ai trage perdelele, dar nu vreau să tragi perdelele, pentru că sunt mulțumită cu ce văd. Să scrii următoarele cuvinte cu litere mari: NU ȘTIM NICIODATĂ DE UNDE SARE IEPURELE. Viața ne învață că, dincolo de durere, există frumusețe şi căldură. Scrie şi asta cu litere mari, pentru că mi se pare foarte important: DINCOLO DE DURERE, EXISTĂ FRUMUSEȚE ȘI CĂLDURĂ. Aşa. Și chiar dacă mă doare burta foarte tare, am să ataşez acestui pruț

Take me to the Prutz. Where is it? Oh, you put it on the window sill... Did you also unwrap it?

Oh, such a wonderful Prutz... Olga, I can't believe my eyes... This is the most wonderful Prutz I have ever seen. It has long, irregular arms and such wonderful iridescence...

How could something so wonderful come from the Majoresse's workshop? Look at the way it disperses light all around it... I was so preoccupied with my cramps that I failed to notice these divine reflexions. No, don't draw the curtain. I know how it will glow in the dark. Gra 19 to Gra 22. Extraordinary. The resistance of the arms is uncommon too. It's a world of filaments and explosive lights. There's no subtlety in it. Clazomena's Prutz is solar and intempestive. It also has a dark side, noticeable if you drew the curtains, but I don't want you to, because I'm happy with what I see. Write this in capital letters: WHERE WE LEAST THINK, THERE GOES THE HARE AWAY. Life teaches us that there is beauty and warmth beyond pain. Add this in capital letters as well, I find it crucial: THERE IS BEAUTY AND WARMTH BEYOND PAIN. Right. Even if I suffer from cramps, I will grade this Prutz with "almost perfect first grade". Pay my respects to the Majoresse. Send her

calificativul „aproape perfect clasa I”. Cinste maioresei. Trimiteți-i lucruri de preț. Dați-i o pungă cu cei mai buni chirunți.

Nu-mi mai pasă de durerea mea, Olga. E o durere absurdă, pentru că oricum nicio cledană nu poate să rămână însărcinată. Îmi dau seama că e o rămăşiță a unor vremuri demult apuse şi că, dacă nenorocitele de croace de la maşină ar munci mai bine, ne-ar putea da tratamente şi n-am mai avea povara asta inutilă în fiecare lună. Însă nimic nu mai contează când vezi ceva atât de frumos.

S-o chemi pe maioreasă. Vreau s-o îmbrățişez şi să dorm în seara asta cu ea. Acum mă duc să mă culc. Cheam-o repede.

Te pup, Olga,

Pe mâine.

something nice. Give her a bag of my best Manchies.

I no longer care about my pain, Olga. It’s an absurd pain, because no Cledan can get pregnant. I realise it’s a fragment of ages long gone and that if the wretched croaks would work harder with the machine, they could create treatments and we would not have to bear this unnecessary burden every month. But none of this matters when you see something so beautiful.

Call for the Majoresse. I want to hug her and sleep with her tonight. I’m going to bed now. Make sure she hurries.

Kisses, Olga,

See you tomorrow.

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
71

Gheorghe Păun-Ialomițeanu	Ger blând de „femarte”	Editura „Pod peste suflete”, Slobozia An: 2017 Pagina: 57	Translated by **Mihaela Grigore, Joan Michelson**

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Ger blând de „femarte"

Noaptea aceea fu prilej pentru boierul Albu să se convingă de faptul că Aristide avea înțelepciune şi idei noi.

—Măi, băiete! Eu am hotărât ca toți robii care au copii până la zece ani să plece. Le dau câte un galben de copil, trei galbeni la fiecare femeie şi cinci galbeni la fiecare bărbat.

—Tată! Eu zic să nu ne pripim. Ordinului de la domnie îi lipseşte ceva.

—Adică? Nu este bun? Este! Este dovada faptului că grecul nostru este luminat.

—Tată, tată! Un înțelept a zis: „Feriți-vă de greci, chiar şi când fac daruri".

—Băi, Aristide! Eu nu trec peste cuvântul tău, chiar dacă, deocamdată, sunt stăpânul a tot ceea ce este aici, pe pământurile astea. Ce zici că mai trebuia cuprins în hrisovul domnitorului?

—Păi, lipsesc mai multe. Loc de muncă, date de

Mild Frost of *FEB-MAR*

That night, boyar[2] Albu had the opportunity to be convinced that Aristide was wise and resourceful.

"Listen son, I've decided that all the serfs with children under ten years old should leave. I'm going to give them one gold coin for each child, three pieces each woman and five pieces each man."

"Let's not get ahead of ourselves, father. Something's missing from the Court order."

"You mean it isn't valid? But it is! It's the undeniable proof that our Greek master has enlightening views."

"O Father, a wise man once said, "Beware of Greeks bearing gifts.""

"All right, Aristide, I'll abide by your word, though so far I'm still the owner of all these lands. What else is the Prince's charter supposed to contain?"

"Well, the charter lacks many things: employment,

[2] The boyar was a representative of the exploiting class, also being part of the class of great landowners, and usually holding a high position in state.

identitate, dreptul la organizare. Ca s-o scurtăm! Ce vor face când vor cheltui banii? Ei nici nu ştiu rosturile lumii, prețuri, târguieli şi tot ce ține de mersul vremurilor.

identification, the right to assemble. In short, what will they do after they've spent all the money? They know nothing about how the world goes, costs, of bargaining, of anything having to do with our times."

—Îi adunăm mâine, le cerem şi lor părerea, că doar nu li s-o fi atrofiat creierul! Să fie astfel încât să câştige fiecare, chiar dacă o să dispară dreptul de viață şi moarte asupra lor!

"Let's gather them all tomorrow to ask for their opinion—their brain can't have atrophied, right? Let it be a win-win situation, even if the ruler loses the power to decide whether they live or die."

Dimineața, boierul Albu trimise trăsura după notarul locului. Merse călare pe armăsarul oferit de boierul Costache, vecinul său, contra unei pirande care năştea gemeni, la corturile robilor. Ceea ce văzu îi aduse negru în fața ochilor. Zece bărbați jucau tarapanaua, bătând zăpada cum îi bătea Mardeală când nu îl sătura Piranda.

In the morning, boyar Albu had the carriage sent for the local notary. He rode the stallion his neighbour boyar Costache had offered him in exchange for a Gypsy woman carrying twins, and reached the serfs' tents. What he saw there made him see black. Ten men were drumming the ground, pounding the snow the way Mardeală would beat them whenever *Piranda* failed to satisfy his lust.

—Ce e, mă, cu voi? Bucurie-bucurie, da să dansați noaptea, în ger? Ce dracu' aveți? V-a înnebunit slobozenia?

"Folks, what's wrong with you? What joy can make you dance on a bitterly cold night like this? What the hell are you doing? Your freedom has turned you mad?"

—Stăpâne!

—Ce este, Jucăl?

"My master."

"What is it, Jucăl (Dog)?"

—Vătaful ne-a pus rachiu pe picioare şi ne-a obligat să ieşim în zăpadă fiindcă n-am vrut să bem din rachiul adus de el, să mâncăm pâine şi carne. Noi respectăm Crăciunul şi Anul Nou! Nu mâncăm în alte zile!

Minciuna începea să acționeze. Spiritul de conservare, greutățile prin care trecuseră aceste creaturi, suferințele îndurate îşi spuneau cuvântul. Orice minciună era minciună utilă. Voiau să se răzbune. Răzbunarea era primul semn, prima reacție a modului de gândire îngust, primitiv. Erau animale-vorbitoare!

În timp, vremurile aveau să aducă situații de necrezut. Unii se răzbunau pe ei înşişi...

—Unde-i vătaful?

—În cort, cu Piranda!

Mardeală auzi glasul boierului şi ieşi smerit din cort.

—Sărut dreapta, boierule!

—Săruți pe mă-ta, mă, nenorocitule. Și dacă tot nu te-ai săturat de sărutat, ia adu la mine o butelcă de rachiu.

Vătaful se execută. Aduse sticla boierului. Boierul îl

"The bailiff poured plum brandy on our feet and forced us to go out in the snow because we wouldn't drink his plum brandy, or eat his bread and meat. We respect both the Christmas and New Year. We eat such foods on no other day."

The lie was beginning to work. The sense of self-preservation, the hardships these people had endured, their sufferings—they all weighed heavily on them. Any lie was a useful lie. They wanted revenge. Revenge was the first sign, the first reaction of the narrow, primitive mind. They were like talking beasts!

With time unbelievable situations would occur. Some people took revenge on themselves...

"Where's the bailiff?"

"Inside the tent, with *Piranda*."

Mardeală heard the boyar's voice, went out of the tent, and made his humble appearance.

"God bless you, master!"

"Bless your mother, you wretched. And if you haven't got tired of blessing, bless me with a flagon of plum brandy, will you?"

The bailiff obeyed the order. He brought the boyar the

apucă de maxilar. Maxilarele se desfăcură lăsând să se vadă o limbă albă de alcool şi dinți cariați.

—Ia, mă, nenorocitule! Pupă, pupă sticla...

Îi făcu semn lui Jucăl să-l lege cu funia ce o ținea la şaua armăsarului. Țiganii nu îndrăzniseră să se apropie de vătaf. Boierul răcni la ei. Răcnetul lui Albu îi trezi la realitate. Urmau să scape de primul duşman. Îl legară. Boierul scoase dopul sticlei cu rachiu şi o turnă pe gâtul lui Săndel.

—Na, pupă sticla...

Ivanca rămase fără tată! Țiganii nu mai aveau bătăuşi violatori. Ivanca se transformă în violatoare... Printre primii clienți au fost femeile din Franța...

flagon. The boyar grabbed his jaw. His lips parted to reveal a tongue white with alcohol, and rotten teeth.

"Here you are, you bloody rascal! Kiss, kiss the bottle..."

The boyar gestured for Jucăl to tie the bailiff with the rope from the stallion's saddle. But the Gypsies didn't dare to come near the bailiff. The boyar bellowed at them. Albu's roaring brought them back to reality. They were to escape from their first enemy. So they tied him up. The boyar removed the bottle cap and poured the brandy down Săndel's throat.

"There you go, kiss the bottle..."

Ivanca[3] became fatherless! The Gypsies had got rid of a bully and a rapist. Ivanca herself turned into a raper. Among her first victims were the women from France...

---

[3] Ivanca was the bailiff's daughter.

Florin Iaru	Povestiri cu final schimbat	Editura Art, Ediția a II-a, adăugită An: 2015 Paginile: 28-30	Translated by **Iulia Taşcău, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

În căutarea nefericirii absolute

Ce-i lipseşte omului să fie fericit? Înțelepții au căzut de acord: foarte puțin. Mda, puținul acesta e greu de cuantificat. Poate fi o măslină aflată pe masa vecinului sau chiar beregata aceluiaşi vecin, tresăltând ademenitor pe când dumica acea măslină. Important e că fericirea are un chip, deşi rareori e chipul cel adevărat. Deci fericirea există, e prezentă peste tot, doar că e cea mai mare frână în calea progresului. De aia e vânată fără milă. Dacă n-ar exista progresul, cu tot alaiul lui de manageri, vânzători, vizionari, economişti, comercianți şi producători de nimic, ar fi raiul pe pământ. Mielul s-ar îmbrățişa cu lupul. În lipsa efectului controlat de nefericire, ne-am opri pe o treaptă inferioară de civilizație şi progres şi am rămâne acolo. E drept, nici nu ne-ar trebui mai mult, iar artele, ingineria şi vânzarea de iluzii ar muri nenăscute. Nici mama Biserică, cea însărcinată cu fericirea de după, nu s-ar simți prea confortabil într-o asemenea lume. Rezultă, logic, că toți luptă pe viață şi pe moarte împotriva fericirii, făcând front comun şi

In Search of Absolute Despair

What does a man need in order to be happy? Wise men have agreed: very little. Yeah, but this "very little" is quite hard to define. It may be an olive on the neighbour's table or even the gullet of that same neighbour throbbing while nibbling that tempting olive. The thing is, happiness does have a face, though it's hardly ever what it seems. Hence, happiness does exist, you can find it everywhere. It's just that it is the major obstacle to progress. That's why everybody hunts it down mercilessly. But for progress, its parade of managers, salesmen, visionaries, economists, traders and loafers included, it would be Heaven on Earth. The wolf would hug the lamb. If control of despair was totally lacking, we would end on an inferior degree of civilisation and progress and we would be stuck there. It's true, we'd need nothing more, and the arts, engineering and the illusions market would die unborn. Not even mother Church, responsible for the happiness in the afterlife, would feel comfortable in such a world. The result is that everybody fights

rupându-l pe dracu-n patru, numai s-o elimine definitiv, în numele fericirii ulterioare.

Nimeni nu ar fi putut spune cu certitudine din ce i s-a tras Adelinei vocația ei absolută, inflexibilă şi ireversibilă pentru nefericire. Cert e că, indiferent dacă e primăvară, dacă şi-a luat salariul, dacă mănâncă, dacă fumează (da, fumează paie şi e foarte nefericită că nu se poate lăsa), Adelina priveşte viața chiorâş. Ar trebui să spun că e blondă—nu că aş avea ceva împotriva blondelor—, chiar posedă acel blond fumuriu pentru care jumătatea feminină de pe planetă ar zgâria, ar ucide şi şi-ar vinde sufletul, ba ar şi plăti, doar să semneze contractul cu sânge. Ce folos că e bălaie de la natură, cu pielea albă dar nu pistruiată, dacă se vopseşte cu încăpățânare în roşu, violet, verde, indigo, negru-ceaun? Noroc că după ultima încercare cu o vopsea miraculoasă, aia cu extract de *cucumber* şi măsline pitice, a trebuit să facă o pauză lungă. Risca să-şi piardă părul. Blestematul de castravete era o banală chimicală toxică. Faptul de a se fi salvat în ultima clipă a mutilat-o sufleteşte, iar lațele blonde îi smulgeau, zi de zi, răcnete de mânie.

to the death against happiness, presenting a common front and tearing the devil apart to put an end to it for good, in the name of the happiness that is to come.

No one could tell for sure from where Adelina's absolute, obstinate and irreversible calling, her vocation, for despair originated. What is certain is that no matter whether it's spring, payday, or she eats or smokes (yeah, she smokes slim cigarettes and she's very unhappy because she can't quit), Adelina looks at life askance, looks at it with distrust. I should mention that she's fair-haired—not that I have anything against blondes—she has that ash-blonde hair for which fair sex would claw, kill and sell their soul, they would even pay to sign the contract in blood. To what avail that nature granted her the gift of fair hair, with white freckle-free skin, if she keeps on dyeing hers red, purple, green, indigo or pitch-black? And, last time, she did it using a miracle dye, the one with *cucumber* and midget olives extract, luckily, because then she had to take a long break or risked losing all of her hair. That bloody cucumber turned out to be a miserable toxic chemical. Being on the edge mutilated her soul, and her blonde locks made her howl with anger every single day.

Adelina se simțea rău în propria piele. Era o „fausse maigre" şi ştia asta. Suferința ei creştea odată cu fiece gram în plus, chiar dacă gramele astea proveneau din cataramă, mărunțişul din buzunare sau de la căciulița trasă pe frunte. Aşa am cunoscut-o, aşa am luat-o de bună. Căci orice femeie, oricât de nefericită, în clipa în care se simte vânată (a se citi admirată), uită de toate. Pasul i se-ndreaptă, ținuta i se sumețeşte, iar complexele sunt trimise să arunce gunoiul. Exact asta m-a pierdut. N-am văzut, în spatele ochilor căprui (pe care, am aflat mai târziu, îi ura din copilărie), îndărătul vocii catifelate (demnă de dispreț, în opinia ei, pentru că nu se impunea, ca la piață), în spatele siluetei încă zvelte—n-am văzut, repet—, fiara nesătulă a nefericirii.

Adelina was not happy with the way she looked. She was a «*fausse maigre*» and she knew it. Her despair grew with every added ounce, even if that extra weight came from a buckle, or the change in her pockets or from the tiny cap over her forehead. That's how she was when I met her and she seemed all right to me. For every woman, no matter how miserable she is, once she feels chased (read admired) she forgets all that. She walks with confidence, she walks tall, and all the complexes are sent packing. This is what threw me off. I didn't see, behind those hazel eyes of hers (only later did I find out that she had hated them for as long as she could remember), behind that soft voice (contemptible to her mind, for it was unable to be commanding, as it should be when you go to the market), behind her still slender figure—I didn't see, I repeat—, the ravenous beast of despair.

Ne-am îmbârligat repede, după o săptămână de tatonări. Am descoperit că aveam gusturi comune, ne plăceau aceleaşi filme, până şi la felurile de mâncare ne potriveam. Râdea la bancurile mele. Era cultă, citise mult, dar nu îşi dădea ochii peste cap la bancurile băiețeşti. La prima vedere, o femeie normală, de viață. Când m-a întrebat dacă o consider frumoasă,

We soon hooked up, after a week of trying each other out. We found out we had similar tastes, we loved the same movies and we were a match even when it came to food. She laughed at my jokes. She was educated, she had read a lot and despite that she wouldn't roll her eyes at laddish dirty jokes. So, at first sight, she was the usual woman who enjoys life.

am ezitat. Am ezitat un pic. Era plăcută, era de îmbrățișat—adică nu frumoasă în sensul statuar al cuvântului. Am răspuns repede: „da” şi, în clipa următoare, chiar am crezut ce spuneam. Era cineva, părea acel cineva de care să-ți legi destinul o lungă perioadă, până când moartea sau o altă femeie te va despărți.

Nu-mi venea să mă leg de păr, dar totul a fost atât de firesc de la bun început încât trebuie să mărturisesc că, fulgerător, mi-a trecut prin cap şi gândul acela. Cam asta a fost prima săptămână de intimitate. Când oamenii se descoperă, se încântă de ce descoperă şi vor mai mult. Îmi plăcea să-i răscolesc prin lenjerie, îi plăcea să-şi vâre nasul prin proiectele mele, îi scotoceam printre smacuri, o înnebunea să-mi smotocească pisica. La sfârşitul acestei prime săptămâni de visare, eram sigur că l-am prins pe Dumnezeu, mă rog, o Dumnezee, de picior.

When she asked me if I thought she was beautiful, I hesitated. Just a little. She was sweet, huggable—I mean, not beautiful in the statuesque sense of the word. I blurted out: “yes” and, in the next moment, I truly believed it. She was someone, she seemed to be that someone you could link your destiny to for a long time, till death, or another woman breaks you apart.

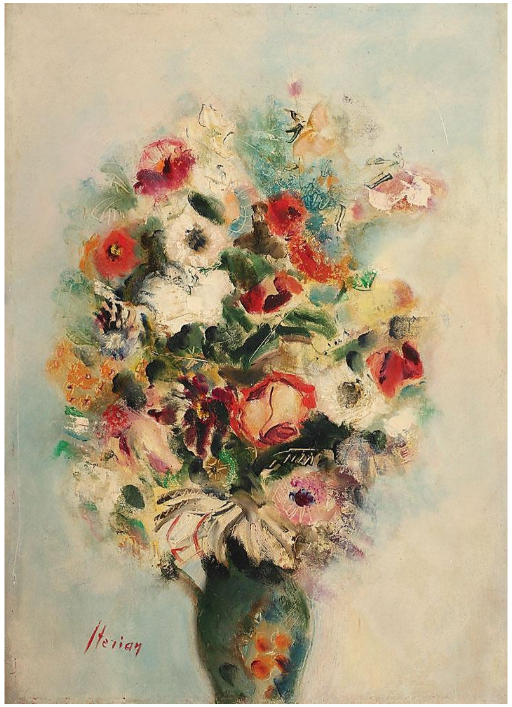
I didn’t feel like committing but, from the beginning, everything felt so natural that I have to confess that even marriage occurred to me. This was our first week of intimacy, when people get to know each other and are thrilled by all they see and they want more. I used to love going through her lingerie, she used to like to sneak a look at my designs, I would rake through her make-up, and teasing my cat would drive her crazy. By the end of this week of daydreaming, I was sure that I had found God, God Herself to be precise.

Florina Ilis

Cinci nori colorați pe cerul de răsărit

Editura Cartea Românească, Bucureşti
An: 2006
Paginile: 7-10

Translated by **Irina Mihai, Graham Mummery**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Pe suprafața întinsă de *tatami* tăcerea e absolută. Douăsprezece perechi de jucători, aşezați în stilul formal japonez, grupați față în față pe aria prestabilită fiecărei perechi, aşteaptă într-o încremenire statuară semnalul de începere a jocului. Linişte a copleşitoare din sală conferă momentului o solemnitate sacră. În vasta încăpere, împodobită de sărbătoare, pluteşte o atmosferă ireală, desprinsă parcă din vechi stampe japoneze. Eleganța jucătorilor aşezați pe *tatami* este desăvârşită. Culorile *kimono*-urilor purtate de competitori pornesc de la tonuri închise, purtate de femeile mai în vârstă, către tonurile deschise şi vii din îmbrăcămintea celor tinere. Ceva din amintirea splendorii epocii Heian, când se presupune că jocul de societate *uta karuta* s-ar fi jucat pentru întâia oară, pluteşte deasupra sălii ca un abur imperceptibil, dar răscolitor. Bărbații, la rândul lor, sunt îmbrăcați sobru, în *hakama* de culoare gri şi neagră. Privirea jucătorilor, cum stau uşor aplecați, pare fixată într-o concentrare extremă, dar senină, pe spațiul liber dintre fiecare cuplu, unde, într-o anumită ordine, sunt dispuse cărți de joc.

Toată lumea aşteaptă. Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat

All over the *tatami*, silence is deafening. Twelve pairs of players, all gathered around in traditional Japanese style, facing each other in their corners are waiting frozen like stone statues for the game to begin. The overwhelming silence of the hall gives an air of saintly solemnity to the moment. In the vast hall decorated festively there is an eerie atmosphere floating, as if it were taken from an old Japanese engraving. The elegance of the players sitting on the *tatami* is flawless. The colours in the participants' *kimonos* range from darker hues, worn by elderly women, to the lighter and brighter tones, worn by the younger ones. Some echo of the Heian era's splendour, a period in which the society game *uta karuta* is supposed to have been played for the first time, hovers above their heads as a subtle, yet pungent mist. The men are also dressed soberly, in grey and black *hakamas*. The players' gaze, inclining slightly, seems enraptured in total and serene concentration, within the empty space between each pair, where the playing cards are arranged in a specific order.

Everybody waits. An elderly man, dressed in *hakama* and

în *hakama*, aşezat pe o pernă tare în fruntea sălii, supraveghează atent scena. Ține în mâna întinsă mai multe cărți de joc. Dintr-odată, subit, fără nici o introducere preliminară, începe să cânte... *Ariake no*... Vocea lui, uşor răguşită, trădând vârsta înaintată, modulează, cu o excelentă stăpânire de tonuri, ritmul, urcând treptat spre finalul fiecărui vers către o tonalitate aparent imposibil de atins de către o voce umană, *Tsurenaku mieshi*... *Wakare yori*... Când ecoul ultimei silabe, răsunând prelung pe înălțimea amețitoare a tonului spre care o ridicase cântărețul, se stinge, jucătorii, aşezați pe suprafața de joc, se dezlănțuie febrili, căutând printre cărțile rânduite înaintea lor cele două versuri care să încheie poemul *waka*, al cărui început de trei versuri fusese cântat de către conducătorul jocului.

Colecția de poeme *Hyakunin Isshu*, compilată de către nobilul Fujiwara no Teika, în jurul anului 1235, conține o sută de poeme *waka*, a căror structură metrică este de 5-7-5-7-7. În esența lui, jocul de *uta karuta* este foarte simplu. Cântărețul primeşte o sută dintre cele două sute de cărți, celelalte împărțindu-se între perechile de jucători, câte 50 pentru fiecare. Cele 50 de cărți pe care le primesc cei doi jucători din

sitting on a hard pillow at the front of the hall is carefully watching over the scene. He holds several playing cards in his outstretched hand. All of a sudden, without any preliminary introduction he starts to chant… *Ariake no*… His voice, slightly husky, betrays his old age and modulates the rhythm with a masterful pitch control gradually rising to a tonality apparently unreachable for any human voice with the ending of each line, *Tsurenaku mieshi*… *Wakare yori*… When the echo of the last syllable fades away, the bewildering height of the pitch that the singer had risen it to is still lingering in the hall, the players, sitting on the *tatami*, are engaged in fervent pursuit of the last two lines of the *waka* through the cards aligned in front of them, whose beginning had been sung by the reciter of the game.

The collection of poems *Hyakunin Isshu*, compiled by the nobleman Fujiwara no Teika, in around 1235, consists of a hundred *waka* poems, whose metrical structure is 5-7-5-7-7. In essence, *uta karuta* is really simple. The reciter receives a hundred cards from a deck of two hundred, the rest being distributed between the pairs of players, fifty each. The fifty cards received by the two players in each pair contain only the

fiecare pereche conțin însă numai ultimele două versuri din poemul *waka*. Cântărețul începe să recite primele trei versuri din poem, în timp ce jucătorii aplecați asupra cărților înşirate pe *tatami* vor trebui să găsească ultimele două versuri din poem.

Dacă ar fi să-mi închipui o țară ai cărei locuitori să posede o înclinație specială spre marginea nevăzută a lucrurilor pe care, cu un simț special, înnăscut, s-o aducă la lumină, s-o facă vizibilă, colonizând cu egală măsură orizonturile aspre ale metafizicii şi, redând în final lumii, spre a fi locuite, teritorii ascunse până atunci experienței, dacă ar fi să-mi închipui că, în paralel cu viața oamenilor din acea țară s-ar desfăşura, imperceptibil, o existență clandestină şi calmă a obiectelor, la fel de reală ca realitatea însăşi, determinând-o într-un mod misterios şi legitim, numele închipuit al acelei țări nu ar fi altul decât Japonia. Şi, în plus, dacă ar fi să-mi închipui cerul acelei țări şi să-i dau o culoare potrivită cu reprezentarea ei, m-aş gândi la cerul gri care acoperă Tokyo asemenea unui clopot de aluminiu şi, din când în când, la norii colorați şi transparenți de pe cerul de răsărit.

De ce nu pot fi oamenii programe de computer, mă

last two lines of the *waka*. The reciter starts to sing the first three lines, while the players bent over the cards aligned on the *tatami* will have to find the last two lines of the poem.

If I were to imagine a country whose inhabitants who owned a special ability are inclined towards the invisible side of things, which they can bring to light due to a unique innate sense to make it visible, colonising harsh horizons of metaphysics and finally restoring those territories to the world with a view to make them inhabitable, territories previously hidden from experience; if I were to imagine that in parallel with the life of those country's inhabitants, there exists a clandestine and serene existence of objects, imperceptibly, as real as reality itself and having it changed in a mysterious yet legitimate way, the imaginary name of that country could only be Japan. Moreover, if I were to imagine that country's sky and give a colour suitable for its representation, I would think of the grey skies that cover Tokyo like a silver bell and from time to time, of the colourful and translucent clouds of the Oriental sky.

Why can't people be computer programs, Lili asked me,

întreba Lili, pentru ca tu sau cineva ca tine să le poată reprograma cu uşurinţă atunci când ceva nu merge şi, astfel, să le confere o nouă existenţă?! Dacă aş fi unul dintre programele de computer pe care tu le creezi, îmi scria, ţi-aş cere să schimbi toate datele problemei, să ştergi unele fişiere, să le înlocuieşti cu altele, să-mi pui, de pildă, în loc de inimă un alt organ, poate ochiul, nasul, urechea sau limba, orice, numai să fie un simţ care să mă avertizeze că dragostea face rău, că nu corespunde funcţiunilor normale cu care trăim realitatea şi, implicit, să mă ferească de atingerea ei. Dragă Lili, dacă realitatea ar fi fost unul dintre programele mele de computer, aş fi intervenit mai ales în configuraţia ei de bază şi, dacă ar fi stat, într-adevăr, în puterea mea, n-aş fi permis, pentru nimic în lume, ca totul să se întâmple.

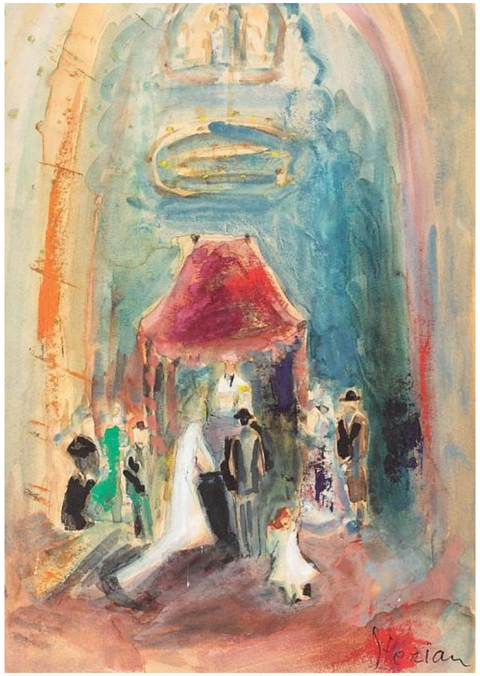
so that you or someone else like you could reprogram them easily when something fails to work and thus, breathe a new basis of life into them?! If I were a computer program, like the ones you design, she wrote to me, I would ask you to change all the problem data, erase some files, replace them with others, so that for example, you could substitute my heart for a different organ, maybe my eye, nose, ear or tongue, anything, just make sure it's only meant to have a sense which can warn me that love hurts and it cannot be accounted for reality's normal functions and, by default, will protect me from its touch. Dear Lili, if reality were one of my computer programs, I would have interfered especially in its main configuration, and if it really had been in my power, I would not have allowed everything to happen the way it did.

Florin Lăzărescu

Şase moduri de a-ţi aminti un cal sau şase povestiri

Editura LiterNet
An: 2003
Pagina: 8

Translated by **Amalia Călinescu, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Şase moduri de a-ţi aminti un cal sau şase povestiri

Pulp Fiction

1.

Există un univers imaginar şi unul ştiinţific. Pentru început, ne vom ocupa de cel ştiinţific, deşi pe noi cel imaginar ne interesează mai mult.

Universul ştiinţific are o parte observabilă şi una care nu se poate vedea. Să vedem ce se poate vedea.

După aproximările oamenilor de ştiinţă, universul observabil cuprinde un miliard de bilioane de stele, grupate într-o sută de miliarde de galaxii.

Galaxiile sunt grupate în serii gravitaţionale asemeni modelului pe care ni-l oferă Grupul Local alcătuit din Andromeda, Norii lui Magellan şi Calea Lactee.

În interiorul Grupului Local, la două milioane două sute de mii de ani lumină de Andromeda şi doar la două sute de mii de ani lumină de Norii lui Magellan, se află Calea Lactee.

Calea Lactee are un diametru aproximativ de o sută de mii

Six Ways to Remember a Horse or Six Stories

Pulp Fiction

1.

There is an imaginary universe and a scientific one. Firstly, we shall analyse the scientific universe, even though we are more interested in the imaginary one.

The scientific universe consists of two parts: one observable, the other unobservable. Let's consider what can be seen.

By scientific estimations, the visible universe comprises a billion billion stars, grouped together in one hundred billion galaxies.

Galaxies are grouped into gravitationally bound clusters, like the Local Group consisting of the Milky Way, the Magellanic Clouds and Andromeda.

The Milky Way is situated two million two hundred thousand light-years from Andromeda, and a mere two hundred thousand light-years away from the Magellanic Clouds.

It has a diameter of approximately one hundred

de ani lumină, iar în centrul ei se află aşa-zisul nucleu galactic de formă sferică.

La jumătatea distanței dintre centrul şi marginea Galaxiei, mai exact la douăzeci şi şapte de mii de ani lumină, se află Soarele, o stea cu dimensiune mijlocie.

Cu un diametru de un milion trei sute nouăzeci şi două de mii patru sute kilometri, Soarele se mişcă pe o orbită pe care o parcurge în două sute de milioane de ani, ceea ce înseamnă că are la activ douăzeci şi cinci de circuite complete în jurul nucleului galactic.

Corpurile care depind gravitațional de Soare formează sistemul solar.

Sistemul solar este despărțit de o bandă de asteroizi în sistemul solar interior şi sistemul solar exterior.

Sistemul solar exterior se grupează în jurul a patru planete gigantice: Jupiter, Saturn, Uranus şi Neptun.

Sistemul solar interior cuprinde alte planete de dimensiuni mai reduse: Mercur, Venus, Marte, Pământ.

De un milion trei sute de mii de ori mai mic decât Soarele, Pământul se află față de acesta la o distanță maximă de o sută cincizeci şi două de milioane douăzeci şi nouă de mii de kilometri,

thousand light-years, at its centre being the so-called Active Galactic Nucleus, of spherical shape.

Halfway between the centre and the edge of the Galaxy, precisely twenty-seven thousand light-years away, is the Sun, a medium-sized star.

One million three hundred and ninety-two thousand four hundred kilometres in diameter, the Sun takes two hundred million years to orbit: so far, it has made twenty-five complete circuits around the Active Galactic Nucleus.

The heavenly bodies affected by the Sun's gravity form the solar system.

The solar system is divided into the inner and outer solar system by a band of asteroids.

The outer solar system consists of four giant planets: Jupiter, Saturn, Uranus and Neptune.

The inner solar system comprises four smaller planets: Mercury, Venus, Mars and Earth.

One million three hundred thousand times smaller than the Sun, the Earth approaches the Sun to a maximum distance of one hundred and fifty-two million twenty-nine

minimă de o sută patruzeci şi şapte de milioane treizeci şi cinci de mii, deplasându-se cu o viteză de o sută şapte mii două sute şapte kilometri pe oră, pe o orbită eliptică, cu lungimea de nouă sute patruzeci de milioane de kilometri.

Două treimi din suprafaţa Pământului, adică cinci sute zece milioane o sută de mii nouă sute treizeci şi trei de kilometri pătraţi, sunt acoperite de apă, iar o treime formează uscatul, împărţit în cinci continente.

Continentele se întind între doi poli de-a lungul ambelor emisfere, la nord şi sud.

Undeva în emisfera nordică, la intersecţia paralelei de patruzeci şi cinci de grade latitudine nordică cu meridianul de douăzeci şi cinci de grade longitudine estică se află o ţară bogată şi frumoasă.

Pe o suprafaţă de două sute şaptezeci şi trei de mii cinci sute kilometri pătraţi există zece oraşe care depăşesc două sute de mii de locuitori.

Într-unul dintre aceste oraşe, într-un cartier mărginaş, ne vom opri lângă o clădire cu mai multe etaje.

thousand kilometres, and to a minimum distance of one hundred and forty-seven million thirty-five thousand kilometres. The Earth moves in an elliptical orbit of nine hundred forty million kilometres, at a speed of one hundred seven thousand two hundred and seven kilometres per hour.

Two-thirds of the Earth's surface—that is, five hundred ten million one hundred thousand nine hundred and thirty-three square kilometres—is covered by water while the remaining one-third is land, divided into five continents.

The continents stretch between the North and South Poles, through both hemispheres.

Somewhere in the northern hemisphere lies a rich and beautiful country, at the intersection of the parallel of forty-five degrees north latitude and the meridian of twenty-five degrees east longitude.

Ten of its cities have more than two hundred thousand inhabitants, spreading out over two hundred and seventy three thousand five hundred square kilometres.

In a suburb of one such city, we stop by a multi-storeyed building.

Intrăm fără probleme. Portarul moțăie, cu o sticlă de vin în mână. Urcăm scările până la etajul trei. Mergem la a doua ușă de lângă baie.

În cameră se află șase paturi, din care două sunt suprapuse. În patul de jos, doarme un om.

Visează.

Se aud puternice bătăi în ușă, apoi o voce care repetă strident:

—Fugi! Fugi! Controlul!…

Omul sare ca ars din pat, îmbrăcându-și tricoul.

—Repede, nu mai ai când!...

Aici vom face un stop cadru. Priviți cu atenție acest personaj împietrit în pragul ușii întredeschise. Doar în chiloți și tricou, desculț, cu piciorul stâng rămas în aer, cu dreptul puternic înfipt pe podea, pentru a prinde viteză. Priviți chipul său îngrozit. Fixați-vă ochii pe el și păstrați-l în amintire, ca să-i înțelegem cât mai bine groaza…

We have no problem getting in. The porter is dozing, a bottle of wine in his hand. We climb the stairs to the third floor and walk to the second door next to the bathroom.

There are six beds in the room—two of them are bunks. A man is sleeping on the bottom bunk.

He dreams.

Loud knocks are heard at the door, then a shrill voice repeating,

"Run! Run away! Inspection!"

The man jumps out of bed as if on fire, pulls his T-shirt on.

"Hurry up! Not much time!"

Imagine a freeze-frame here. Look at this character, frozen in the doorway, the door ajar. In nothing but underwear; barefoot; left foot in the air, the right fixed on the floor, ready to take flight. Watch his terrified expression. Keep your eyes fixed on him; hold him in your mind to feel his horror...

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

7.

Când puse piciorul pe pământ, câinele îi ieşi bucuros în întâmpinare, gudurându-se, sărindu-i în brațe, aproape să-l dărâme.

—Marş în pizda mă-tii! Mă omori?! Îi şterse un picior în fund şi câinele plecă chelălăind. Nu se luminase încă de ziuă.

Băiatul tresări, amețit şi înfrigurat.

—Mai dormi, îi strigă taică-su de-afară. Mai e timp până la ziuă…

Dar nu mai putu să adoarmă. Scoase capul de sub coviltirul căruței şi nu văzu din taică-su decât o umbră în dreptul căreia strălucea, ca un licurici, mucul țigării. La coborâre, câinele se apropie şi de el, mai reținut însă. Îl mângâie pe Trăistuță, care-l însoți slugarnic până lângă caii tolăniți în iarbă. Mânzocul îl simți, sări în picioare şi întinse botul spre el. Copilul îl mângâie şi pe acesta.

Tuşi de câteva ori.

—Ți-am spus să stai acasă, nu?! Ți-ai găsit cine să mă

7.

Even as he touched the ground, the dog came happily to greet him, pawing him and jumping into his arms with such force that it almost knocked him down.

"Get the fuck away! Are you trying to kill me?"

He kicked it in the arse and the dog left yelping. It wasn't daybreak yet.

The boy flinched, dizzy and cold.

"Go back to sleep," his father shouted from the outside. "There's still time before dawn."

But he couldn't fall asleep again. He poked his head out from under the wagon's tarpaulin, but all he could see was a shadow of his father, the cigarette butt like a firefly in front of him. When he got off the cart, the dog greeted him as well, yet less enthusiastically. He gave Trăistuță (Bagling) a few strokes; the dog followed him faithfully to the horses lying in the grass. The foal felt him, jumped to his feet and stretched out its muzzle towards him. The child stroked it, too.

He coughed several times.

"I've told you to stay home, haven't I? As if you'd ever

asculte! Acu' poate prinzi vreo boală şi trebuie să mă întorc din cauza ta…

Îşi şterse nasul cu mâneca hainei, băgă mâinile adânc în buzunar, tremurând în continuare.

—N-am nimic! Îmi trece!

—Aleargă în jurul căruței, să te încălzeşti!

Făcu vreo două ture de căruță, urmat îndeaproape de câine şi mânzoc…

Mânzul se ținea de băiețel mai ceva decât de cal. Asta pentru că mânzocul nu avusese parte de mamă. Fostul stăpân dorea să-l omoare ca să nu-i slăbească iapa, respectând un obicei de prin acele locuri: după ce făta iapa, dacă omul nu mai avea nevoie de un alt cal (de unde mâncare pentru toți?), lua mânzul, îl ducea în marginea satului şi-i trăgea un par în cap. Băiatul a aflat de asta şi l-a rugat pe vecin să-i dea puiul de cal… Ia-l, din partea mea, da' are tat-tu cu ce să-l crească?… Tat-su nu prea şi-ar fi dorit bătaie de cap, dar cum să scape de bocetele copilului? L-au hrănit cu biberonul, cu lapte de vacă, până a învățat să pască de unul singur… Acum umbla pe lângă căruța lor…

listen to me! What if you catch a cold now and I must go back because of you?"

He wiped his nose with the sleeve of his coat and shoved his hands deep into his pockets, still trembling.

"I'm fine. It'll pass!"

"Run around the wagon to get warm!"

He took a couple of laps around the cart, followed by the dog and the foal...

The little colt went after the boy more than after the horse. That's because it's never known its mother. Its former owner wanted to kill it so the mare wouldn't lose weight. That was the local custom: after the mare gave birth, if its owner didn't need another horse (how was he supposed to feed them all?), he would take the foal to the edge of the village, and land a deadly club blow on its head. Learning about this, the boy asked the neighbour to give him the young colt...

"You can take it for all I care. But can your dad feed it?"

His dad was anything but happy about the whole thing, but how else to please the howling child? Until it learnt to graze by itself, the colt received cow's milk from a drinking

—Cine face-aşa? întrebă băiețelul, după ce ascultă în tăcere câteva minute.

—Cum aşa?

—I-auzi! duse degetul la ureche.

—Aaa!… Greierii. Cântă greierii!

—Aşa cântă greierii?

—Îhî!…

Trebuie să fi fost foarte mulți greieri pe câmp. Şi tare veseli. Au cântat toată noaptea… Avea şi el un greier acasă, dar acela cânta rar. Când i-a găsit gaura, a turnat apă cu cana, până l-a scos de-acolo. A ieşit morocănos, ştergându-şi repede-repede antenele umede… Amintirea îl înveseli pe băiețel.

—De ce râzi? întrebă mirat taică-su.

—Pe greierele nostru l-a mâncat o găină…

—Ce spui?!

—Greierele nostru de-acasă… Era la soare, se uita aşa-n-tr-o parte şi-o găină—hap!—l-a-nghițit…

Partea de față luminată de mucul țigării se însenină cu un zâmbet.

feeder. Now it walked around their wagon...

"Who does that?" the little boy asked, after listening in silence for a few minutes.

"What d'you mean?"

"Listen!" His finger went up to his ear.

"Oh! That's the crickets. They're singing."

"That's how they sing?"

"Mmhmm..."

There must have been very many crickets in the field. And very cheerful as well. They had been singing all night...

His cricket at home had rarely sung. When he had found its hole, he had poured water into it. The cricket had come grumpily out of the hole, wiping its wet antennas... The recollection made the little boy laugh.

"Why are you laughing?" his father asked, surprised.

"Our cricket was eaten by a hen..."

"What are you talking about?"

"Our cricket at home... It was basking in the sun, looking sideways, and a hen—wham!—swallowed it whole...

A smile brightened the fag-lit part of his father's face.

Băiatul ațipi câteva clipe în brațele lui taică-su. Deschidea din când în când ochii pentru a se convinge dacă stelele erau la locul lor. Acestea dispărură pe rând, măturate de razele răsăritului.

Se ridică şi-i şopti ceva la ureche lui taică-su.

—Du-te şi tu mai încolo!

Se îndreptă cu paşi repezi către răsărit.

—Gata, bă, un' te duci? Vezi să nu te pişi pe soare!

Îşi termină treaba şi rămase locului, holbându-se la cucuiul roşiatic, uriaş, apărut pe capul unui deal din depărtare…

S-ar putea ca lucrurile celelalte, pe care mi le-a povestit, să nu fi fost întru totul aşa, dar clipa aceea şi-o amintea perfect, până la cele mai mici detalii: dârdâia de frig, îi curgea nasul, nu-şi încheiase bine prohabul, avea mâinile în buzunare… Privea uimit soarele şi se legăna de pe un picior pe altul.

—Bă, de unde ai tu obiceiul ăsta de neam prost? Te legeni ca un bezmetic! Ai să mă faci de râs!…

Cinci zile şi cinci nopți au călătorit cu căruța cu coviltir, ca să vândă pere prin satele de câmpie. Aproape o săptămână de fericire.

For a few moments, the boy fell asleep in his father's arms. He occasionally opened his eyes to make sure the stars remained in their places. One by one, they disappeared, swept away by the sunrise.

He rose and whispered something in his father's ear.

"Go a bit farther, will you?"

He walked east with rapid steps.

"Whoa, where d'you think you're going? Don't piss on the sun, mind you!"

He finished his job, then stood there, staring at the huge reddish bump, on top of a distant hill...

The other things might not have happened exactly the way he had told them, but he remembered that moment perfectly, down to the smallest details: he was shivering with cold, nose running, flies undone, hands in his pockets... He stared in awe at the sun, rocking from one foot to the other.

"Yo, where'd you get this stupid habit? Swaying like a giddy-headed twit! You're going to embarrass me..."

For five days and five nights, they travelled by covered wagon through the lowland villages to sell pears. Almost a whole week of sheer happiness…

Când intrau într-un sat, taică-su rămânea în urmă cu căruța, iar el mergea înainte, urmat de câine şi mânzoc, urlând din răsputeri: "Hai la peree! Hai la pereee!" Taică-su se ruşina uşor şi, atunci când vedea că băiețelul exagerează, îl dojenea cu aceeaşi replică amuzantă: „Nu te strâmba în pizda mă-tii! Mă faci de râs! Crezi că ne jucăm? Noi aici muncim!"

When they entered a village, his father would remain behind to drive the wagon while he went ahead, followed by the dog and the foal, shouting at the top of his voice, "Come buy pears! Come buy pears!"

His dad felt slightly ashamed and, when the boy seemed to exaggerate, he used the same funny words to chide him.

"Don't fucking pull faces! You're making me look like a complete laughing stock. You think we're playing here? We're working."

Pentru taică-su, şi Dumnezeu, în Raiul Său, mai scăpa câte un „pizda mă-sii"… După ce a făcut lumea în şase zile, Dumnezeu ar fi zis: „Ia mai dă-o-n pizda mă-sii, c-am muncit destul! Decât să muncesc degeaba, mai bine stau degeaba!". Şi de-atunci pentru El e totdeauna duminică, doar noi luăm totul de la început, suntem proşti, păcătuim. Că nu ne mai satură dracul de muncă! Dumnezeu stă şi vede, cumpăneşte, pe unii îi ajută, iar pe alții-i bagă-n pizda mă-sii… Aşa e când n-are Dumnezeu stăpân, zicea taică-su, îți caută nod în papură, e-un cusurgiu, de-aia îl înjur şi eu de pizda mă-sii… În general, taică-su s-avea de bine cu Dumnezeu, şi uneori, atunci când se odihnea la o țigară,

From his father's standpoint, even God in his Heaven let the *fuck* word slip out from time to time... After making the world in six days, God supposedly said, "I've fucking worked enough! I'd rather do nothing than work for nothing."

Since then it has always been Sunday for Him; it's only us that take everything from the very beginning—we're stupid, we sin. For not even the devil can cure us of incessant work. God sees and ponders about it all, helping some people while fucking others about.

"That's what happens when God has no master," his father used to say, "He wants to pick a quarrel with you. He's

după o zi de lucru, tot el spunea că Dumnezeu e un om de treabă…

Toate astea le-am aflat de la personajul meu şi multe altele…

Treaba mea e să aleg povestirile cele mai reprezentative pentru el. Treaba voastră e să le ascultați…

Călătoria aceea a păstrat-o în amintire toată viața. Avea impresia că atunci a văzut pentru prima dată cerul, printr-o gaură de la coviltirul căruței, în timp ce stătea culcat peste sacii cu pere...

Când priveşte cerul, noaptea, are senzația că stelele miros puternic a pere.

a fault-finding motherfucker. That's why I fucking swear at Him...”

His father got along with God most of the time; when he took a cigarette break at the end of a working day, he sometimes said that God was a nice man after all…

All this I've learnt from my character, and many other things as well...

My job is to choose the stories most representative of him. Your job is to listen to them.

He had remembered that journey all his life. It seemed to him that only then did he really see the sky—through a hole in the wagon canopy, while lying on the sacks of pears.

From then on, whenever he watched the night sky, he felt the stars had a strong smell of pears…

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
97

Dan Lungu

Sunt o babă comunistă!

Editura Polirom, Bucureşti
An: 2011
Paginile: 26-28

Translated by **Simona Petcu-Ciubuc, Peter Phillips**

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Era nițel cam spălăcit, cu genele şi sprâncenele albicioase. Un strop mai înalt decât Alice şi cu părul rărit, semn că avea să chelească repede. Ne-a spus „buna ziua", ceea ce mi-a plăcut. Avea un aer mai degrabă fragil. Finuț. Țucu i-a scuturat mâna de am crezut că i-o smulge din umăr. Stai, măi, omule, că-i mai defectezi ceva, l-am repezit eu în gând. Bietul băiat, neştiind să vorbească, zâmbea tot timpul. Avea dinți frumoşi, albi şi bine aliniați. Se vedea că se ocupaseră părinții de dantura lui. Că-l îndopaseră cu calciu şi că-l puseseră să se spele de două ori pe zi. Probabil vine dintr-o familie bună, mi-am zis. Nu era voinic, dar nici slăbănog. Cu ficatul părea să fie în regulă, iar paharul de vin mai mult îl pupa decât să bea din el. Recunosc, mă uitam la el ca un geambaş la iarmaroc. S-a trezit, aşa, un instinct în mine, de animal care vrea să fie sigur că puiului său îi va fi bine. Cred că în special mamele îl au, căci pe Țucu, dacă îl întrebai a doua zi ce a observat la ginerică, ți-ar fi spus că sigur are ambele urechi. Voiam ca Alice a mea să aibă o familie frumoasă. Dacă pornea din start cu un bărbat bolnăvicios şi cu vicii, n-o aştepta decât o viață plină de chinuri. Una peste alta, impresia despre Alain a fost pozitivă. Era foarte tandru cu ea. O alinta din priviri şi îi

He was a bit pale, with fair eyelashes and eyebrows. He was just a bit taller than Alice and had thin hair, a sign he would go bald quickly. He said "hello", and I liked him for it. He looked rather fragile. Delicate. Țucu shook his hand so hard that I thought he would rip it out of his shoulder. Wait, not like that, you'll break something else, I thought. Poor boy, he didn't speak Romanian, so he smiled all the time. He had nice teeth, white and even. You could see that his parents had taken care of his teeth. That they had made him take calcium and they had taught him to brush twice a day. He's probably from a good family, I told myself. He wasn't stout, but not skinny either. He seemed to have a good liver, and it seemed to me he was rather kissing the glass of wine than drinking from it. I admit, I was looking at him like a trader at a fair. I just felt like an animal that wanted to be sure that its cub would be fine. I think that especially mothers are like this, because if you asked Țucu the next day what he had noticed about his son-in-law, he would tell you that he surely had both ears. I wanted my Alice to have a beautiful family. If she started from the very beginning with a sickly man with bad

făcea toate mofturile. Se purta cu ea de parcă era o prințesă. Nu degeaba i-am pus eu numele ăsta, Alice. Dar, dincolo de tandrețe, părerea mea este că-i important şi organismul. Pe un bărbat care schimbă spitalele ca pe apa de la flori, nici mama tandreții nu-l salvează. Eu nu pot concepe un bărbat care nu-şi poate duce copilul în cârcă. La bile negre, aş mai pune îmbrăcămintea. Alain al nostru a venit ințolit ca la discotecă. Avea o pereche de blugi şi o cămaşă cu mânecă scurtă. În picioare, adidaşi. Nu ştiu cum o fi la ei, dar la noi nu aşa te îmbraci când te duci să pețeşti fata. Asta era ce avea el mai bun? Țucu năduşea de mama focului în costumul lui cu dungulițe, iar mie îmi ieşeau bulinele pe ochi, că mă rodea o cusătură. Deh, suferă baba la frumusețe! Alice era proaspătă ca o floricică şi toată numai zâmbet. Și era îmbrăcată ca lumea, cu o rochie uşoară de in, iar în picioare purta o pereche de sandale drăguțe. Nu că mă laud, dar la gust mă moşteneşte. Pe Țucu poți să-l îmbraci într-un sac şi să-i dai drumul prin oraş, pentru el tot aia-i.

De mâncare nu vreau să-mi amintesc. Alain a luat o salată

habits, only a life of sorrows was in store for her. All in all, Alain had made a good impression on me. He was very tender with her. He gloated on her and pampered her. He treated her like a princess. I didn't name her Alice for nothing. But, apart from tenderness, I believe that one's body is just as important. All the tenderness in the world won't save a man who is in and out of hospital all the time. A man who can't give his child piggyback rides is not a man. I'd add to his bad points his clothes. Our Alain came dressed like he was going to a night club. He wore jeans, a short-sleeved shirt, and trainers. I don't know how they do things, but here, in our part of the world, we don't dress like that when we go to court a girl. Were these his best clothes? Țucu was sweating like a dog in his striped suit, and my dress with polka dots was killing me, where it was sewn hurt my skin a lot. The things you have to go through to look elegant when you're no longer young! Alice was as fresh as a daisy and was all smiles. She was properly dressed, in a light linen dress, and wore a nice pair of sandals. Honestly, she has inherited my taste. You can make Țucu wear a potato bag, and let him scour the city; he wouldn't mind.

I don't even want to remember the food. When Alain

şi doi peşti leşinați, cu o feliuță de lămâie, de m-am speriat că ține regim. Am crezut că mă înşelasem în legătură cu ficatul. Dar nu, cică aşa mănâncă ei, te miri ce, trei lulele, trei surcele. Frugal şi dietetic. De-ajung să trăiască nouăj' de ani, de le ies copiii la pensie aşteptând moştenirea. Ei, când ies de la serviciu, îs binemersi, se apucă de vizitat lumea. Ei şi japonezii. Țucu a luat o ciorbă de burtă şi ceafă la grătar cu cartofi prăjiți. Mie nu prea mi-era a mânca, aşa că am luat cinci mici cu muştar. Alice, sărăcuța, nu a apucat să bage mai nimic în gură, că tot a trebuit să traducă ba pentru noi, ba pentru el. Ea a comandat tot peşte. Ca să fie la fel cu el, zic eu. Atunci am văzut pentru prima dată că nu prea ai ce să vorbeşti cu un străin. El le ştie pe ale lui, noi pe ale noastre. Pe el nu-l interesează pensiile noastre de mizerie, iar noi habar n-avem cum e treaba pe la ei. Ce să spun, a fost destul de greu. Alain a spus că în România mai sunt multe de făcut, dar că e o țară frumoasă. Asta ştiam şi noi. A întrebat cum a fost comunismul. Când i-am spus că eu o duc mai rău acuma ca înainte de revoluție, a făcut ochii mari şi a întrebat „De ce?”. Bărbată-miu mi-a făcut semn pe sub masă. Cum să-i explici? Ar fi trebuit să vorbesc până dimineața ca să-l fac să înțeleagă. Ar fi trebuit să-i povestesc toată viața mea. Apoi a spus că el se bucură

ate just a salad and two scrawny fish with a slice of lemon, I was scared he was on a diet. I thought I was wrong about his liver. But no, it seems that's how they eat, hardly anything. Frugally, as if on a diet. They live to be ninety, their children retire while waiting for their inheritance. After retiring, they're ready to go, they start to travel the world. Them and the Japanese. Țucu got tripe soup and a steak with fries. I didn't feel much like eating, so I got five barbecued mince meat rolls with mustard. Poor Alice couldn't eat much, ‘cause she had to translate everything for us, then for him, and back to us. She also ordered fish. To be like him, I think. It was then that I noticed you didn't really have anything to say to a foreigner. I don't think we have anything in common. He doesn't care about our lousy pensions, and we have no idea what life is like for them. It was very difficult, I must say. Alain said that there was still a lot to be done in Romania, but it was a beautiful country all the same. We knew that too. He asked what communism had been like. When I told him that I was worse off now than before the revolution, he opened his eyes and asked “How so?”. My husband nudged me under the table. How could I explain it to him? I would have had to talk

că a căzut Ceaușescu, că altfel n-ar fi cunoscut-o pe Alice. Și a râs. Aici avea dreptate.

until morning to make him understand. I would have had to tell him my whole story. And then he said he was glad that Ceaușescu had fallen, because otherwise he wouldn't have met Alice. And he laughed. He was right about that.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Norman Manea

Plicul negru

Editura Polirom
An: 2010
Paginile: 27-28

Translated by **Valentina Podoiu, Peter Phillips**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

În parcul spitalului, pacienții ieşiseră la plimbare. Doctorul se aşezase pe o bancă. Îşi scoase ochelarii, îşi frecă fruntea, îşi descheie halatul, încerca să se destindă.

Dunga bărbii negre transpirase. Îşi şterse barba subțire cu batista. Încercă să uite oboseala. Încolăci brațele scurte pe burta proeminentă, se lăsă pe spate. Mâinile erau moi, umerii moi, dar scurtele picioare deveniseră de plumb. O dulce amețeală îi învălui relaxarea.

Asistenta adusese o ceaşcă de ceai rece şi un cornet de hârtie plin cu pastile. Doctorul îşi trecu din nou palma peste barba neagră, îşi puse ochelarii fumurii. Înghiți pumnul de pastile. Sorbi lent din ceai.

—Sunteți obosit. Nu prea vă menajați...

—Ei, menajare! Facem față, cum se zice.

—Fumați prea mult. Și mâncați pe apucate şi dormiți puțin. Doar ştiți că inima... n-aveți voie. Faceți tot ce nu-i permis, ca un pacient care nu ştie despre ce-i vorba.

In the hospital park, the patients had gone for a walk. The doctor was seated on a bench. He took off his glasses, rubbed his forehead, unbuttoned his doctor coat. He was trying to relax.

His face was covered with a black beard dripping with sweat. He wiped his thin beard with the handkerchief. He was trying to ignore his exaustion. He tried to cross his short arms over his bulging belly, and leaned backwards. His hands were limp, his shoulders were limp, but his short legs had become lead heavy. His moment of relaxation was doubled by a pleasant dizziness.

The nurse had brought a cup of cold tea and a paper cone filled with pills. Again, the doctor wiped his black beard with his palm, put his tinted glasses on. He swallowed the handful of pills. He slowly took a sip of tea.

“You are tired. You are not taking care of yourself...”

“Nonsense! I’m trying to cope, as they say.”

“You smoke too much. And you barely eat and you do not sleep enough. You know that your heart... you should not be doing this. You do all the things you should not do, as if you were a patient who does not know what this is about.”

—Tocmai că ştiu. Subitul e soluția.

Urmă o lungă tăcere. Briza parfumată şi vicleană, o lungă coadă invizibilă de păun, pe cerul diafan. Da, zumzetul efemeridelor, asaltul rebel al primăverii, nebuneştile ei provocări. Veneau parcă din altă vârstă, din altă lume.

Asistenta contempla cerul, dar tresări, dintr-odată.

—Să vă citesc ceva. Să vedeți unde se poate ajunge.

Mâinile ei scurte, cu degetele pline de inele, despăturiră revista pe care o ținuse sub braț.

Marga nu părea să asculte. Vocea femeii devenea tot mai puternică.

—„*Cei ce încearcă să intervină sunt bruscați de către huligani. Sunt alertate organele de ordine... descind la fața locului. Îndeamnă la liniştirea spiritelor şi se retrag*." Auzi, dom' doctor, „îndeamnă". De parcă... ce să mai vorbim. Auziți, ascultați mai departe. „*Devastarea apartamentului continuă. Lucrătorii miliției revin, apelează din nou la linişte, se retrag*." Auziți, „apelează"... *Reprezentanții ordinii revin pentru a treia şi ultima oară. Banda părăseşte terenul abia când se plictiseşte, când oboseşte*."

"That is the thing: I know. A quick end is the key."

Long moments of silence followed. The scented and cunning breeze, a long invisible peacock tail, on the diaphanous sky. Yes, the ephemerides' murmur, spring's rebellious attack and its mad challenges. One would say they all were coming from another age, from another world.

The nurse was gazing at the sky, but she startled.

"Let me read you something. To see what people are capable of."

Her short hands, with lots of rings on her fingers, opened the magazine she had placed under arm.

Marga looked like he was not listening. The woman's voice got louder and louder.

"*Those who try to intervene are bullied by hooligans. The police have been alerted... they arrive on site. They advise people to calm down their spirits and they leave*." Do you hear that, doctor? "They advise". As if... never mind. Listen, there is more. "*Vandalising the flat keeps happening. The police officers come back, ask people to calm down, and leave*." Do you hear that, doctor? "They ask". "*The representatives of the public order come back for the third and last time. The gang leaves the premises after they get sick and tired*."

Vocea se oprise, dar ascultătorul nu reacționă. Parcă somnola. Nu, nu somnola.

—Am impresia că avem un musafir, se auzi şoapta doctorului.

Pe alee înainta o doamnă scundă, zveltă, într-un taior cafeniu. Un mers apăsat, bocănit. Sora o recunoscuse, desigur, imediat, dar reluă, nepăsătoare, lectura. „*Incredibil, dar lucrurile aşa s-au petrecut. În plină zi, sub ochii unui întreg cartier şi...*"

The voice stopped yet the listener did not respond. As if he was half asleep. No, he was not half asleep.

"I believe we have a guest", the doctor was heard whispering.

On the alley a short and slender lady in a coffee-tinted suit was approaching. She was treading noisily. The nurse recognised her in an instant, of course, yet she resumed, her reading, indifferent. "*Unbelievable, yet this is how it all happened. In broad daylight, while an entire neighbourhood was watching and...*"

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cosmin Manolache | Ce față cumplită am | Editura Polirom
An: 2004
Paginile: 43-44 | Translated by **Gabriela Focşăneanu, Joan Michelson**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Ce faţă cumplită am

Mentă şi diluant (fragment)

Mai întâi am ciulit urechile, ochii-mi erau încă înţepeniţi. De când bătrânii au ieşit la pensie, dimineţile de acasă mi-au dat şi îmi vor da aceeaşi senzaţie—o familie care seamănă întrucâtva cu un tort. Un tort care până în ora opt trebuie să fie ameninţat de vocea tatălui meu, fermă, ca orice cuţit bine ascuţit şi decis să ne scoată pe fiecare de sub pătura de frişcă unde somnul ne sechestrează. Cu timpul, pe lângă zilele de concediu, în mintea mea ar trebui probabil să apară şi o cofetărie imaginară. Nu m-am gândit deloc la bine cunoscuta *home sweet home.* Nicidecum. Dar fiecare evadare spre casă atrage fără voia mea un gust dulce. Al amintirilor, al copilăriei, al celor mai neobişnuite întâmplări.

Cred că am mai rămas în pat maximum un sfert de oră, nefăcând altceva decât să-mi reamintesc revenirea acasă în vara anului trecut. Atunci, tata nu putea vopsi acoperişul casei de unul sigur, aşa că a trebuit să-l asigur de ajutorul meu, ceea ce a adus o uşurare vocii de la telefon, care a mai apucat să spună:

—Bine, atunci te aşteptăm!

Me and My Ugly Mug

Mint and Paint Thinner (excerpt)

My eyes still stuck closed I pricked up my ears. Since my folks have retired, mornings spent at home give me the feeling that my family somehow resembles a cake. The cake must be shaken by eight o'clock by my father's firm voice like a well-sharpened knife, determined to get each of us out of our whipped cream coats where sleep imprisons us. As time goes on, beyond thinking about days off, an imaginary sweet shop would flash through my mind. I did not think at all about the well-known phrase *home, sweet home*. Not at all. Against my will, every escape to home brings about a sweet taste. A taste of memories, of childhood, and of the most unexpected events.

I think I stayed in bed for at most a quarter of an hour, doing nothing but remembering my return home last summer. At that time father could not paint the roof by himself so I had to assure him of my help. Through the phone I could hear the relief in his voice. All he managed to say was:

"Very well, we'll be waiting for you!"

Venisem chiar în ziua aceea.

De câțiva ani îmi propusesem să le fac astfel de surprize. Nu agream ideea unei pregătiri speciale pentru sosirea mea. În felul ăsta, absențele mele de două-trei luni, gândeam eu, se estompau, ca şi cum ultima revedere s-ar fi produs cu doar două săptămâni în urmă.

Vara trecută îmi fuseseră necesare cinci zile, plus weekend-ul. Urcam pe acoperiş dimineața devreme şi pe înserat, singurele intervale care nu-mi puneau probleme. În rest, căldura se transforma într-o otravă ucigătoare, muriseră doi oameni, aproape alți zece leşinaseră. Am vopsit când de unul singur, prima zi, când ajutat de Șarpe, un tip cu nouă ani mai mic, dar mai bine dezvoltat şi hârşit în multe aventuri savuroase. Mă înhămam legându-mă de horn şi călcam pe tabla acoperişului ca o pisică, lăsând în urmă un luciu perfect. Șarpe brava, refuzând măsurile de siguranță, şi defila pe streaşină la şapte metri înălțime. Printre dungile de bronz lăsate de pensule, Șarpe îmi povestea aventurile avute cu un an în urmă, cât hămălise la

I had come that very day.

For some years, I had vowed my visits would take them by surprise. I did not like the idea of the lengthy preparations they would go to for my visit. With this in mind I kept my visits unscheduled, arriving every two or three months and hoping the absence would seem to them as if I had been there only two weeks before.

The roof took a week to paint. This included my weekend which I really resented[4]. I could go up only early in the morning and in the evenings. During the rest of the day, the heat would turn into deadly poison. Two people had died and at least ten had fainted from the heat[5]. I painted the roof by myself, on the first day. After that I had help from Șarpe. He was nine years younger than me, stronger and also hardened by many savoury adventures. I would harness myself to the chimney and step down the tin roof like a cat, leaving a perfect polish behind. Șarpe acted all brave, denying any of the safety measures. He marched up the eaves seven metres above. Between the bronze brushstrokes, Șarpe told me about his adventures the previous

[4] "which I really resented": translator's addition for clarity of attitude implied in the text
[5] "from the heat": translator's addition for clarity

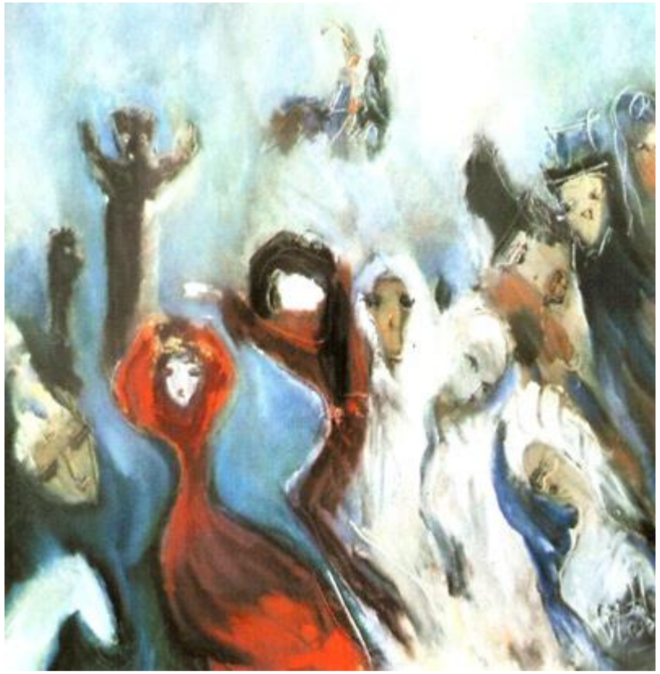
câteva bâlciuri.

year when he had slaved away at the fairground.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
110

Cătălin Mihuleac	America de peste pogrom	Editura Cartea Românească An: 2014 Paginile: 126-127	Translated by **Elena Iorga, Graham Mummery**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

America de peste pogrom

Doctorul Oxenberg are dreptate: nu Carol e ursitul băştii de mascul dominant al ţării, în rând cu Hitler şi Mussolini. Ci Antonescu, tizul său nu de nume, ci de păr roşcat care arăta pumnul iudeo-bolşevismului, promiţând refacerea trupului ţării, amputat prin Dictatul de la Viena. Promite şi răzbunare, vagoane pline de răzbunare.

Are un mod special de a rosti cuvântul „jidan". O face metalic şi rece, ca şi când ar slobozi un glonţ în ceafa purtătorului. Lângă Antonescu, Majestatea Sa Mihai e un rege de pluş, bun de dăruit copiilor de Crăciun sau de Hanukkah.

Jaques aude în treacăt că tot mai mulţi bărbaţi evrei sunt reţinuţi la sediul Chesturii, pe motiv că ar fi comunişti sau colaboratori cu sovieticii. Află şi de cei luaţi de guler şi aruncaţi din mersul trenului. Cum e să fii aruncat din tren? Văzuse scena într-un film de aventuri, dar acolo eroul avea oase din cauciuc. S-a rostogolit puţin, după care s-a ridicat nevătămat şi a trimis

America Over Pogrom

Doctor Oxemberg is right: Carol is not the one destined to be the dominant male of the country, along with Hitler and Mussolini. But rather his "twin" Antonescu, not by name, but by the red hair which raised its fist against Judeo-Bolshevism, promising the rebuilding of the body of the country, dismembered by the Vienna Dictate. He also promises revenge, wagons full of revenge.

He has a special way of pronouncing the word "kike". He says it with a tinny, cold voice, as if he would fire off a bullet into the back of the owner's head. Compared to Antonescu, His Majesty King Mihai is a toy king, perfect to be offered to children for Christmas or Hanukkah.

Jaques hears in passing that more and more Jewish men are being detained at the Quaestorship headquarters, on the ground that they were Communists or Soviets collaborators. He finds out about the ones taken by the collar and thrown out of moving trains. What is it like to be thrown out of a train? He had seen the scene in an adventure film, but there, the hero is like a

un zâmbet fermecător către spectatori.

Înființarea statului național-legionar, în septembrie 1940, e semn că liniştea iudaică ține de trecut. Exemplul doamnei diriginte Germania îndeamnă la acțiune. Ecarisajul antisemit se face în numele românizării şi se întinde peste toate domeniile: învățământ, avocatură, medicină... România îşi prinde evreii de guler şi îi aruncă din tren.

Focurile de pistol pun ştampile şuierătoare pe acte contabile vechi. Cercurile hohotesc sinistru, înainte de a se suda prin sărutul morții. Ca la orice eveniment monden cu ştaif, Iorga nu lipseşte, deşi de data asta, doar de data asta, ar vrea să lipsească. Nu este absent nici ăla într-un singur ochi, pe care maică-sa l-a născut direct ministru: Armand Călinescu.

—Credeați că scăpați, frumoşilor? Apropiați-vă puțin, să vă şoptim un secret la ureche. Îl mai țineți minte pe Căpitan, pe Corneliu Zelea-Codreanu? Luați de-aici gloanțe sfinte, creştineşti! Sunt de la El pentru voi, cu fundiță verde. Semnați de primire aici, în dreapta jos. Drum bun spre Iad, că Raiul e pentru

rubber man. He had rolled over a bit, and then stood up unscathed and gave a charming smile to the viewers.

The establishment of the National Legionary State in September 1940 is a sign that the Jewish peace was a thing of the past. The example of form headmistress Mrs. Germany calls for action. The rounding up of Jews happened in the name of Romanisation and it covers all spheres: Education, Law, Medicine… Romania grabs its Jews by the collar and throws them out of a train.

The stamps are getting through old accounting documents like pistol shots. The circles are howling fiercely, delivering the kiss of the death. Just like at any other important social event, Iorga does not fail to attempt, although this time, but only this time, he would rather not show up. The one-eyed one is not absent either, the one who came out a minister right out of his mother's womb: Armand Călinescu.

"My darlings did you think you could escape? Gather around, we will whisper a secret on your ear. Remember the Captain, Corneliu Zelea-Codreanu? Come get your holy Christian bullets! They come as a gift from him, wrapped in green ribbon. Sign the receipt here, on the bottom right corner.

noi!

Se moare mult, se moare cu mormanul. E prea târziu să ştergi putina; sensul se inversează, din Vestul Europei se vine aici, cu traista în băț. Ceremonios, granițele închid sala de spectacol a țării.

Evenimentele tragice îşi au premonițiile lor, venite din ordinea deranjată a sistemului planetar. Istoria ne arată cum, în decembrie 1664 şi aprilie 1665, două sinistre comete au survolat Londra, vestind ciuma care avea să semneze 100.000 de acte de deces.

În noiembrie 1940, un cutremur de pământ agită spiritele Iaşului, şi aşa agitate. Medicul surâde trist: în mod sigur, pentru cutremur tot „jidanii" vor fi găsiți vinovați. Cine alții pot mitui Pământul să se zguduie?

Ca să înlăture orice dubiu, primarul oraşului, Spiridon Poliacu, ordonă demolarea vechilor sinagogi Jurist şi Tapițeru, situate în centru şi la Râpa Galbenă. „Fiind avariate de pe urma cutremurului, clădirile reprezintă un pericol public care trebuieşte suprimat de urgență", se justifică legionarul Poliacu. E medic de profesie. A învățat ştiința de a urî de la profesorul

Safe trip to Hell, Heaven is ours!"

More and more are dying, they are dying en masse. It's too late to save yourself; the tide is turned, they are coming here empty-handed from the Western Europe. The borders of the auditorium are closing ceremoniously.

Due to the derangement of the planets, the tragic events are having their own premonitions. History shows how on December 1664 and April 1665, two sinister comets flew over London, heralding the plague that would sign 100.000 death certificates.

On November 1940, an earthquake raises a fuss in Iaşi. The doctor smiles sadly: "Surely, they'll blame the "kikes" for the earthquake too. Who would cause the Earth to shake?"

To remove any doubt, the mayor, Spiridon Poliacu, orders the demolition of the old synagogues the Jurist and Tapițeru, located downtown and at the Yellow Ravine. "As they all damaged by the earthquake, the buildings represent a public danger which needs to be delayed urgently" explains legionnaire Poliacu. He's a doctor by trade. He learned the science of hatred

Corneliu Sumuleanu, fie-i țărâna grea.

Jaques nu mai are nicio îndoială că va urma ce va urma. Totul e ca el şi ai lui să fie cruțați. De-acum încolo, fiecare familie se va descurca pe cont propiu.

from professor Corneliu Sumuleanu, may he not rot in Hell.

Now Jaques has no doubt that what will be, will be. What matters is that he and his family should be spared. From now on, each for himself.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
115

Radu Niciporuc

Pascal desenează corăbii

Editura Cartea Românească
An: 2016
Paginile: 41-43

Translated by **David Radawi, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Un bănuț cafeniu

Ca s-o simți, chiar nelămurit, că viața te împinge într-o altă direcție, nu e nevoie să fii pe mare, vântul să decapiteze valurile, vaporul să ruleze cu înclinări abrupte şi să nu poți sta decât în pat, cu ochii în tavan şi picioarele înfipte în tăblia dulapului. Te poți afla oriunde, e de-ajuns să ai o pată de nicotină pe tavan, iar acesta să nu tremure şi să scârțâie din toate încheieturile, cum face al meu chiar acum, când nava intră în Biscaya, în balast şi cu hambarele goale.

Nu sunt un fumător înrăit; cochetez cu acest obicei numai după orele de program, când citesc în pat, până la cină sau chiar până mai târziu, dacă la „cinemateca" navei nu găsesc un titlu care să merite osteneala. De obicei, prefer să citesc. Şi, dacă citesc, fumez. Cineva, înaintea mea, avusese acelaşi obicei, pentru că altfel n-avea cum să se imprime pe tavan un bănuț cafeniu.

Într-o astfel de noapte, când pardoseala spălătoriei se curbează şi plăcuțele de gresie plesnesc cu pocnete de armă, când paharele vibrează cu clinchete ascuțite, creioanele se

A Brown Coin

For you to even feel uncertain that life is pushing you to some other direction, you don't have to sail the seas, the wind decapitating the waves, the ship steep for you to be able only to lie in bed looking at the ceiling, your feet stuck to the drawer's top. You could be anywhere. It's enough to have a nicotine stain on the ceiling which doesn't shudder and screak from all its joints, like mine is doing right now when the ship is entering the Golf of Biscaya, in ballast, and its barns empty.

I'm not a chain smoker; I dabble in this habit only after work, when I read in bed until dinner or sometimes even later, if I don't find any worthy title at the ship's "cinematheque". I usually prefer to read. And if I read, I smoke. Before me, there had been another guy who had had the same habit because otherwise the "brown coin" wouldn't have left its print on the ceiling.

During one of those nights, when the floor of the washhouse bends and the hone tiles snap as if they were gun shots, when glasses vibrate with sharp clinks, pencils roll inside

rostogolesc în sertare, iar televizorul se smuceşte în legături, nu fac altceva decât să stau în pat şi să-mi proiectez secvențe din trecut.

Seamănă cu cele pe care le filmează oamenii la petreceri, aniversări şi botezuri. Conversațiile se sting, se aud râsete înfundate, siluetele se apropie, umbrele lor se contopesc şi dansează cu mişcări imprecise. Chipuri năduşite se leagănă spre mine, buze răsfrânte se străduiesc să-mi spună ceva, dar nu apucă pentru că ies din cadru, iar la reluare dansatorii se rotesc lent, fără muzică, plutind ca între pereții unui acvariu. Şi tocmai când mă gândesc că noaptea va fi una obişnuită pe-o astfel de vreme, apar silueta lui Aurel şi cea a Mirelei pierdute într-un dans de pe altă lume.

Mă opresc, îmi trag răsuflarea şi o iau de la capăt. Scena se repetă, cuplul evoluează cu o libertate de care nu mai are nevoie, iar la sfârşit, într-o lumină epuizată, capetele celor doi se întorc spre mine, brusc, ca două giroscoape. Sunt absorbite de-o intimitate căreia nu-i aproximează nici limitele, nici capriciile. Sunt înmărmurit. Derulasem secvența şi altădată şi trecusem pe lângă înțelesul ei. Încerc să-mi abat privirea de la pata cafenie, dar imaginile mă asaltează şi mă înăbuşă pe saltea.

drawers and the TV hitches in its cords, I do nothing but lie in bed and mentally project past events.

They resemble those that people film during parties, anniversaries and christenings. Conversations fade away, sniggers can be heard, figures approach, their shadows merge together and they dance with clumsy movements. Sweaty faces swing towards me, their open lips try to say something to me but they fail because they leave the frame and at replay the dancers slowly swirl, without the music, floating like fish do inside a fish tank. Even when I think that the night will be a regular one in such weather, the presence of Aurel and Mirela appears lost in a dance from another world.

I stop, take a deep breath and start all over again. The scene repeats itself. The couple perform with a freedom which is no longer necessary, and in the end, in a dim light their faces turn towards me suddenly like two gyroscopes. They are consumed by an intimacy that cannot fathom their limits nor their whims. I'm dumbfounded. I had replayed this event another time and failed to grasp its meaning. I'm trying to look away from the brown spot but the memories overwhelm and pin me against the

Afară, valurile scuipă stropi de sare, prova se ridică amenințător şi, ca să nu aterizez pe podea, îmi proptesc şi mai bine tălpile de dulap. Clipele par minute, corpul navei rămâne suspendat în aer, iar când se prăbuşeşte despică muntele de apă cu un muget înfiorător. În urmă cu un an, într-o împrejurare asemănătoare, am urcat la timonerie şi, când am deschis uşa, am simțit că mă ia amețeala. Tata-Mare stătea la cârmă legat cu o centură de siguranță, picioarele-i butucănoase crescuseră parcă din podea, era încercănat, avea o barbă cenuşie şi mi-a făcut semn să dispar. Probabil la fel procedase şi cu timonierii şi ofițerii de cart.

De data aceasta era bine dispus, m-a întâmpinat cu un *Hei, Señor*, *ce vânt te aduce?* şi, când i-am răspuns încruntat că vântul de-afară a coborât din turn, cum îi ziceam noi scaunului înalt şi caraghios pe care îi plăcea să se cocoațe, s-a îndreptat spre mine.

—Frendule, e ceva de rău?

Mi-am plecat fruntea şi n-am spus nimic. Tata-Mare nu are nevoie de explicații ca să înțeleagă în ce ape te scalzi. S-a

mattress.

Outside, the waves are spitting droplets of salt, the prow lifts menacingly, so I prop my soles against the wardrobe to avoid landing on the floor. Seconds feel like minutes as the ship's hull hovers in the air, then it collapses, splitting the mountain of water with an awful groan. One year ago, in similar circumstances, I went to the wheelhouse and after I opened the door I began to feel dizzy. Big Daddy was standing at the rudder wearing a seat belt; his sturdy feet looking like they had grown out of the floor. His eyes had dark rings, he had a gray beard and he made a gesture for me to vamoose. He must have done the same with the helmsmen and the watch officers.

This time he was in a good mood, welcoming me with a *Hey, Señor what brings you here?*

And when I answered him, frowning that the wind outside brought me he came down from the "tower" (that's how we called the tall and funny chair he liked to perch on) and came towards me.

"Is something wrong with you, mate?"

I bowed my head and didn't say anything. Big Daddy doesn't need any explanation to understand what mood you're

întors spre ofițerul de cart şi a rostit apăsat, ca să audă şi timonierul:

—Țineți la drum cu cârmă moale! Ne vedem mai târziu. Apoi s-a îndreptat spre uşă şi m-am luat după el. Am coborât scările şi, ținându-mă de balustrade, am înaintat pe culoar până la cabină. Tangajul şi ruliul se combinau şi hardughia se înşuruba în val. După ce a intrat în cabină şi a blocat broasca, să nu se deschidă la ruliu, Tata-Mare a întins un deget scurt şi gros şi mi-a arătat fotoliul. S-a dus apoi la frigider, a dibuit în congelator o sticlă, a turnat în nişte pahare groase şi a pus-o la loc. S-a întors cu paharele într-o mână, cu cealaltă sprijinindu-se de spătare şi de masă. Am ciocnit, am băut şi ne-am pus paharele pe covor, lângă piciorul mesei. Pe furtună, nimic nu se compară cu o gură de alcool.

in. He turned to the watch officer and said emphatically so the helmsman could also hear:

“Keep the path with a steady helm! We’ll see each other later.” Then he went out the door and I followed him. I climbed down the stairs and as I was holding the railing, I went ahead along the corridor until I reached the cabin. The pitching and reeling motion intermingled and the whole ramshackle got drawn into the wave. After entering the cabin and locking, so that the reeling won’t open it, Big Daddy pointed a stubby finger at the armchair. He then went to the refrigerator, felt around the freezer for a bottle from which he poured into some sturdy glasses, before putting it back. He came back holding the glasses in one hand, while supporting himself with the other upon the backrest and table. We clinked our glasses, drank and put them on the carpet next to the table leg. During a storm nothing compares to a swig of alcohol.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Veronica D. Niculescu

Spre văi de jad şi sălbăție
Adevărata viață a unei false prințese

Editura Polirom
Anul: 2016
Paginile: 76-78

Translated by **Laura Neagu, Peter Phillips**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Spre văi de jad şi sălbăție
Adevărata viață a unei false prințese

Sigur că zilele erau lungi.

Dar până la zilele lungi de catifea şi labirinturile nesfârşite de sălbăție şi de jad, mă gândesc la casă, la goliciunea ei, la bogăția ei. Probabil că în zilele noastre casa în care şi-au început viața împreună Regina şi Iustin, adică mama şi tata, ar fi considerată una săracă, sărăcăcioasă. După ce a fost adusă de la maternitate, Sorana a dormit pentru câteva zile în sertarul pătrat al unei biblioteci cumpărate în rate, căptuşit cu o pătură roz. În sertarul acela aveau să fie ținute apoi actele familiei. Lângă primul pom de Crăciun, singura fetiță de pe atunci se tăvăleşte veşnic într-o fotografie alb-negru, râzând cu tot chipul, pe un preş de iută îngust pe care sunt presărate câteva bomboane poleite în formă de peşte, alături de o păpuşă blondă cârlionțată foarte mare, şi-un elefant de pluş care tocmai a evadat de pe insula prea populată şi păşeşte cu picioarele din față pe oceanul parchetat. Dar, deşi asta e tot ce se vede, casa cam goală

Towards Valleys of Jade and Darnel Grass
The True Life of a False Princess

Undoubtedly, the days were long.

But before thinking about the soft, long days and the endless paths of jade and darnel grass, I think about the house, its emptiness, its plenty. Nowadays, the house in which my mum and dad, Regina and Iustin, started their life together might be seen as a poor, shabby home. When brought from the maternity ward, Sorana slept for a couple of days in the square drawer, padded with a pink blanket. This drawer came from a bookcase paid for in instalments. Later, the family documents were to be kept in it. In a black and white photo, as an only daughter, she rolls over forever near her first Christmas tree. She has a grin all over her face and lies on a narrow jute carpet scattered with fish-shaped sweets, wrapped in glitzy silver paper. She is close to a big, curly, fair-haired doll and a soft elephant which has just escaped from the overcrowded island. It strides its two front legs on the ocean of parquet flooring. Yet, although there is little else to be seen, this rather empty house gleams with joy and

radiază a bucurie şi belşug, aşa cum o pot face în mod miraculos şi acele fotografii de studio unde esențial este tocmai fundalul eliberat de detalii, unde se refractă în voie lumina, multiplicându-se blând.

Până să deschid eu ochii, acei ochi cu memorie, casa avea să se schimbe destul de mult, să se umple de fel şi fel de lucruri. Amintirile mele includ câteva obiecte pe care n-aveam să le mai văd în nici o altă casă, mici piese aduse aici, nu ştiu cum, de-a lungul primilor ani: un pian din lemn de trandafir, lung cam de treizeci de centimetri, al cărui capac se deschidea rotindu-se în nişte balamale de-o extraordinară finețe, pentru a scoate la iveală un interior căptuşit cu pluş vişiniu care găzduia la început bijuteriile mamei, iar apoi şi câte-o hârtiuță pe care ea nota ceva important şi o depozita în locul considerat tainic şi inaccesibil vreunui musafir, nu fiindcă era pecetluit atât de fragil cu un mileu alb aşezat în diagonală pe capac, ci fiindcă numai privindu-l nu puteai bănui că se deschide. Bijuterii. Frate cu cel din inel, rubinul din acul de cravată al tatei, un hexagon alungit, mai îngust în partea de sus, care este acum transformat în pandantiv şi se află la mine. Un altul, ca o zmeură cu nespus de multe fațete,

abundance. It's an image like a still life studio photo where the background is depleted of details and light breaks down leisurely, multiplying gently.

Before I opened my eyes, memory-bearing eyes, the house would change a lot, become full of all sorts of things. My memories include items which I would never see in any other house, tiny items brought there, God knows how, during the early years: a piano made of rosewood, about thirty centimetres long. Its cover could be lifted on hinges of exquisite delicacy, to reveal the inside covered with cherry-coloured velvet. It was initially meant to store my mother's jewellery. Later, it also accommodated any piece of paper on which she wrote important things, which she placed inside the piano to be out of the sight and reach of guests. Also because it was covered in a white doily, no one would ever know what it was or that it opened. Jewellery. The twin brother of the ruby set in the ring was the ruby in my father's tie pin, an elongated hexagon, narrowing at the top, which has been turned into the pendant which I now own. Another one, like a raspberry with countless facets, was set in a brooch which I can't remember mother ever wearing. A necklace

era montat într-o broşă pe care nu-mi amintesc ca mama s-o fi purtat vreodată. Un lănțişor cu zale dreptunghiulare la care mă uitam pe îndelete, lucrat manual, şi nu tras la maşină, „ca aici", după cum îmi explica ea de fiecare dată când mă găsea studiindu-l numai din plictiseală zală cu zală. Mama putea povesti în detaliu despre rubine, despre cum să le deosebeşti pe cele veritabile de cele artificiale—iar povestea asta îmi plăcea mult, probabil cu atât mai mult cu cât bănuiam că niciodată nu-mi spunea tot ce ştia, probabil fiindcă nici n-ar fi putut, nu ştia mai mult de atât, însă pe atunci puneam asta pe seama vreunei taine pe care doar bijutierii o puteau deține şi pe care n-o puteau devoala nici măcar copiilor lor, nici măcar la câțiva ani după ce ieşiseră din branşă, iar eu speram de fiecare dată că poate acum, poate acum. Mai exista o cruce de lemn de un maro-roşcat, montată pe o felioară din aceeaşi esență, nu mai mare decât palma mea şi voit neregulat decupată, de parcă ar fi fost gura unei scorburi, cu marginile migălos finisate, foarte plăcute atunci când îți plimbai buricul arătătorului pe ele, iar crucea asta, spunea mama, era singurul lucru de la tatăl ei. O spunea cu un soi de evlavie însoțită de un aer categoric şi nu mai adăuga niciodată nimic. Afirmația

with rectangular chains, which I used to take my time contemplating, was handcrafted and not machine made "as things are done here". This is what my mother used to tell me every time she caught me peering at the chain, out of pure boredom. Mother could recount detailed stories about rubies, about how to distinguish the genuine from the fake ones—and I used to like that story a lot, maybe because I always had the feeling that she was never telling me all that she had known, she might not even have been able to, as that was all she knew. I reckoned that would have been some secret only jewellers knew, which they would not reveal even to their children, not even a couple of years after having left the craftsmen guild. I hoped again and again that maybe it was high time I found out. There was also a wooden red-brown cross set in a slice of similar wood, no bigger than my hand, roughly hewn. It looked like an open mouth in a tree, its edges carefully polished, feeling very smooth when caressed with the fingers. That cross, my mother used to say, was the only thing her father had left her. She used to say that with a sort of piety, a determined look, adding nothing else. Her remark would only confuse me, because I knew that all the big pieces of furniture in the house, the wardrobes and night

avea darul de-a mă nedumeri, fiindcă ştiam că toate piesele mari de mobilier din casă, dulapurile şi noptierele cărora li se mai adăugaseră două paturi, un birou, un dulăpior cu o configurație bizară, amintind de o capră, şi o masă solidă, erau făcute de el, adică la acea fabrică despre care se vorbea uneori, fabrica de demult a bunicului necunoscut care acum trăia undeva într-un azil de la marginea țării. Mai erau două țitere, una trapezoidală şi alta cu şold rotund, ambele cu câteva corzi rupte şi cu încrengăturile de picturi pastelate şi aurii estompate de timp, la care cântam atunci când ne aminteam să le scoatem de sub pat şi din cutiile lor căptuşite cu pânză verde mirosind a cuiburi de viespi, a păianjeni, a pod încins, a vreme vâjâind în coama unei case unde mai locuia doar o bunică, încă tânără şi deja suferindă, şi unde eu aveam să ajung abia pe la vârsta de şase ani, urcând pe o scară de lemn cu câteva trepte lipsă, proptită de un perete galben şi coşcovit—trainică dragoste la prima vedere.

tables plus later two beds, a desk, another wardrobe, but smaller, of a peculiar shape, reminding of a pommel horse and a massive table, had been made by him, namely at that factory that they used to speak about. This was the factory of old times, of the unknown grandfather who was living in a home for the elderly, somewhere near the border. There were also two zithers, one trapezoid-shaped, the other round-hipped, both with a couple of broken strings. The pastel and golden hues of their woven colours had faded with the passage of time. We used to play them when we remembered to drag them out from under the bed and out of their boxes padded with green linen smelling of wasp nests, spiders, a hot attic. Also, it smelled of a storm rattling over the top of the house where grandmother used to live alone when young and already in pain. This is the place I visited when I was about six, climbing up a wooden staircase with some missing steps, laid against a yellow and cracked wall—long-lasting love at first sight.

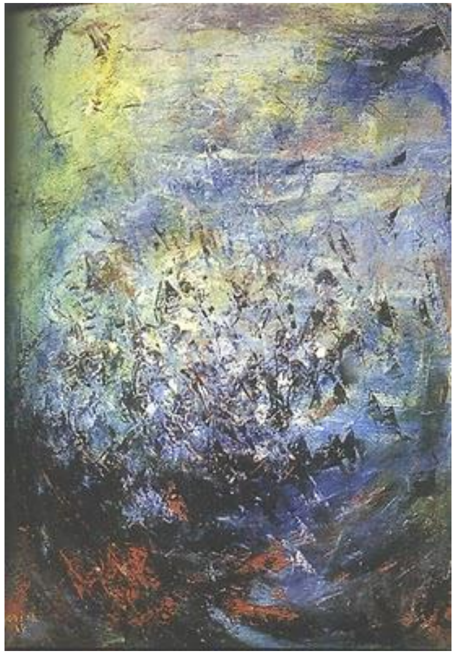
Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Ioana Pârvulescu

Inocenții

Editura Humanitas
An: 2016
Paginile: 203-204

Translated by **Maria Rizoiu, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Inocenții
Reparatorul de umbre (fragment)

Nenea Gheorghe ne-a propus să mergem cu el pe Livada Poştei, să ne plimbăm. Mare plimbare nu era, de fapt, că de la noi de-acasă făceam cinci minute până la dealul unde cândva poposeau poştalioanele, aşa că, odată ajunşi, a zis că mai bine urcăm până la Stejeriş, să ne mai dezmorțim picioarele, sau până la Piatra Corbului, o țintă pentru cei care cunoşteau bine Braşovul, un colț de stâncă de unde se vedea, întinsă, Țara Bârsei. N-aveam nimic mai bun de făcut, aşa că am urcat repede cu el până la pâlcul de stejari, unde însoțitorul nostru şi-a scos pălăria—ştiam că pe Nenea Gheorghe nu-l poți vedea fără pălărie, în timp ce tata-mare îşi mai punea şi câte o şapcă din aia cu cozoroc sau tichia medicală—şi ne-am aşezat cu toții pe iarbă, la umbra copacilor bătrâni. Eu m-am ghemuit: mâncasem corcoduşe din pomul de la capătul primei pante şi aveam crampe.

—Mergeam cu Taica la munte, cu oile. Taica avea secretele lui şi ni le-a spus, mie şi lui frate-meu, şi io vi le spun

The Innocent
The Shadow Repairman (excerpt)

Uncle Gheorghe suggested we go for a stroll on Livada Poştei. Well, not much of a stroll, because it was only a five minute walk from our house to the place were post chaises used to stop, so once we got there, we thought we'd better go up to Stejeriş[6], to stretch our legs, or to Piatra Corbului, a favourite destination for those who knew Braşov well, a cliff from which you could see the whole Burzenland stretching out before you. We had nothing better to do, so we set off to the clump of oaks, where Uncle Gheorghe took off his hat—we knew you never saw Uncle Gheorghe without his hat, while grandpa sometimes wore a flat cap with a brim or his medical hat—and we all sat down on the grass, in the shade of the old trees. I crouched: I'd eaten mirabelle plums from a tree at the end of the first slope and now I had cramps.

"We used to go up into the mountains with Dad, with the sheep. He had his secrets and he told them to us, me and

[6] Literally "Oakwood"

vouă, care sunteți aproape-aproape nepoții mei... Poate odată, dacă dă Dumnezeu, o să am şi eu nepoți, de la fiu-meu... Unul dintre secretele lui Taica era: „Cu un ou fiert treci Bucegii”.

—Cum adică? m-am mirat eu, care credeam că oul ăsta e un fel de baghetă magică, pe care o vrăjeşti şi te urcă pe munte ca un teleferic.

—Adică îți ajunge un ou de mâncare, în traistă, ca să rezişti la toată oboseala şi foamea provocate de trecerea munților, zicea Taica.

Și Nenea Gheorghe mi-a zâmbit, ca şi prima dată, cu toți dinții lui micuți şi lucioşi. Nu i-am zâmbit înapoi, că tocmai aveam un junghi în burtă.

—Taica făcea uneori aşa, trecea munții doar cu un ou fiert în chip de merinde. Să țineți minte că se poate. În plus, adică mai ales, se poate şi cu munții ceilalți, cei care nu se văd.

—Care... care munți? a întrebat vărul meu încruntându-se puțin.

—Munții vieții, o să înțelegi tu mai târziu cum e cu rezistența, pițigoiule. Sper că-şi aminteşte tăuraşul meu fără un

my brother, and I'll tell them to you, you're as good as my grandkids... Maybe one day, God willing, I'll have grandkids of my own, from my son... One of Dad's secrets was: *You can cross the mountains with a boiled egg.*"

"How so?" I wondered, thinking this egg was some sort of magic wand that you bewitch and it takes you up the mountain like a cable car.

"It means all you need is an egg to eat in your bag, and you can keep the tiredness and hunger that come with crossing the mountains at bay, that's what Dad used to say."

And Uncle Gheorghe gave me a smile, just as the first time, showing all his tiny, shiny teeth. I didn't smile back at him because I was feeling a pang in my gut just then.

"Sometimes, Dad used to cross the mountains and all he took with him was a boiled egg to eat. Remember, you can do this, and what's more, foremost that is, is you can do it especially with the other mountains, those you can't see."

"What... What mountains?" my cousin asked, frowning slightly.

"The mountains of life, you'll come to understand the thing about resilience later, my little finch. I hope my little

corn să reziste, i-am spus-o şi i-am răs-spus-o.

Aici Nenea Gheorghe a oftat din rărunchi şi eu l-am imitat imediat. Pentru mine, oftatul şi căscatul au fost şi sunt molipsitoare dar, în plus, mă durea burta.

—Unde e, la pension? am întrebat chinuită.

Nenea Gheorghe m-a privit scurt, dar în ochii mei n-a văzut decât inocență. A luat un fir de iarbă şi a început să cânte din el, cum noi nici cu muzicuța nu izbuteam. Era frumos, dar nu mai aveam răbdare să stăm locului, aşa că ruda noastră şi-a reluat vorba.

—Alt secret al lui Taica era şi mai frumos, iar pe ăsta vi-l spun ca să-l verificați şi voi, dacă o să aveți noroc, eu am putut să o văd doar o dată.

Acum erau intrigați şi ceilalți, aşa că Dina, care, fiind cea mai mare, vorbea de multe ori pentru noi toți, l-a descusut politicoasă:

—Pe cine s-o vedeți?

—Nu pe cine, pe *ce*, a precizat Nenea Gheorghe şi i-a zâmbit la fel ca prima dată, cu un singur colț al gurii, dar acum

one-horned bull remembers to be resilient, I've told him many times over."

Here, Uncle Gheorghe sighed deeply and I followed suit. For me, sighing and yawning were and still are contagious but, on top of that, my stomach hurt.

"Where is he, was he sent away to school?" I asked, in pain.

Uncle Gheorghe glanced at me, but all he saw in my eyes was innocence. He picked a blade of grass and started a tune, playing better than we ever could, even with harmonicas. It was nice, but we couldn't stand still, so our uncle picked up where he'd left off.

"Dad had another secret that was even nicer, and this one I'll tell you to check for yourselves, if you're lucky. I could only see it once."

Now the others were intrigued too, so Dina, who, being the eldest, often spoke for us all, prodded him politely:

"See who?"

"Not *who*, *what*," Uncle Gheorghe clarified, giving her the same smile as the first time, from the corner of his mouth,

melancolic. Dacă urcați în Bucegi, din vârful muntelui, de la Caraiman, în zilele cu vizibilitate de cristal, poți vedea licărind marea.

—Marea Neagră?

—Care alta? Taica a văzut-o de multe ori, dar era înainte de Primul Război, când aerul era foarte curat, limpede ca cristalul, de te vedea şi Dumnezeu mai bine. Cu toate astea am văzut-o şi eu, cum v-am spus, a fost ca o minune. Urcasem singur pe Caraiman şi, ajuns sus, m-am uitat în zare. Nu mi-a venit să cred când a apărut o licărire îndepărtată parcă cineva ți-ar fi făcut semn cu o oglindă lungă şi subțire şi mi-am dat seama că de ea ne vorbea Taica. Deşi el ne-a povestit în cuvinte mai simple despre întâmplarea asta, se vedea că a fost una dintre bucuriile lui cele mai însemnate, că la mare bietul Taica n-a ajuns în viața lui. A venit marea la el. Dar Maica spunea că inima lui Taica era la o femeie care plecase în Dobrogea...

now turned melancholy.

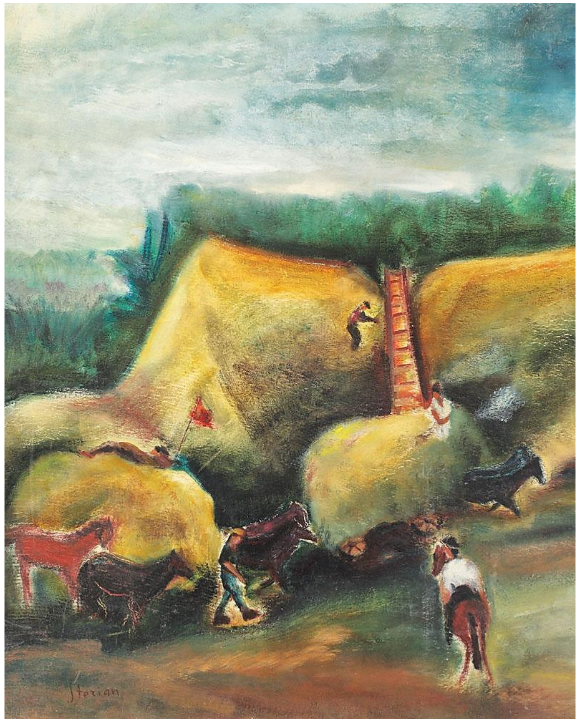
"If you climb the Bucegi mountains, from the Caraiman Peak, on days with crystal-clear visibility, you can see the glistening sea."

"The Black Sea?"

"The very same! Dad saw it lots of times, but it was before the First War, when the air was so clean and crystal-clear, that God Himself could see you better. Still, I saw it too, as I told you. It was a miracle. I'd climbed to Caraiman by myself and, at the top, I looked to the horizon. I couldn't believe my eyes when I saw something glistening far away, like someone signalling with a long, thin mirror, and I realised it was what Dad had spoken about. Although he told this story in much simpler words, it had obviously been one of his greatest joys, because poor Dad never got to the sea. The sea came to him. But Mum said his heart longed for a woman who'd gone to Dobrogea..."

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
130

Răzvan Petrescu | Scrisori către Mihai | Editura Curtea Veche
An: 2014
Paginile: 40-42 | Translated by **Ramona Răpițaru, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Stând în camera care mi se pare de trei săptămâni plină de lucruri importante.

Stând şi fiindu-mi frică. Pentru că m-am descoperit dintr-odată îngrozitor de singur şi de vulnerabil. Şi atunci a venit furia.

Şi furia m-a făcut să-mi cumpăr discuri ca să nu mă mai simt atât de îngrozitor de singur şi mi-am umplut camera cu sunete, eu în mijloc cu ochi de febră, cu sufletul tremurând ca o stea micuță şi caldă în mâna Uriaşului trezit din somn, lipind etichete pe oglinzi în care nu mă mai văd, atât sunt de singur, DOAMNE, dorm, mănânc, scuip, tuşesc ca să îmi demonstrez că exist, prost e că boala lui Adi mi-a adus aminte, uitasem, că am şi eu un sfârşit, deşi nu s-ar părea în timpul zilei; unde dracului eşti Mihai, că lucrurile nu sunt decât ciudate, nu imprevizibile, cu toate c-ar părea mai degrabă să fie invers, uite, domnule, cum fac unii hepatită iar alții nu, şi i-am dat acelui om să citească romanul pe care mi l-ai lăsat tu cadou acum trei ani când ai plecat la munte.

Pe Céline. Ce mă bucur că te-ai gândit să-mi faci o

I've been sitting in this room which for the last three weeks seems filled with important things.

Sitting and being afraid. Because, out of the blue, I have found myself terribly alone and vulnerable. And then the anger came.

And anger made me buy records so that I wouldn't feel so terribly alone and I filled my room with sounds, me in the middle of it, with fevered eyes, with my soul shivering like a warm little star in the hand of the awoken Giant, tagging stickers on the mirror where I don't see myself anymore. I am so lonely, GOD, I sleep, eat, spit, I cough to prove myself I exist. Unfortunately Adi's disease has reminded me—I have forgotten—that I also have an end, even if during the day it wouldn't seem like that. Mihai, where the hell are you? Because things are just curious, I mean, not unpredictable, although it seems to be backwards. Sir, look at how some people get hepatitis and others don't. And I gave that man a novel to read, the one you gave me as a gift when you went to the mountains three years ago.

I gave him Céline. I am so glad you thought of filling me

bucurie. Nu ți-e dor de L.?

Am trecut într-o dimineață pe la ea, dar în loc de vizor avea o bucată de vată; în loc de sonerie, un şurub care nu scotea nici un zgomot, iar de afară, când ne-am uitat cu atenție, eram cu Mariana, se vedea că în loc de fereastră avea un muncitor care văruia cu basca pe cap şi ne era foame. Am intrat din nou în bloc şi ne-am uitat la vecini, poate ar fi avut unul o bucată de pâine, dar pe-un vecin îl chema Bârlă; la chestia asta mi-a trecut şi foamea şi dorința de-a o mai vizita pe fosta ta amantă blondă care are un vecin pe care îl cheamă Bârlă şi statuia lui Brâncoveanu în fața blocului, şi o mamă agricolă.

Îmi pipăi nasul, buzele, ochelarii şi stau existând şi viceversa, în mijlocul sunetelor pre-clasicilor, şi observ cum toate gesturile capătă un sens până le-aş vedea în vis sau la televizorul meu Orion, care s-a stricat. Oricum nu mai e nimeni care să vină să vadă filme proaste duminică seara la el, la televizor, şi mama să-l îndoape ca să plece să facă hepatită-n Franța, şi cum totul pare privit în oglindă, imaginile se dedublează când în cameră atârnă Ofranda muzicală sau Arta fugii. Bach mă face să simt că totul, cel mai mic amănunt, e plin

with joy. Don't you miss L.?

One morning I dropped by her place, but instead of a peephole there was a piece of cotton, instead of a bell there was a screw making no noise, and from the outside, when we looked closely—I was there with Mariana—we could see that instead of a window there was a worker with his beret on, he was whitewashing. We were hungry, we went in the building again and we checked up to her neighbours for a slice of bread, but one neighbour was called Bârlă, and because of this I wasn't hungry anymore and I didn't feel the desire of visiting your ex-lover again, who has a neighbour called Bârlă, and the statue of Brâncoveanu in front of her building and a farmer mother.

I am touching my nose, my lips, my glasses and I simply exist or the vice versa, surrounded by Pre-Classical music. All my gestures make sense until I see them in my dreams or on my broken Orion TV. Anyway, no one would like to come to this place, on a Sunday night, to see bad movies on TV while my mother feeds them all kinds of things so that they will go and get hepatitis in France. Everything looks like an image in the mirror and an image that becomes a double mirror, when *The Musical Offering* or *The Art of Fugue* are hanging around the

de sens, e IMPORTANT. Pentru că, de fapt, nu se mai repetă. Nimic nu se repetă. Aşa că mi-e foarte dor de tine.

Mi-am cumpărat peste douăzeci de discuri aproape dintr-odată, cu înverşunare, cu disperare, pentru că nu am cu cine vorbi, Doamne, cât sunt de imbecili ăştia din jurul meu, ce să discut cu ei, nu am puncte comune cu nimeni, refuz să cred că până şi anatomic aş avea ceva în comun cu cretinii, eu sunt alcătuit dintr-o substanță fluidă, curg, ei sunt solizi, solizi, în temeinica lor prostie, în fireasca lor stupiditate, sunt denşi şi par a fi nişte cuburi. Ce să discuți cu un cub? Aşa încât mă feresc de ei, mă izolez, mă cuprind în lumea mea transparentă de sunete şi gânduri proprii, sper, evit muştele care au început să se dezmorțească, au microbi. Muştele, dacă nu eşti atent şi te duci să te joci cu oameni cu cap de cub, te pot otrăvi, sunt al dracului de contagioşi, ca să nu mai vorbesc că simpla lor prezență îți vulgarizează cele mai intense idei. Te fac să simți că ai şi tu un cub în loc de cap. Un cub negru.

room. Bach makes me feel that everything, the smallest detail, is meaningful and IMPORTANT. Because, in fact, it doesn't happen again. Nothing happens again. So I miss you very much.

I have eagerly, desperately bought over twenty records all at once, because there is no one to talk to. My God, people around are so foolish. I have nothing to talk to them about. I have nothing in common with anyone. I refuse to believe that even, anatomically speaking, I could have something in common with the morons. I am made of a fluid substance, I flow. They are solid, solid, in their deep stupidity, in their inborn stupidity, they are compact and they look like cubes. What could you say to a cube? So I avoid them. I hide inside my shell. I swing in my transparent world full of sounds and full of my own thoughts. I hope. I am avoiding the flies which have started to awaken. They have germs, the flies. If you're not careful and you go to play with the cube-headed people, you can get infected. They are so damn contagious. Not to mention that their mere presence makes your deepest thoughts vulgar. They make you feel you have a cube instead of a head too. A black cube.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Marta Petreu

Acasă, pe Câmpia Armaghedonului

Editura Polirom
An: 2011
Paginile: 194-195

Translated by **Ilinca Dinulescu, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Acasă, pe Câmpia Armaghedonului

Şi-aşa mi-am făcut eu o gogoaşă din cărți şi cuvinte, punând în paranteze realitatea reală. Cărți şi cuvinte. Litera scrisă a avut asupra mea o putere mai mare decât realitatea reală. Am crezut că mă aflu pe unul dintre rafturile de bibliotecă a lumii. În satul meu, pe unul dintre cele mai de sus, în lume, pe unul dintre cele mai de jos. Cărțile. Poveştile. Şcoala. Lumea căreia i-am acordat multă vreme o realitate mai reală decât noroiului găinilor, porcilor, cucuruzului, straturilor de zarzavat pe care trebuia să le plivesc, smulgând fir cu fir buruienile toate. Şi nu terminam unul, că Mica mă punea la celălalt. Puii de găină, curcile, mieii, porcii—munca infinită de la țară, în care eu eram o parte a forței de muncă a familiei mele. Am urât pământul. Am urât noroiul, ploaia şi colbul. Mi-am urât satul meu prăpădit, cenuşiu, tinos, cu burta lipită în tină în care din noiembrie până-n aprilie dispăreau culorile toate şi tristețea avea o greutate de plămădeală din pământ frământat cu frig şi cu apă. Noroiul. Plictiseala. Pogoanele de plictiseală păscută cu dinții. Mâinile mele împletind cipca cenuşie a plictiselii. Urâtul de tot şi de

At Home on the Fields of the Armageddon

So this is how I survived in a bubble of books and words putting reality itself between brackets. Books and words. The written letter had more influence on me than reality. I thought I was on one of the library shelves of the world. In my village, I was on the highest and in the world, on the lowest. Books. Stories. School. This world was more real than the mud, hens, pigs, maize and the vegetable plots that I had to weed, and pulling them out till there was none left. No sooner had I finished one, Mommy would ask me to weed another one. Chicks, turkeys, lambs and pigs—the endless work in the countryside in which I played my part as one of the family. I hated the land. I hated the mud, rain and the dust. I hated my shabby, dull village which was stuck in the mud where from November till April all the colours disappeared. This was when the sadness was like a heavy dough made from mud, the cold and water. The endless mud. The endless boredom just grazed by teeth. My hands are braiding the gray lace of boredom. I was totally fed up with everything and now. Oh!

toate. Oho. Urâtul. Oboseala mea de copil pus în forma vieții la țară, oboseala de-a avea o viață secretă, de-a mă preface, de-a face ceea ce aşteptau ei de la mine. Spaima. Vinovăția eternă. Vinovăția de a fi în fața lor în plus vie, nedorită, vinovăția de-a ocupa locul, de-a respira aerul, de-a le face atâtea probleme. Vinovăția de-a fi bolnavă, fragilă, de-a avea dureri de cap, grețuri, dureri de apendicită, vărsături, dureri de oase, de cartilagii, alergie la apa rece cu care mă spălam pe mâini toamna târziu la halău, oboseala de a mă duce răcită la şcoală, oboseala de a răci mereu, de-a tuşi, de-a scuipa puroiul galben, de-a ieşi afară cu picioarele goale în zăpadă, urma picioarelor mele desculțe-n zăpadă, febra, coşmarul pe care îl visam toată noaptea de mii de ori într-o eternitate rotativă, ca şi cum m-aş fi mişcat pe unul dintre cercurile de sub pământ ale lumii.

Mie îmi plăceau cărțile. Cuvintele. Poveştile nesfârşite. Lumea de la oraş, în care îmi imaginam că banii sunt de-ajuns şi că nenorocirea nu dă niciodată târcoale decât sub forma elegantă a sufletelor rănite şi a problemelor tragice. Lumea pe care eu o credeam în sărbătoare continuă. O eternă duminică într-o zi splendidă de vară târzie, cu cerul semiacoperit, cu lumina cernută de filtre fine de pulberi de apă. Nori. Da. M-am construit

Yes. Fed up. The ugliness. As a child I was exhausted living in the countryside with a secret life, with pretending and doing what they expected of me. The fear and the guilt of being in their eyes unwanted and the guilt of taking up existing, of breathing the air and to cause so much trouble. The guilt of being ill, fragile, headaches, nausea, appendicitis pain, vomiting, pains in my bones, allergy to the cold water—where in late autumn I used to wash my hands in the ditch. I was exhausted going with the cold at school, of always being ill, coughing, spitting the yellow pus, going outside in the snow barefoot, the track of seeing bare feet in the snow, the fever, the nightmare I used to dream every night in a spinning everlastingness as if I were revolving on one of the rotating circles of the world.

I loved books. Words. Endless stories. The city life in which I imagined that money was plentiful and misery only existed in the elegant form of problematic and wounded souls. This world I believed to be a constant celebration—an eternal Sunday on a fine day in late summer with a few clouds and the light filtered by droplets of water. Clouds. Yes. I created a self from books and words whereby I detested my family and

din cărţi şi cuvinte, detestându-mi familia şi visând ziua măreaţă când voi fi singură singură-n lume, nesupravegheată de ochiul ostil poruncitor al familiei. Al lui Ticu. Al lui Mica. Ziua în care voi face ce vreau, singură-n lume, în casa mea, numai a mea, în care voi putea citi în sfârşit pe săturate fără să primesc bătaie pentru lecturile mele. Eu—faţă în faţă cu marea bibliotecă a lumii. Fără ei, care-mi cer mereu să mă mişc, să dreg, să muncesc, să îmi fac datoria. Cărţi. O lume din cărţi. Din hârtie. O lume cu personaje distinse citite. Lumea ca bibliotecă şi dragoste. O lume în care în sfârşit să nu-mi mai fie frică c-o să-mi smulgă careva cartea din mână, pentru ca apoi să mă bată nu tare, nu cu nuiaua la dos, ci cu dosul palmei peste gură. O dată, Ticu mi-a dat o singură dată o lovitură ca o arsură de bici. O lume în care Apocalipsa lui Ticu nu mai există, iar sfârşitul lumii nu vine. Tinu şi cu mine nu mai trebuie să ne gândim la o groapă în care să ne-omorâm împreună, fiindcă nu suntem. Cum să fim demni de salvare? Mântuirea e numai pentru aleşi, spunea Ticu. Cu capul plin de intrigile atâtor romane, cum am fi putut noi să aspirăm la o asemenea avansare în cer după sfârşitul definitiv al acestei lumi păcătoase? Cum?

Ea n-avea ochi pentru noi şi nu ne privea decât arareori

dreamed of the great day when I would be alone in the world free from their hostile eye. Free from Daddy’s and Mommy’s eye. The day when I would do whatever I pleased, by myself, in my own house, only mine, where I would finally read as much as I wanted without fear of being beaten. Just me and the huge library of the world. Without them always asking me to be on the move, go places, do things and do my duty. Books. A world made up of books! A world made of paper! A world full of educated, distinguished characters. A world made of libraries and love. A world in which I wouldn’t be afraid that someone would snatch my book and then would hit me not hard, not with a switch, not hitting my bottom but slapping my mouth with the back of the hand—Daddy only has to hit me once with a whip. In my world, Daddy’s Apocalypse wouldn’t exist, Tinu and I wouldn’t need to think about a hole in which we could commit suicide for not being worthy of salvation. How could we be? Daddy said that redemption was only possible for the chosen ones. How could we hope to go to Heaven at the end of our sinful mind, when our minds were full of stories? How indeed?

She didn’t have eyes for us and rarely watched over us

duios şi iubitor ca o mamă. În ochii ei eram mereu vinovați, pentru că trebuie să ne pună în blid, să ne spele hainele noastre murdare, să ne scalde o dată pe săptămână, să ne dea bani pentru fondul clasei la şcoală. Eram vinovați, pentru că îi tulburam durerea ei mare cât cerul de femeie nefericită pe care lucrând de toate, şi-o torcea ca pe-un fir de cânepă fină de fuior toată ziua toată săptămâna toată viața. Nefericirea ei toarsă în creierul ei mereu şi mereu zi şi noapte. Nefericirea ei de-a fi făcut copiii cu Ticu, care în tăcerea lui se făcea tot mai sumbru, tot mai trist, tot mai înger deplin pe placul lui Iahve. Tot mai singur. Oho. Ce război era între ei—şi cum nimeream şi noi cei născuți din nopțile lor între fronturi. Mai rău ca o cruciadă.

in an affectionate and loving way as a mother should. In her eyes we were always guilty because she had to feed us, wash our laundry, bathe us once a week and give us money for school expenses. We were guilty because we caused her more misery. She was a woman who would spin her grief like a fine thread of hemp all her life. She was taken up with her misery every day and night. The misfortune of having had Daddy's children. Daddy kept silence, being gloomier, sadder and more like Yahweh's angels every day. Oh! Indeed it became a war they were waging—and we had to live with it, we, who had been born as a result of nights of cease-fire. It was worse than a crusade.

Doina Ruşti

Patru bărbați plus Aurelius

Editura Polirom
An: 2011
Paginile: 109-113

Translated by **Victoria Alexandra, Anne Stewart**

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Patru bărbați plus Aurelius

Partea nasoală era că lui Aurelius nu-i plăcea de mine. Poate se considera într-un fel de competiție. Poate doar îşi apăra teritoriul. Poate că în aura mea exista ceva negativ, iar Aurelius simțise instinctiv acest lucru. Cel mai mult îl enerva să mă vadă citind. Ieşeam adeseori în curte. Ei doi stăteau pe verandă, în nişte scaune de răchită, iar eu obişnuiam să-mi petrec vremea sub un cais. Aveam acolo o băncuță, pe care mi-o făcuse bunicu-meu, cu mulți ani în urmă, înainte de Aurelius. Stăteam acolo şi, v-am spus, îmi plăcea să citesc. De cum deschideam cartea, Aurelius începea să se foiască. Eu stăteam ghemuită, cu picioarele urcate pe banca mea, iar la doi metri de mine Aurelius intra în panică: îşi băga ghearele în pernă, atrăgându-i atenția stăpânului său, care începea şi el să se agite: ce este, Aurelius, băiatul meu, ți-e foame? Vrei să facem câțiva paşi? Licia, du-te, dragă, şi adu-i nişte lapte lui Aurelius, are o stare de agitație, să nu cumva să se fi stricat la stomac... Şi tot aşa, când voia să-mi distrugă pofta de citit, ştia el cum s-aranjeze lucrurile, se foia ori se cuibărea în poala bunicului meu,

Four Men Plus Aurelius

The lousy thing was that Aurelius couldn't stomach me. Maybe he saw me as competition. Maybe he was just defending his territory. Or maybe there was something noxious in my aura and Aurelius had the instinct to grasp it. What annoyed him most was to see me reading. We often went out into the garden. The two of them used to sit on wicker chairs on the veranda and I used to spend my time under the apricot tree. I had a small bench there that my grandfather had built for me, many years before, when we didn't have Aurelius. I used to sit there and, as I said, I liked reading. As soon as I opened a book, Aurelius began to fidget. I would crouch, my feet up on my bench, and, two metres away, Aurelius would start panicking: he ran his claws on the cushion, drawing his master's attention, who also started to fuss: "What's wrong, Aurelius my boy, are you hungry? Do you want to go for a walk? Licia, dear, go fetch Aurelius some milk, he's so restless, I hope he's not sick to his stomach..." And so on, whenever he wanted to spoil my mood for reading, he knew exactly how to get things done; he would

făcându-1 să mă scoale de pe banca mea iubită, ca să-i aduc sau să-i fac ceva iubitului Aurelius.

Vreau să înțelegeți că nu era doar o părere. Pe Aurelius îl enerva să mă vadă citind. Era o zonă peste care el se credea singura autoritate. Era stăpânul catedrei, deținătorul tuturor secretelor. Poate că în mintea lui, când eu puneam mâna pe o carte, mă transformam pe loc în elevii către care privea drăceşte. N-o să ştiu niciodată cauza reală, însă pot să povestesc unul dintre multele episoade care mi-au întărit convingerea că Aurelius nu suporta cărțile.

Poate că cea mai memorabilă dintre toate a fost faza Márquez, petrecută cândva, pe la sfârşitul liceului, în vacanța dintre a unşpea şi a doişpea când, v-am spus, am atins apogeul meu de cititor. Stăteam ca de obicei sub cais, cu *Un veac de singurătate*, care mă făcuse să trăiesc atât de tumultuos şi euforic, încât uitasem de tot ce era în jur. Bunicul soilea pe verandă, o pată negricioasă, cu părul alb şi smocul ridicat. Începuse să i se încrețească pielea şi, cum era închis la culoare, avea fața ca o mănuşă uzată. Iar eu respiram sub frunzele verzi,

fidget or sit on my grandfather's lap, making him send me to fetch something for his beloved Aurelius, which meant that I had to get up from my beloved bench.

I want it to be clear that I was not just imagining things. It really annoyed Aurelius to see me reading. He believed he was the one in charge of this territory. He was the master of the teacher's desk, keeper of all secrets. Perhaps in his eyes, whenever I laid hands on a book, I would instantly turn into one of the students whom he watched devilishly. I will never know the true reason, but I can recount one of the many episodes which strengthened my belief that Aurelius couldn't stand books.

Perhaps the most memorable of all was the Márquez incident, that took place sometime before graduation, on the holiday between the eleventh and twelfth grade (junior and senior year), when, as I said, my reading habits peaked. I was sitting under the apricot tree, as usual, reading *One Hundred Years of Solitude*, which had made me live so intensely and elatedly that nothing around me mattered anymore. My grandfather was dozing on the veranda, a blackish stain with white hair and a spiked tuft. His skin had started to wrinkle

rotindu-mi cu două degete cerceii, nişte cercei care fuseseră ai mamei mele şi care mă făceau să mă simt deasupra oricăror nefericiri lumeşti.

Tocmai lăsasem o clipă romanul, aşezându-1 cu tipăritura pe banchetă, ca să rămână deschis, încercând să-mi imaginez râul din sângele lui José Arcadio Buendía traversând Zinca Golescu spre cofetăria Georgis. Eram aproape fericită, sub caisul cu fructe pârguite, în aerul încălzit şi spintecat de mirosurile verii, când a apărut Aurelius cu o vrabie în bot.

Nu era ceva obişnuit. Cine ştie cum prinsese pasărea, care era deja moartă şi însângerată. Bunicul l-a văzut primul şi-a exclamat cu o voce atât de surprinsă, că m-a făcut să tresar: *Ce înseamnă asta, Aurelius?!*

Îşi dăduse seama că nu era de bine, dar nu se îndura să lase vrabia, cu toate că, inițial, a schițat un gest. Rămăseserăm toți trei nemişcați. Bunicul oripilat, Aurelius, în mod evident, jenat, iar eu doar trezită din sângele lui José Arcadio.

Începusem să mă amuz de situație, când m-am trezit cu

and, because of his swarthy complexion, his face looked like a worn-out glove. And there I was, breathing under the green foliage, fiddling with my earrings. They had belonged to my mother and they made me feel beyond all earthly sorrows.

I had just put down the novel for a moment, face down on the bench, so that it stayed open, trying to imagine the river of José Arcadio Buendía's blood, flowing on Zinca Golescu street toward the Georgis confectionery. I was almost happy, sitting under the apricot tree laden with ripe fruit, in the warm air, slashed by the summer scents, when Aurelius showed up, carrying a sparrow in his mouth.

It was unusual. Who knows how he had caught the bird, which was now dead and gory. My grandfather saw him first and startled me when he cried out in shock: "What does this mean, Aurelius?!"

He realised he had landed in hot water but he clearly didn't want to put the sparrow down, but first he looked as though he might. The three of us stood still. My grandfather—horrified, Aurelius—clearly embarrassed, and I, just awoken from José Arcadio's blood.

It had all started to amuse me when suddenly he was

el lângă mine. Din doi paşi a fost pe banca mea, cu toate că pentru el era un fel de Americă, spre care nu se aventura aproape niciodată. Bineînțeles, nu venise să mă salute. Nici măcar n-a ridicat ochii spre mine. Ci, în grabă, cu toată oroarea preluată din vocea bunicului meu, şi-a lăsat prada însângerată pe cartea mea. Nu în țărâna grădinii, nici pe aleea pavată. În zona verandei nici nu se punea problema! Acolo era templul, spațiul sacru al conviețuirii lor. Dar de ce tocmai pe Márquez-ul meu?! Să nu-mi spuneți că mi-a adus o ofrandă! Pur şi simplu pentru că în ochii lui Aurelius cea mai detestată parte a vieții eram eu şi, mai ales, eu ca cititoare. Aş putea să jur că în mintea lui orice carte deschisă era asociată cu acei sclavi pe care îi supraveghea de pe catedră. Cărțile deschise, paginile înnegrite, şirurile de litere cu alinierea lor monotonă constituiau probabil un fel de pedeapsă ori poate un mod de înrobire care făcea din cititor fie o specie inferioară, fie una sustrasă şi imposibil de controlat. Aşa că, înțelegând că trebuia să scape de pasărea moartă, a ales, desigur, cel mai detestat loc: a sărit imediat pe bancă, a lăsat cadavrul pe carte, şi-a scuturat cu oripilare o labă şi mi-a arătat coada.

Profanarea lui Márquez a fost începutul sfârşitului.

right next to me. He had reached my bench in two leaps, which for him was like going to the moon, toward which he never ventured. Needless to say, he had not come there to greet me. He didn’t even spare me a glance. Given the horror conveyed by my grandfather’s voice, he still dropped his gory prey on my book. Not on the garden soil, not on the paved alley. The veranda was out of the question! That was the temple, the sacred space of their cohabitation. But on my Márquez?! Don’t you dare say he brought me an offering! He did it through spite, because what Aurelius loathed most in life was me, and above all, my reading. I could swear that in his mind, he connected any open book to those slaves he used to watch from the teacher’s desk. The open books, the scribbled pages, the rows of letters with their dull alignment were probably punishment or enslavement that confirmed the reader as either a lower species or a remote and uncontrollable one. But, realising that he had to get rid of the dead bird, he chose, needless to say, to do it in the most loathed place: having leapt onto the bench, he left the corpse on the book, shook his paw in horror, turned his back and showed me his tail.

The desecration of Márquez was the beginning of the

Într-o zi, cam la un an de la faza Márquez, Aurelius a dispărut. N-o să pot niciodată să descriu disperarea bunicului meu, căruia de aici i s-a tras şi moartea. N-o să spun acum că mi-a părut rău după Aurelius. Dimpotrivă, mai mult m-am bucurat. Este ăsta un păcat? Să mă bucur că am scăpat de o ființă înfiorătoare care m-a urât în mod constant? Eu zic că nu, deşi există un motiv de vinovăție, unul mic şi îndepărtat.

La câteva zile după dispariția lui Aurelius, după ce toți vecinii l-au strigat şi l-au căutat, mi s-a întâmplat următorul lucru. Plecasem să mă înscriu la facultate şi, ca să ies la metroul din Crângaşi, am tăiat-o câteva străzi, până în Mihail Zamfirescu. Acolo, la intersecția cu Portăreşti, zăcea în mijlocul străzii o rămăşiță de pisic peste care trecuseră enşpe mii de maşini, de fapt o blană presată şi însângerată, care ar fi putut să fie tot ce mai rămăsese din falnicul şi intransigentul Aurelius.

Acum, gândindu-mă în urmă, n-aş putea să spun precis dacă era exact culoarea lui. Nici măcar nu m-am apropiat, doar am tresărit de la distanță, căci mă grăbeam şi-mi era frică să nu

end.

One day, about a year after the Márquez incident, Aurelius disappeared. I will never be able to describe my grandfather's despair, which also brought on his death. I won't pretend that I felt sorry about Aurelius. On the contrary, I was glad. Is it a sin? Being glad that I was rid of such a dreadful being that had always hated me? I wouldn't say so. Although there is a reason for my feeling guilty, albeit a tiny and remote one.

A few days after Aurelius' disappearance, after all our neighbours had called and searched for him, this is what happened: I was going to register for the entrance exam at university and, as I needed to arrive at Crângaşi metro station, I took a shortcut to Mihail Zamfirescu. There, at the junction with Portăreşti, the remains of a kitten run over by countless cars were lying in the middle of the street. In fact it was a flattened body of bloody fur which could be all that had remained of glorious, uncompromising Aurelius.

Now, when I think back, I couldn't even say if it might have been his colour. I didn't go closer, I only flinched from a distance, because I was in a hurry and I didn't want to miss the

pierd înscrierea la facultate. Am trecut în viteză şi nici nu i-am pomenit bunicului meu despre această descoperire. În realitatea crudă, nu aveam chef să mă trimită după rămăşiţele din intersecţia Portăreşti, iar într-o variantă mai bibilită, aş putea să pretind că n-am vrut să-i anulez speranţa că-şi va regăsi într-o zi pisicul.

Bunicul meu a murit în vara aia de supărare.

L-am găsit într-o zi, chircit pe verandă, ţinând în braţe perna favorită a lui Aurelius.

registration. I rushed away and I didn’t tell my grandfather about the incident. The cruel truth was that I wasn’t in the mood to be sent after the remains at the junction and, if I wanted to be more generous, I could pretend that I didn’t want to crush his hopes of ever finding his furball.

That summer, my grandfather died of grief.

I found him one day, huddled on the veranda, hugging Aurelius’ favourite cushion.

Dan Sociu	Nevoi speciale. Special Needs	Editura Polirom 2008 An: 2008 Paginile: 32-34	Translated by **Isabela Tutunea, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Întinşi pe saltea, în întuneric, sub ferestrele luminatorului, în apartamentul cu etaj, cum erau unele dintre apartamentele artiştilor vizuali şi ale performerilor, ea scria ceva la laptop, în chineză, şi el îi mângâia brațul, privind cum îi apar de sub degete pe ecranul alb mici desene de neînțeles. Îşi imagina că, din când în când, scrie acolo şi ceva pentru el, mesaje pe care nu i le putea spune decât în limba învățată de la mama ei din Hong Kong, după ce tatăl lor îi părăsise, când Joan era încă foarte mică.

Dar în familia lor femeile probabil nu foloseau multe cuvinte. Dan îi spusese într-o după-amiază că nu s-ar putea îndrăgosti de cineva care nu vorbeşte româna. O dăduse ca pe o certitudine, dar pentru el sunase ca o interogație panicată. Engleza pe care o foloseau ei doi trebuia, prin forța lucrurilor, să fie cât se poate de minimală şi ajunseseră să-şi spună numai fraze scurte, o parte cuvinte, trei părți tăcere. Iar vorbele se învârteau în jurul câtorva subiecte despre care Dan nu mai vorbise cu nimeni de peste zece ani: moartea, fericirea.

Nu simțea nici la ea o greutate în cuvinte. Poate pentru

Lying on the mattress, in the dark, under the skylight, in the two-storeyed apartment such as one of the many owned by visual artists and performers, she was writing in Chinese on her laptop and he was caressing her arm, while watching how her fingers brought little mysterious drawings onto the screen. He imagined that from time to time she wrote something for him too, messages she could only express in her native tongue, taught to her by her mother while in Hong Kong, after her father had left them, when Joan was still very young.

But in her family, women may not have used that many words. One afternoon, Dan told her he could never fall in love with someone who couldn't speak Romanian. He said that as an undeniable statement, yet, to him, it sounded like panic-stricken questioning. By virtue of circumstances, the English they used was kept to a minimum. They had come to exchange only short sentences, one part words, three parts silence. And their words were on the few topics Dan had not talked to anyone about for more than ten years: death, happiness.

Her words didn't prove to be too weighty. Maybe

că venea din est, ca şi el, sau poate pentru că, el fiind împins de haşiş, iar ea de vin, se apropiaseră prea mult unul de altul, vârf de pantof lângă vârf de pantof.

Îi vedea căciulița lui Joan undeva, într-un loc despre care ai fi putut spune că e în spatele privirii, mişcându-se după muzică, dar total pe lângă ritm. Dansa ca un copil, fără să-i pese deloc de ce aude, alerga printre oamenii mari.

O să uit tot farmecul acestui loc. L-am uitat deja. Joan e superbă şi fericită, numai că doar ştiu asta, n-o şi simt. Toți suntem fericiți de cele mai multe ori.

Era unul dintre acele gânduri clare şi puternice. Ar fi vrut ca toate gândurile lui să fie aşa. Voia să ştie în permanență cum stă, unde stă, ce i se întâmplă. Ar fi vrut să se vadă în fiecare clipă dinăuntru şi dinafară, în acelaşi timp. O rugase pe Joan să fie tot timpul în preajma lui cum e ea de obicei, directă, dar generoasă. O întrebase într-un mail dacă îl place cu adevărat şi ea îi răspunsese că uneori da. Că alteori nu înțelege ce spune, nu înțelege în ce limbă vorbeşte. Dar, când se aşază lângă el pe treptele castelului, seara, se simte bine.

Nu mai sunt în stare să mă bucur cu adevărat de nimic.

because they were both Easterners or maybe with his being fueled by cannabis and hers by wine, they became too close—the tips of their shoes touching.

He could see Joan's hat somewhere, hidden from sight, she must have been dancing to music, but completely off-beat, dancing like a child, running among adults, not paying attention to any sound.

I am going to forget the magic of this place. I already have. Joan is splendid and blissful; but I don't really feel that, I just know that. We all are happy most of the time.

This was one of his occasional strong and clear thoughts. He wished all his thoughts were like this. He wanted to know where he stood, how things were going. In each instant he wanted to have both an insight and an outside view of himself. He had asked Joan to be around him the way she usually was, straightforward yet generous. He had asked her once in an e-mail if she liked him and she had said that sometimes she did. And that other times she couldn't understand what he was saying, in which language he spoke. But when she sat next to him on the steps of the castle, at night, she felt good.

I am no longer capable of truly enjoying anything. I have

Mi-am pierdut umorul. Cineva râde cu vocea mea, dar nu sunt eu.

Încerca să se privească cu ochii unui străin. Ochii cuiva cu un trecut diferit, născut cu alt sex, crescut în celălalt capăt al lumii. Cu un an în urmă, în cele două zile nesfârşite dinainte de operație, încercase să-şi izoleze durerea, să o vadă ca pe un obiect străin şi interesant, plasat undeva între coaste. Voia să facă acelaşi lucru cu viața lui, cu mintea, cu trupul, cu contactele sociale. Să se împrietenească cu moartea lui, care îi părea imposibilă.

Însă ar putea fi chiar acolo, lângă terenul lor de fotbal. În gardul electric ce protejează mica pajişte unde pasc cei doi sau trei cai albi ai nu ştie nimeni cui.

lost my sense of humour. I hear myself laughing but it is not really me.

He tried to see himself through the eyes of a stranger. The eyes of someone with a different past, someone of a different sex, brought up in some far part of the world. One year before, during those two endless days before the surgery, he tried to isolate his pain, to look at it as if it were a strange, fascinating object lying somewhere between his ribs. He wanted to do the same with his life, with his mind, his body, his social contacts—he wanted to befriend his inconceivable death.

But it could be possible, right there, next to the football field, where the electric fence shelters the little meadow where two or three white horses graze and whose masters no one knew.

Simona Sora

Hotel Universal

Editura Polirom
An: 2013
Paginile: 23-25

Translated by **Iulia Enache, Joan Michelson**

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

IV. Meditația celor cinci simțuri

Te aşezi turceşte, pe o pernă moale, îndoită cât să-ți țină spatele. Dacă-n mintea ta e vraişte, poți închide ochii, fiind atentă la respirație, fără s-o modifici. Nu te gândeşti, nu te opreşti la nimic, n-o iei de la capăt, amintindu-ți ziua de ieri. Simți aerul cum intră, îl laşi apoi să iasă. Nu ți-e somn, deşi îți simți pleoapele grele. Te afunzi în pernă întâi cu picioarele încolăcite, apoi cu coapsele, cu trunchiul, cu gâtul (mai greu, ca la toate femeile din familie, înecându-te, tuşind, revenind în clipa în care te panicaseşi), cu bărbia, cu nasul, cu fruntea. Când te întorci—să fi trecut o oră, două?—simți în cerul gurii, iradiind spre interiorul pomeților şi spre ochi, într-o totală relaxare, gustul celei mai bune ciocolate pe care ai mâncat-o vreodată, o ciocolată neagră, pură, care se topeşte întruna, ore în şir, prinzând întreg corpul relaxat şi recunoscător.

N-a adus Capşa ciocolata în Bucureşti, dar el a ştiut cum s-o vândă. O punea în cutii de tablă aduse de la Viena, pe care

IV. Meditation on the Five Senses

You sit cross-legged on a soft folded pillow to support your back. To quiet your mind, you close your eyes, focusing on keeping your breath steady. You don't think, don't let it wander; you don't start over, don't let it remember what happened yesterday. You feel the air coming in, and then going out. You don't feel sleepy, although your eyelids are heavy. You sink into the pillow first with your tangled legs, then with your thighs, torso, neck (more difficult, as it is with all the women in the family, you choke, you cough, you go back to the moment you panicked), then your chin, nose and forehead. When you return to your senses—how long has it been, an hour, two?—you are totally relaxed, you feel in your palate and further on under your cheekbones and into your eyes, enjoying the taste of the best chocolate you've ever eaten, a dark, pure chocolate, that melts continuously, for hours, taking over your whole body relaxed and grateful.

Whoever brought chocolate to Bucharest, it was Capşa who knew how to really sell it. He would have it packed in tin

scria Karlskirche şi Rathaus, şi-o împacheta în hârtie galbenă ca la Paris. Primul ou de Paşte din ciocolată, învelit în poleială roşie, i l-a adus Radei, la Hotel Universal. Ea l-a păstrat câțiva ani lângă globul de cristal albăstriu prin care nu vedea nimic altceva decât lumina sângerie în formă de ou gigantic sub care se afla pojghița de ciocolată. Aşa aflase că ciocolata nu se mănâncă şi nici nu se dă în dar.

Bucătarul începuse să se schimbe imediat după taxidul de ciocolată, povestea Maria cu neaşteptată satisfacție. Nu mai avea răbdare, vorbea repezit şi tare. Uneori se întrerupea fără noimă şi ieşea pur şi simplu pe uşă. Câteva doamne—cliente „La doi frați"—îl văzuseră dimineața devreme pe Lipscani, fără pălărie, bolborosind în barbă. Rada credea că de vină e licoarea blestemată, neagră ca iadul, pe care Capşa o întărise ca s-o pună în cutii şi s-o aducă la Bucureşti. Știa ea prea bine câte suflete erau în fiecare tabletă de ciocolată frumos învelită şi cu fundă de mătase. Vasile se gândise să renunțe la baclavale şi la sarailiile care îngreunau mintea şi trupul, năclăiau vintrele şi opreau digestia după cină. Ciocolata, în schimb, era ştiută de medicament pentru bolile de stomac, în răceală şi lentoare de

cases brought from Vienna, labelled Karlskirche and Rathaus written on them, and wrapped in yellow paper, as in Paris. When Rada, the Bulgarian, was at "Hotel Universal" he brought her the first chocolate Easter egg wrapped in red tinfoil. She kept it several years near the bluish crystal globe through which she could see the blood-red light. It looked like a gigantic egg under which was the chocolate crust. This is how she learned that chocolate was not to be eaten or given as a gift.

The Cook had changed soon after he had come back from abroad having brought chocolate, said Maria with unexpected satisfaction. He had become impatient, he talked hastily and loudly. He sometimes stopped without any apparent reason and just walked out the door. A couple of ladies—customers of "The Two Brothers"—had seen him early in the morning down Lipscani Street, without a hat, mumbling to himself. Rada blamed the dark liquor, black as hell, that Capşa had made into bars so that he could put it in boxes and bring it to Bucharest. She knew very well how many souls were in each bar of chocolate nicely wrapped and with a silk bow. Vasile had thought about giving up baklavas and saraglis. They slowed down the mind and the body, clotting the bowels and

minte, la pântecărie şi chiar la holeră. Doar nu degeaba, la Paris, ea se vindea în farmacii. Dar blestemată tot era, cum i-a spus Rada Bucătarului proaspăt întors din taxi. Prea multe suflete au fost schimbate pe boabe de cacao—Rada zicea cacuă, ca să evite cacofonia, şi aşa au zis după ea toate femeile din familie, până şi Maia, cu toată filologia ei. Prea mulți indieni au murit până ca şarpele cu pene să le dea indienilor copacul care nu face umbră—îi amintea bulgăroaica lui Capşa propriile cuvinte. Când i le spusese? Erau gândurile lui negre, pe care nu le împărțea, de frica falimentului, cu nimeni.

interfering with digestion after dinner. On the other hand, chocolate was known to be a good medicine for stomach diseases, for colds and lazy minds, for dysentery and even cholera. There must have been a good reason why they sold it in Paris after all. But it was still cursed, as Rada told the Cook who had just returned from his trip. Too many souls have been traded for cocoa beans—Rada used to say "kakua"[7] to avoid the cacophony and all the women in the family did the same, even Maia with all her knowledge of philology. Too many Indians had died before the feathered serpent gave Indians the tree that gave no shade—the Bulgarian woman reminded Capşa of his own words. When had he said them to her? Those were his dark thoughts which he never mentioned to anyone because he was afraid of going bankrupt.

Rada însă chiar visase, în noaptea în care mâncase pentru prima dată ciocolată, un şarpe nu prea lung, cu doar două pene mari, ca de păun, în jurul capului. O privea din mijlocul camerei cu reproş şi răceală. De atunci hotărâse (şi hotăra periodic, cedând însă imediat) să nu mai pună gura pe dulceața neagră înghețată în forme, adusă de Capşa de la

But, the night she had eaten chocolate for the first time, Rada had actually dreamt about a snake: it was not very long and it had two huge feathers around the head, just like a peacock. It looked at her reproachfully and distantly from the middle of the room. Since then she had decided (and she kept on deciding again and again, but failed every time) never again

[7] Name for cocoa beans.

Viena. Pasiunea Radei pentru ciocolată nu s-a datorat celui care făcuse safteaua ciocolatei ambalate în Bucureşti şi pe care lumea îl socotea ibovnicul ei, fără să ştie că lucrul dintre el şi ea n-avea a face amorlâcul, ci cu moartea. Nu s-a datorat omului care cunoştea cel mai bine cele 286 de gusturi şi arome pe care le poate suporta ciocolata pură şi care, noapte de noapte, încerca să refacă, după ce topise la flacără, în creuzet, ciocolata neagră ca pământul. Printr-o previzibilă întorsătură de situație—cum fuseseră destule şi cum aveau să mai fie în viața Radei—, ea începuse să primească ciocolată în loc de bani de la cucoanele care veneau la ea să-şi afle viitorul, dar mai ales prezentul, un prezent intuit de Rada cu o inteligență practică pe care doar Maria avea s-o moştenească. Iar în vreme ce primul ou de ciocolată din Bucureşti, adus de Capşa în hotelul lui Teodoraki, la ultimul etaj, unde îi închiriase o cameră Radei, avea să rămână ani de zile pe polița de deasupra mesei pe care bulgăroaica îşi întindea cărțile colorate, cu figuri bizare, pe care i le cumpărase, în joacă, tot Vasile, pasiunea pentru ciocolata cumpărată cel mai adesea de la Capşa de clientele ei fidele avea să cunoască urcuşuri şi coborâşuri, drame şi comedii, înflăcărări şi înghețări subite şi, în fine, un

to eat the sweet black solid thing, brought by Capşa from Vienna. Rada's passion for chocolate didn't come from the man who had first wrapped and sold chocolate in Bucharest and who people mistook for her lover, without knowing that what was between them had nothing to do with love, but with death. It didn't come from the man who knew best the 286 tastes and flavours pure chocolate could have and who, after melting it on the fire in the melting pot, tried night after night to make it solid again and dark as the earth. By a predictable turn of events—which had often happened and would also happen in the future in Rada's life—Rada had started to be paid in chocolate instead of money by the ladies who came to her to tell them the future, and especially the present, a present which Rada anticipated with a pragmatic intelligence that only Maria was going to inherit. And while the first chocolate egg in Bucharest was brought by Capşa to Teodoraki's hotel, at the top floor, Rada's passion for the chocolate her customers bought from him had ups and downs, they seesawed from drama to comedy, from fire to ice, and, finally, to an outcome that nobody had been able to foresee. At the top floor of Teodoraki's hotel, Capşa had rented a room for Rada. There the egg was going to stay for

deznodământ pe care nimeni nu-l putuse prevedea.

years on the shelf above the table where the Bulgarian woman used to spread her coloured cards, those cards with bizarre characters bought by Vasile as a joke.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cristian Teodorescu

Povestiri din lumea nouă

Editura Rao
An: 1996, Ediția I
Paginile: 168-170

Translated by **Alexandru Tonca, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Vocea

—Georgică, Fundaţia aşteaptă de la tine 50 de milioane.

Era o voce de femeie şi ăsta era al patrulea apel telefonic pe chestia asta. Aceeaşi voce şi la aceeaşi oră. Două noaptea.

Mai ţinu telefonul mobil în mână, departe de ureche, până începu să audă semnalele de întrerupere a convorbirii. În loc să bage telefonul în buzunarul halatului, îl lăsă să îi scape din mână. Costase o grămadă de bani jucăria asta, altfel ar fi trântit-o de podea să nu se vadă. Spera că telefonul se va sparge. În încăperea asta comandase o pardoseală de gresie. Gresie italienească, de-ţi era milă să calci pe ea. Dar cam ţinea de frig la picioare. Rezistent telefonul! Nici măcar nu crăpase. Constatarea asta îi dădu curaj. Georgică, fă? Femeia care îl tot sâcâia cu telefonul avea o voce seacă şi rece. După ce-i spunea cât aşteaptă fundaţia aia de la el, închidea. Asta-i cam tăia plăcerea noctambulismului său prin cele 14 încăperi ale vilei. Dar după ce lua un gât de ţuică ardelenească, dublu rafinată, se ducea în

Voices

"Georgie boy, the Foundation expects 50 million from you."

It was a woman's voice and this was already the fourth call about the same thing. Always the same voice at the same hour. 2 AM.

He held the mobile away from his ear, until he began to hear the click at the end of the call. Instead of putting his phone into the bathrobe's pocket, he let it slip from his hand. This toy had cost a lot of money, otherwise he would have smashed it by now. He had hoped the phone would break. He had ordered floor tiles for this room. Italian tiles that were too fine to step on. But it was rather cold for the feet. What an unbreakable phone! Not even a crack. Noticing this gave him courage. Bitch! Georgie boy? The woman who kept annoying him with phone calls had a dry, cold voice. After she had told him what this Foundation expected from him, she would hang up. This took the pleasure out of his night walk through the 14 rooms of his villa. After taking a gulp of double refined

pivniță. Acolo se simțea din nou stăpân pe situație. Pivnița fusese aranjată pe gustul lui. Pe pereți, unul lângă altul, erau înşiruiți toți marii bărbați ai țării. Băgați în vitralii şi luminați cu lămpi de neon. Cine nu ştia, putea să creadă că pivnița dădea afară, la lumina zilei. Toți erau acolo, de la Zamolxes până la Ceauşescu. Singurul în mărime naturală era Dracula, cu explicații în engleză, să priceapă şi străinii că Vlad Țepeş nu fusese vreun vampir, ci domnitorul Țării Româneşti, voievodul. Pe jos, aşezase blăni de urs. Se întindea pe câte o blană din astea după ce aprindea lumina din spatele vitraliilor şi-şi privea colecția de bărbați de seamă.

Până nu demult, avusese şi o colecție de femei. Renunțase la ele după ce discutase cu redactorul-şef al revistei lui. Un om de afaceri european n-are voie să aibă harem! Parcă el avea harem!? Dar ce era să facă cu fetele alea!? Erau tot timpul câte două, trei, de care nu mai putea să scape. Când începeau să-l plictisească, încerca să facă din ele ziariste. I le trimitea pe cap lui Cosmescu. Şeful revistei îl amenința cu demisia, de fiecare dată. Apoi le dădea papucii protejatelor sale. Cosmescu nici măcar nu le încerca, deşi în lungile lor convorbiri nocturne el îi recomanda

Transylvanian plum brandy, he'd go down to the cellar. There, he felt in control. The cellar had been arranged to his liking. On the walls, all the great men of the country were ligned along the walls. They were done in stained glass and lit up in neon light. Those who didn't know would think the cellar had an exit that led outside. Everyone from Zamolxes to Ceauşescu was there. Dracula was the ony one life-sized, with explanations in English so all foreigners would understand that Vlad the Impaler had not been a vampire, but a Voivode, the ruler of Wallachia. On the floor he had lain bear skins. He'd lie on one of them after he had lit the glass cases and admire his collection of outstanding men.

Not long ago, he had had a collection of women. He'd given them up after discussions with Cosmescu, the chief-editor of his magazine. A European businessman shouldn't have a harem! As if he had a harem!? The problem was what possibly could he do with those girls!? There were always two or three he couldn't get rid of. When they began to bore him, he'd try to make journalists out of them. He'd send them to pester Cosmescu, who every time would threaten to quit. And then George would dump his protégées.

de fiecare dată câte una.

Acum nu se mai duse în pivniță. Se aşeză pe un fotoliu şi se întrebă cine putea fi femeia care îl sâcâia cu telefonul.

Spre dimineață, se întoarse în dormitor, Violeta dormea de-a latul patului. N-o trezi. Se întinse lângă ea. Îi puse mâna pe fund şi adormi imediat.

Se trezi la nouă, singur în pat. O descoperi pe Violeta în bucătărie. Pregătise micul dejun. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte. Avea un aer stingher, ca şi cum ar fi surprins-o făcând dragoste cu body-guardul lui. O sărută, lipind-o de perete, asta era una din plăcerile lui matinale. Dar când ea îl prinse de mijloc şi vru să continue, ca de obicei, se dădu înapoi.

Cosmescu wouldn't even give them a try, although during their long late-night conversations, George would always recommend one of them.

But now he didn't go to the cellar. He sat down in an armchair and asked himself who this woman could be who kept pestering him on the phone.

Before dawn, he returned to his bedroom, where Violeta was sleeping across the bed. He didn't wake her. He lay down beside her. He placed his hand on her bottom and instantly fell asleep.

He woke up at 9, alone in bed. He found Violeta in the kitchen. She had made breakfast. She was wearing her nightgown. She looked awkward, as if he had caught her making love to his bodyguard. He kissed her, pushing her against the wall. This was one of his morning pleasures. But just when she grabbed him by the waist and wanted to go on, as always, he pulled back.

Alex Tocilescu

Eu et al.
Fragment: „Adult Movies Live Show"

Editura Polirom
An: 2005
Pagina: 113

Translated by **Mihai Farmazon, Joan Michelson**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

După cum ştie mai toată lumea, îmi petrec vacanțele de vară întotdeauna la 2 Mai, un sat aproape liniştit de pe coasta Mării Negre, la puțini kilometri de granița cu Bulgaria. Stau de obicei o lună de zile, mereu la aceeaşi gazdă, de aproape două duzini de ani. În luna pe care o petrec acolo nu se întâmplă nimic: citesc, ascult muzică, lenevesc, port discuții, mă uit la ceas, uneori ajung la mare şi înot. Nu sunt singur acolo, ci înconjurat de nevastă, tată, prieteni, cunoscuți care vin şi stau sau vin şi pleacă sau uneori nici măcar nu vin. Văd cam aceleaşi fețe în fiecare an şi este bine. Anul ăsta am fost acolo fără Maja, nevastă-mea, care a rămas la Frankfurt, acolo unde locuim noi, ca să învețe pentru examenul de diplomă. I-am dus dorul, dar nu m-am plictisit. Am fost la filme, la curse de cai, am dezlegat tone de integrame.

Într-o seară, după tratative îndelungate, a apărut şi Luca. Luca este un foarte bun prieten de-al meu. A venit cu Sabina, care între timp i-a devenit soție, şi Denis, care îi este dintotdeauna tată. Ne-am pupat, ne-am îmbrățişat, ne-am întrebat de sănătate.

As everyone knows, I always spend my summer holiday at 2 Mai, a virtually quiet village on the coast of the Black Sea, a few kilometres away from the Bulgarian borders. I usually spend a month there, as guest at the same host, I've been doing it for 20 years. During the month that I spend there nothing special happens: I read, listen to music, laze around, talk to people, glance at the clock, sometimes I go to the seashore and take a swim. I'm not alone there, for I am surrounded by my wife, my father, my friends, my relatives who come and stay there or they come and go or sometimes don't even come at all. I see pretty much the faces every year, and that's a good thing. This year I went there without Maya, my wife, who remained in Frankfurt, where we live, to study for her degree. I missed her, but I didn't get bored. I went to the movies, to horse races, I did tons of crosswords.

One night, after much negotiation, Luca popped in. Luca is a very good friend of mine. He came with Sabina, who became his wife in the meantime, and Denis, who has always been his father. We kissed and hugged each other and inquired about how we were all getting by.

—Alex, mi-a zis Luca zâmbind misterios, o să vezi şi o să auzi ceva ce nu cred că ştii că poate exista.

—Bine, am zis eu bucurându-mă.

—Dar pentru asta trebuie să mergem în Vamă.

Vama este alt sat, la patru kilometri de 2 Mai, unde se adună tot felul de lume ca să bea şi să se amuze. Un loc, evident, detestabil.

—Asta e, i-am zis lui Luca, dacă zici tu că merită...

Dar nu eram prea convins. Luca mi-a citit gândurile.

—Nu te înnegura, moşule, a zis. Te-am dezamăgit eu vreodată?

—Nu, am recunoscut eu.

—Ei, vezi? Hai, să căutăm un maxi-taxi, ceva. Sau e cineva cu vreo maşină pe-aici?

Întâmplător era—un doctor care chiar mergea în Vamă, cine ştie de ce. Sabina, Denis şi ceilalţi au rămas în 2 Mai, să mănânce, să doarmă. Era vreo 12 noaptea.

Când am ajuns în Vamă, Luca a dat două telefoane. Căuta nişte cunoscuţi. Erau într-un bar. Am luat-o şi noi încolo.

"Alex, Luca told me smiling mysteriously, you'll see and hear something incredible."

"All right", I told him feeling excited.

"But for this we'll have to go to Vama Veche."

Vama Veche is another village, four kilometres away from 2 Mai, where all kinds of people gather to drink and have fun. Clearly, a despicable place.

"That's it, I told Luca, if you say it's worth it..."

But I wasn't really sure about it. Luca read my mind.

"Don't get upset, old sport", he told me. "Have I ever let you down?"

"No," I admitted.

"See? There must be a bus, or something. Or is there someone with any kind of a car?"

It happened that, there was a doctor who was going straight to Vama Veche, who knew why? Sabina, Denis and the others remained at 2 Mai, to eat and sleep. It was about midnight.

When we got to Vama Veche, Luca made two phone calls to two friends to find out where they were. So we headed to a bar.

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

—O să vezi, a zis Luca. Observă-i cu atenție. Vei învăța multe despre cultură, despre filme, despre oameni şi, bineînțeles, despre viață.

—Îmi pare bine, am zis eu fără urmă de ironie în voce.

—Nu observ nicio urmă de ironie în vocea ta, observă (sau nu observă) Luca, dar nu pari să mă crezi că seara, adică noaptea aceasta îți va aduce ceva folositor. Nu face nimic. Te vei convinge singur.

Am intrat în barul în care se aflau oamenii lui Luca. Un loc sinistru, dar plăcut; întunecat, nisipos, cu mese şi bănci de lemn. Băuturile trebuiau luate de la bar. Două boxe uriaşe hârâiau nişte Jimi Hendrix. Lume aşa-şi-aşa.

Grupul pe care îl căutam stătea în jurul celei mai prost luminate mese şi era compus din circa unsprezece oameni care, văzându-l pe Luca, au început să se bucure şi să dea din coadă. Majoritatea erau regizori de film, ca şi Luca, deşi nu semănau cu el.

—Ăsta-i Alex, un prieten de-al meu, mă prezentă Luca.

Unul dintre meseni, probabil cel mai răsărit, a început să-mi explice cine e el, cine sunt ceilalți.

"You'll see", Luca said. "Watch them closely, you'll learn a lot about culture, movies, people, and, of course, about life."

"I'm glad", I said.

"Do I detect a lack of irony in your voice", Luca noticed (or maybe he didn't), "but you don't seem like giving me any credit that this night would bring you something useful. I don't mind. You'll see for yourself."

We entered the bar where Luca's friends were being: an eerie though nice place; dark, sandy, with wooden tables and wooden benches. We had to procure the drinks from the bar. Two large speakers were buzzing a Jimmy Hendrix song. There weren't many people inside.

The party we were looking for was gathered around the darkest table, they were at least a dozen gathered around the table, recognising Luca, they got all worked up and started wagging their tail. Most of them were movie directors, same as Luca, although they were dressed differently.

"This is Alex, a friend of mine," Luca introduced me.

One of the table sitters, probably one of the most respected of them, started explaining who he was and who

—Eu sunt Take, cu kappa, zise.

—Eu sunt Alex, cu B de la frunză, am zis scuturându-i mâna.

—Sunt regizor, adăugă el.

—Sunt dulgher, am precizat eu.

Lumea mă privi curioasă.

—Dulgher? zise o fată. Adică sculptor?

—Da, am răspuns. Sculptez rame de geam, scări, tot ce vrei.

—Nu, Andreea, mă salvă Luca. Alex este chiar dulgher. Face rame de geam. E specialist.

—Deci ea e Andreea, prietena mea, continuă Take. Ăla e Cornel, ea e Mioara, el e Miron, el e Marcel, ea e Oana, mustăciosul ăla e Teo, ea e...

—Lasă, i-am tăiat eu vorba, sunt obosit, nu voi ține minte niciodată sumedenia asta de nume. Daca mă interesează cineva în mod deosebit, îl întreb cum îl sau o cheamă.

—Da, mai bine aşa, încuviință Take. Stați jos, ce beți?

were the others.

"I'm Take, with a K," he told me.

"I'm Alex, with a B from "bear"," I shook his hand.

"I'm a movie director," he said.

"I'm a carpenter," I said.

Everyone looked at me.

"A carpenter?" asked one of the girls. "You mean like—a sculptor?"

"Yes," I answered. "I carpent window-frames, stairs, you name it."

"No, Andreea," Luca saved me. "Alex is a specialist. He designs window frames. He's a specialist at it."

"So she is Andreea, my friend," went on Take. "This one here is Cornel, she is Mioara, he is Miron, the other one—Marcel, she is Oana, that man with a moustache is Teo, she is…"

"Stop", I cut him out, "I'm tired, I will never manage to remember all these names. If I'm especially interested in someone, I'll ask him or her their names."

"Yes, it's for the best," nodded Take. "Sit down, what

—Păi, mergem noi la bar, zise Luca.

Mi-am luat o sticlă de vin alb, dulce. Luca a cerut un pahar de coniac. Aşteptându-l pe barman să desfacă sticla, să pună gheață-n coniac, Luca m-a întrebat:

—Și? Cum ți se par?

—Foarte drăguți, am răspuns.

Voiam acasă.

—Bănuiesc că vrei acasă, mi-a ghicit Luca din nou gândul. Ai puțină răbdare, te rog. Va fi amuzant.

—Sper, am oftat eu.

Barmanul mă anunță că a băgat dopul în sticlă, dar că mi-o dă cu 10.000 mai ieftin. Era ok. Ne-am întors la masă, unde se vorbea, bineînțeles, despre filme. Discuția era cam dezlânată.

—Am văzut un film albanez de geniu, zicea cineva. Era vorba despre un pescar care voia să prindă cel mai mare peşte din lume. Un fel de Moby Dick, dar concentrat asupra aspectului social, pescarul simboliza omul muncii...

will you have?"

"Why, we'll go at the bar," said Luca.

I got a bottle of white wine. Luca asked for a glass of brandy. While waiting for the bartender to open up the bottle and put some ice in the brandy, Luca asked me:

"So? What do you think about them?"

"Very nice people," I answered altough I wanted to go home.

"I suppose you want to go home," Luca guessed my thoughts. "Have a little patience. It will be fun."

"I hope so," I sighed.

The bartender told me he had accidentally pushed the cork in the bottle, but he will be giving it to me 10.000 cheaper. It was all right. We returned at the table, where people were chatting, of course, about movies. The conversation was unravelling.

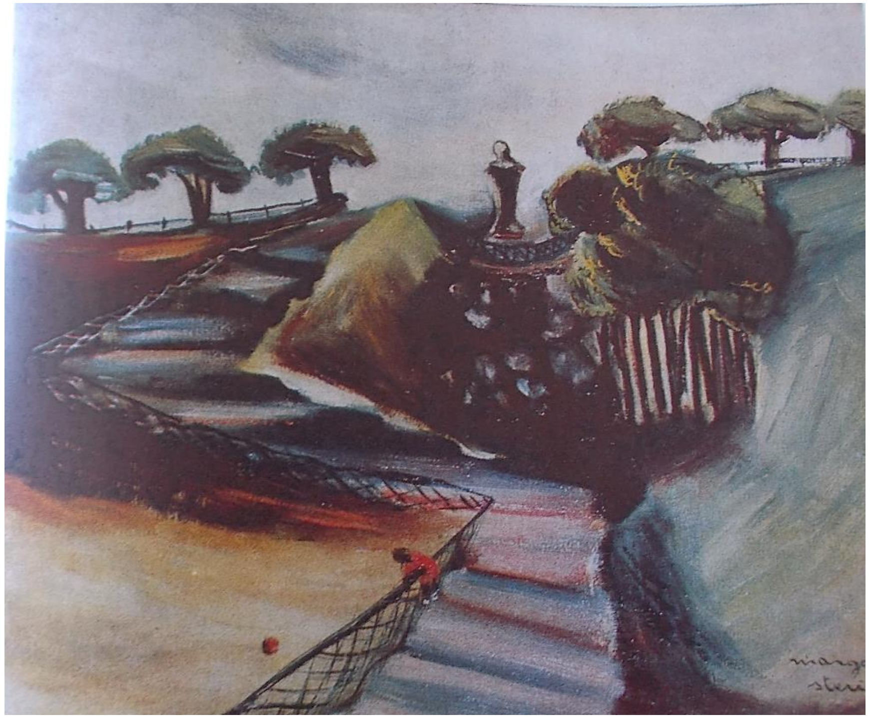
"I saw an incredible Albanian movie," someone was saying. "It was about a fisherman who wanted to catch the biggest fish in the world. Some sort of Moby Dick, but focused on the social aspect; and the fisherman was the symbol of the working class..."

Călin Torsan

Ulcele pe uluci
„Efectul fluture”

Editura Casa de pariuri literare
An: 2015
Paginile: 57-59

Translated by **Mihai Fulgescu, Joan Michelson**

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Aranjându-şi cochet în oglindă aripioarele papionului cu numai o singură oră înaintea lansării antologiei retrospective de proză scurtă, editorul ei, un critic literar controversat, nu bănuia că devenise unealta cunoscutului efect fluture. Aşa că aruncă o ultimă privire spre luciu, prezentându-i un bărbat frumos cu care se obişnuise deja şi ieşi pe uşă fluierând o melodioară tâmpită, semn al lipsei de griji.

Atârnând potolită lângă gulerul scrobit, una dintre fundițele pepit fâlfâise nonşalant cu câteva minute mai devreme, atunci când palmele elegante şi degetele pricepute în mai multe treburi ce țineau de natura umană o răsuciseră autoritar. Jocul ei întortocheat învârtise fuioarele de aer într-un aşa fel, încât de-acum vântul reavăn, de toamnă umedă, începuse să se preumble prin tot Bucureştiul. Din această cauză toți invitații la aşteptatul eveniment—scriitori cu locuința în capitală—se prezentară la Târgul de Carte foarte gros îmbrăcați. O consecință asemănătoare, dar mai puțin apropiată fenomenelor fizice, fusese provocată în ultimele zile chiar de apariția respectivului volum, ale cărui coperte zburătăcind înțelesul cărții între

While coquettishly adjusting his bow tie in front of a mirror with only one hour to go before the release of the retrospective short novel anthology, its editor, a controversial literary critic, wasn't aware of the fact that he had fallen victim of the well-known butterfly effect. Thus, he took one last look at the glass that displayed a handsome man he was already used to and got out the door, whistling a silly tune, sign of a carefree mind.

Now hanging still next to the starched collar was one of the plaid bows which a few minutes earlier had fluttered casually when the elegant hands and fingers skilled in several things pertaining to human nature had twisted it with resolve. Its winding dance had spun the air in such a way that the humid breeze, heralding the wet autumn, had already begun to roam Bucharest. Because of this, every guest at the much-awaited event—writers living in the capital—had shown up to the Book Fair wearing very thick attires. A similar, but not so weather-related consequence had been brought during the last days by the very launch of that book, whose covers, cameoing in the main cultural magazines,

paginile principalelor reviste de cultură, declanşaseră un vârtej de comentarii asupra selecției făcute. De batist fin sau de hârtie, fluturii continuau să bată din aripi.

La Târgul de Carte lumea venise puhoi, astfel încât unii dintre patronii câtorva edituri mai vizibile se gândeau sincer că nu mai sunt destui autori să poată ostoi setea de lectură. Afluența de public le confirma drumul pe care apucaseră în afaceri. Şi îi liniştea în privința viitorului lor şi-al odraslelor.

Editura unde se publicase antologia de proză scurtă îşi concepuse standul într-o cheie modernă, apelând la un designer ieftin, dar cu idei. Paralelipipedul realizat din module telescopice de aluminiu şi pavoazat cu portretele în sepia ale câtorva autori reprezentativi, aflați sub contract, era pregătit să-şi primească oaspeții: şaisprezece dintre cei douăzeci şi trei de scriitori antologați. Loc era destul, pentru toți, aşa gândise şi responsabila spațiului respectiv, care încă de la primele ore ale dimineții avusese grijă să facă aprovizionarea. Apă plată pentru artiştii ceva mai în vârstă, supuşi regimurilor alimentare stricte; apă carbogazoasă preferată de noul val; saleuri şi fursecuri pe care urmau să le ronțăie împreună, într-o comuniune perfectă,

caused a storm of comments about the selection of texts. Made from fine cambric or paper, the butterflies kept on flapping their wings.

There was a massive crowd gathered at the Book Fair, so a few of the more important publishers were honestly thinking that there weren't enough writers to quench the thirst for reading anymore. The flow of people was confirming their choice of business; and silenced worries regarding their own future, as well as their offspring's future.

The publisher of the short novel anthology had planned its stand in a modern way, resorting to a cheap designer that had ideas. The cuboid, made from aluminium telescopic modules and decorated with sepia portraits of some relevant authors under contract was ready to receive its attendees: 16 of the 23 authors from the anthology. There was ample space, that's how it had been planned by the organiser for that enclosure. From the first morning hours, she had taken care of supplying things. Plain water for older artists, subject to restricted diets; carbonated water, a favourite among the new wave; bread sticks and cookies for the authors and their admirers, to be munched by them in perfect

autorii şi admiratorii lor.

Dacă existase vreo problemă ținând de aglomerație, aceea putea privi numai cartea nou apărută. Mai mulți scriitori, frustrați că nu făcuseră obiectul selecției, afirmaseră răspicat că s-ar fi putut crea loc şi pentru ei. Reprezentantul energic al acestei facțiuni publicase cu titlul *De ce 435 şi nu 500?* un articol ce făcuse oarecare vâlvă, unde dezbătuse virulent pe seama numărului de pagini care găzduiseră acele patruzeci de texte scurte. Una dintre afirmațiile lui temeinic documentate fusese aceea că numărul 435 se potrivea prea bine cu perioada orbitală a planetei Marte exprimată în zile pământeşti, fapt ce ar fi plasat tomul sub zodia nefastă a conflictelor alimentate de zeul roman al războiului. Mai mult, purtătorul de cuvânt al acestor nemulțumiți subliniase că simbolul corpului ceresc—săgeata cu vârful în sus—, acelaşi ce în biologie reprezenta sexul masculin, înrâurise preferințele criticului aproape în mod exclusiv către beletriştii bărbați. Asta nu putea fi decât expresia discriminării sexuale! Citatul din prefața unde antologistul prezentase argumentul său şi criteriile pe care se bazase părea să îi dea dreptate: [...] *din cei 23 de scriitori selectați, doar 3 sunt fete (de altfel,*

communion.

If there was a crowding issue, it could only have been in the new volume. Several writers, discontent that they hadn't made the cut, had firmly declared that room could have been made for them as well. The spirited representative of this guild had published a polarising article under the title *Why 435 and not 500?*, in which he furiously debated upon the number of pages housing those 40 short texts. One of his extensively documented assertions stated that the number 435 matched Mars' orbital period in Earth days all too well, which would have placed the tome under the vile spell of conflicts fueled by the Roman god of war. Moreover, the spokesperson of these malcontents had underlined that the symbol of the planet—the arrow with the rising tip—the same that represented a male in biology, had directed the critic's preference almost exclusively towards male writers. This could only be the manifestation of sexual discrimination! The quote from the preface where the anthologist presented his argument and the criteria behind his choice seemed to prove this point: [...] *out of the 23 writers chosen, only 3 are girls (one of*

una din concluziile personale este că, la noi, fetele nu scriu proză scurtă).

Vântul iscat din nodul cravatei pepit apleca de acum, când încolo, când încoace, plopii înalți din centrul Bucureştiului, umplând cu rumoare şi temere studiourile de ştiri care-şi începuseră atacurile asupra primăriilor de sector. Dar pavilionul imens şi supraîncălzit, acolo unde se desfăşura ultima zi a Târgului de Carte, decupa frumos realitatea, lăsând lumea iubitorilor de cuvinte să târguiască în pace.

my own conclusions being that, in our country, girls don't write short novels).

The wind birthed from the plaid tie's knot was now bending the poplars in the centre of Bucharest, back and forth, bringing uproar and fear in the newsrooms that had begun their onslaught against district town halls. But the huge overheated pavilion, where the last day of the Book Fair was taking place, beautifully carved through reality, allowing the world of those fond of words their fair share of perusing books.

Anca Vieru

Felii de lămâie

Editura Polirom
An: 2015
Paginile: 142-146

Translated by **Dorina Constantin, Wendy French**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cheia şi foarfeca

Când eram mic şi sughițam, mama aducea cheia de la uşa din spate, îmi îndepărta gulerul de ceafă şi-mi lipea metalul rece de spinare. Mi-am amintit dintr-odată gestul ei în momentul în care fata aceea neîndemânatică de la frizerie, care era să-mi reteze o ureche în timp ce mă tundea, a scăpat foarfeca din mână. Dar nu pe jos. Nu, foarfeca a alunecat uşor pe sub gulerul desfăcut al cămăşii mele şi pe sub maiou şi a coborât trasând-mi zigzaguri pe spate. Fata s-a speriat mai tare ca mine şi mi-a băgat mâna pe sub cămaşă ca să scoată foarfeca, eu mă străduiam s-o ajut şi amândoi ne contorsionam mai tare ca la circ. Exact atunci a apărut patroana, care n-a înțeles inocența gestului nostru şi a zbierat la fată nişte cuvinte imposibil de reprodus. Pe urmă s-a întors către mine:

—Salonul meu e renumit pentru seriozitate, mi-a zis pe un ton deloc prietenos. Și clienții sunt rugați să respecte programul de lucru cu fetele. Cei care nu fac asta n-au ce căuta aici.

Mi-a arătat apoi uşa cu un gest larg, agitând o foarfecă uriaşă, aşa că am plătit jumătatea de tunsoare la preț întreg şi am

The Key and the Pair Of Scissors

When I was a hiccupping boy, my mother would fetch the backdoor key, pull my collar away from my neck, and slip the cold metal down my back. I remembered her gesture when that clumsy girl at the hairdresser's, who nearly slashed my ear, dropped the pair of scissors, which, instead of hitting the floor, slid down my collar, underneath my vest and zigzagged their way down my back. The girl panicked more than me and slipped her hand under my shirt to get out the pair of scissors. I struggled to help her and both of us twisted our bodies, resembling acrobats at the circus. At that moment, the owner of the salon entered and didn't understand the innocence of this. She shouted at the girl some unrepeatable words, then turned to me:

"My salon is respectable!", she said in a very unfriendly voice. "And customers are kindly asked to respect the girls' work schedule. Those who don't, aren't welcome here."

Then she pointed to the door in a dismissive way, while shaking a huge pair of scissors. I paid full price for half a

ieşit în goană, căutând încă motivele pentru care am devenit deodată *persona non grata*.

Seara de iulie îşi pierduse din dogoare. Simțeam pe spinare răceala metalului şi nişte usturimi suspecte şi mă gândeam să mă ascund într-un gang ca să scot foarfeca de sub cămaşă înainte să am toată pielea brăzdată de dungi sângerii. N-am apucat însă, fiindcă am dat nas în nas cu socru-meu, care păşea cu aerul lui țanțoş de căpitan de infanterie în rezervă.

—Te-ai făcut punkist?, m-a întrebat.

La început n-am înțeles şi am dat din umeri, dar asta a fost clar o greşeală, fiindcă foarfeca s-a deplasat şi m-a mai înțepat o dată, eu m-am strâmbat, iar socru-meu a trecut mai departe spunându-i tipului la fel de țanțoş de lângă el:

—Niciodată n-am înțeles ce-a găsit Cati la caraghiosul ăsta.

Abia atunci mi-am văzut imaginea reflectată în geamul magazinului de lenjerie de damă de alături: creasta mea asimetrică—dovada clară a neîndemânării fetei de la frizerie—trona în vârful unei piramide de sutiene şi chiloți liliachii de dantelă. N-am avut timp să mă dezmeticesc, că o cerşetoare

haircut and rushed outside, still trying to figure out the reasons which had turned me into *persona non grata* in a moment.

The evening of July had lost its blaze. On my back, I could feel the cold metal and some painful sensation. I wondered about hiding in a gangway and taking the scissors out of my shirt, before they would cover my skin with bloody stripes. I didn't have time for I bumped into my father-in-law who was marching proudly with the air of an infantry captain.

"Are you punk now?" he asked me.

At first, I didn't understand and shrugged, but this was clearly a mistake, because the scissors moved and stung me again. I made a grimace and my father-in-law walked farther, telling the guy next to him, who was a proud man himself:

"I've never understood what Cati saw in this clown."

It was then I saw my image reflected in the window of the lingerie shop: my asymmetric Mohawk was clear proof of the hairdresser's clumsiness and reigned on top of a pyramid of bras and lilac lace underwear. I didn't have time to come to my senses when an old beggar came closer to me:

bătrână s-a apropiat de mine:

—Dă şi la baba un bănuț şi-o să-ți descânt să ai noroc la curve toată viața.

M-a înghiontit, eu am făcut o mişcare bruscă şi am simțit arsura unei tăieturi noi pe spate. Am icnit de durere, am împins-o puțin pe babă şi am dat să plec, trebuia să scap cumva de blestemata de foarfecă. Dar baba mi-a interpretat greşit gestul şi a strigat după mine agitând pumnul:

—Să-ți moară la intrare! Mereu!

Două tipe care treceau pe stradă s-au oprit să se uite şi au plecat apoi chicotind.

Deja nu mai suportam, mă trecuseră toate năduşelile, spinarea îmi era plină de tăieturi, aşa că n-am mai ținut cont de buna-cuviință care mă caracterizează de obicei şi, chiar în mijlocul trotuarului, mi-am scos cămaşa şi maioul din pantaloni şi foarfeca a căzut în sfârşit. Am lăsat-o acolo şi am plecat uşurat. Grăbisem pasul, abia aşteptam să ajung acasă, dar am auzit o fluierătură şi strigăte în spatele meu şi un polițist mustăcios m-a înşfăcat de umăr. Altul mai gras venea din spate, gâfâind.

—Unde te grăbeşti aşa, borfaşule? mi-a strigat în ureche

"Cross my palm with silver and I will cast a spell for you to get lucky with the ladies all your life."

She nudged me, I made a sudden move and felt the burn of a new cut on my back. I groaned with pain and slightly pushed the old woman, in an attempt to leave. One way or another, I had to get rid of that accursed pair of scissors. But the old woman misunderstood my gesture and shouted shaking her fists:

"I hope you never get lucky or laid! Never!"

Two girls walking down the street stopped to take a look and moved on, giggling.

I couldn't take it anymore, I was sweating, my back was all scratched so I forgot any protocol and right there, on the pavement, I pulled my shirt and my vest out of my trousers and the scissors finally fell to the ground. I was so relieved, I left them there and walked away.

As I rushed to get home, I heard somebody whistle and scream. A moustached policeman grabbed my shoulder. A fatter one, who was panting, caught up with us.

"Where do you think you're going, thief?" the first one

primul, apoi s-a întors către celălalt, care-şi ştergea chelia cu o batistă în carouri. Ia uite, a încercat să scape de chestia asta.

A scos la vedere foarfeca pe care o lăsasem să cadă şi mi-a băgat-o sub nas:

—Are urme de sânge.

Am încercat să le explic că era sângele meu, mi-am ridicat şi cămaşa ca să le arăt tăieturile, dar nici nu m-au ascultat. Mi-au cerut actele şi pentru o clipă am sperat că o să se rezolve lucrurile, oricine putea vedea că sunt om serios, profesor de istorie la gimnaziu.

Dar portofelul dispăruse. Am întors pe dos toate buzunarele, din ce în ce mai nedumerit, îmi aminteam cum am plătit la frizerie şi apoi—aş fi fost în stare să jur—l-am băgat în buzunarul din spate al pantalonilor. Cei doi poliţişti păreau să-şi piardă răbdarea. Le-am spus cine sunt şi cum mă cheamă, dar nu m-au crezut.

—Profesor cu tunsoarea asta? Fii serios, te-ar zbura imediat inspectoratul.

Ca să-i conving, am început să le înşir bătăliile lui Ștefan cel Mare, dar nu ajunsesem nici la Podul Înalt, că grasul m-a

yelled in my ear and then turned to his partner, who was dabbing his bald head with a checkered handkerchief.

"Look, he was trying to get rid of these." He picked up the scissors and stuck them under my nose.

"Traces of blood."

I tried to explain that the blood was mine and I lifted my shirt to show them the cuts but they wouldn't even listen. They asked for my papers and, for a moment, there, I hoped the whole thing would be sorted quickly. Everybody should be able to notice I was a respectable, a middle school history teacher.

But I couldn't find my wallet. I turned my pockets inside out and I was baffled. I remembered paying at the hairdresser's and then I could have sworn that I had put it in my back pocket. The two policemen seemed to lose their patience. I told them who I was and what my name was but they wouldn't believe me.

"A teacher with that haircut? They'd kick you out of school immediately!"

In order to convince them, I began to list Stephen the Great's battles but, before I had got to the "High Bridge", the

întrerupt:

—Oricine poate învăța aiurelile astea şi pe urmă zice că-i profesor. Pe noi nu ne păcăleşti aşa uşor.

—Și în plus mai sunt urmele de sânge. Trebuie să facem cercetări amănunțite, a zis mustăciosul. Vii cu noi la secție şi ne lămurim.

Însă nici acolo nu ne-am lămurit. Am sunat-o pe nevastă-mea, dar avea telefonul închis, am încercat pe urmă la toți colegii şi nimeni nu mi-a răspuns. Eram disperat. Apoi a apărut o urgență şi au amânat totul pe a doua zi. Până să apuc eu să zic ceva, m-au luat de câte un braț, m-au târât pe un culoar întunecos, au descuiat o celulă şi mi-au dat brânci înăuntru.

Când să plece, mustăciosul s-a uitat la cei trei tipi din celulă—nişte malaci cu figuri înspăimântătoare—le-a făcut cu ochiul şi le-a zis:

—Tipu' e masochist. Uitați-vă ce tăieturi are pe spate.

Rânjetul lui era acum multiplicat pe fețele celor trei.

Am auzit cheia răsucindu-se în uşă şi am început să sughit.

fat one interrupted me:

"Anybody can learn these nonsense by heart and call himself a teacher after that. You can't fool us so easily."

"And what about the blood?"

"We must investigate that thoroughly", said the moustached one. "Straight to the police station and we solve this thing out!"

But we didn't. I phoned my wife but her phone was switched off. I tried to call all of my friends but nobody answered. I was desperate. Then, there was an emergency and they delayed my investigation until the next day.

Before I could say anything, the two of them grabbed me by my arms, dragged me into a dark corridor, unlocked a cell and pushed me inside.

Before leaving, the moustached one glanced at three other guys in the cell, some thugs who looked scary, winked at them and said:

"This guy is a masochist! Look at the cuts on his back!"

His grin spread to the other three.

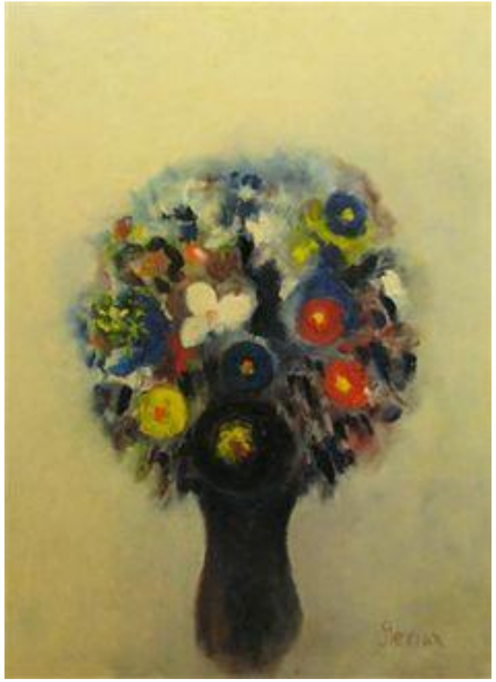
I heard the key turning and I started to hiccup.

Matei Vişniec

Negustorul de începuturi de roman

Editura Polirom
An: 2014
Paginile: 49-51

Translated by **Cristina Popişter, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Negustorul de începuturi de roman

14

Mult prețuite domn,

Vă scriu de la Praga unde m-am dus să mă întâlnesc cu Kafka. Nu ştiu dacă ați fost vreodată la Praga, dar dacă nu ați fost încă, urmați-mi sfatul şi veniți aici în luna februarie. Praga trebuie văzută prin ceață. Puține oraşe în Europa au această calitate, de a-şi dubla forța emoțională pe timp de ceață. Toate turnurile şi acoperişurile oraşului, Podul Carol cu statuile sale de sfinți, piețele sale şi porțile sale, capelele şi pasajele, toate acestea se cer văzute măcar o dată în viață în ceață.

Şi mai e ceva, Kafka nu iese să se plimbe decât atunci când e ceață. Deşi, uneori, mai poate fi văzut la cafeneaua Louvre unde sunt acum aşezat la o masă. Este ciudat cum Parisul, ca oraş al cafenelelor, n-a avut de fapt niciodată această cultură a cafenelelor aerate pe care le găsim în Europa Centrală. Parizienilor le-a plăcut, s-ar părea, să stea înghesuiți în cafenele şi de-aceea în cafenelele Parisului mesele sunt

The Merchant of Beginnings

14

My dear Sir,

I am writing to you from Prague where I went to meet with Kafka. I do not know if you have ever been to Prague, but if you have not yet, take my advice and come here in February. Prague must be visited when it's foggy. There are few cities in Europe that can convey so much emotion on a foggy day. All the city towers and its rooftops, the Charles Bridge and its statues of saints, the squares and the gates, the chapels and the passages, all of these must be visited on a foggy day at least once in a lifetime.

More than that, Kafka does not go for a walk unless it's foggy. Although, sometimes, he can be seen at Café Louvre where I am now seated. It is strange that Paris, the city of cafés, has never really had this culture of roomy coffeehouses like Central Europe. Apparently, Parisians have always enjoyed squeezing themselves into cafés and that is why Paris coffeehouses have always had small tables and tiny chairs. In

întotdeauna mici, scaunele minime. În vechiul Imperiu Austro-Ungar cafeneaua era mai degrabă un fel de club unde burghezii şi artiştii veneau să se instaleze comod şi să contemple viaţa, să discute eventual despre artă şi să se certe, dar nu să facă revoluţie, ca la Paris. În timp ce scriu aceste rânduri îmi spun că Parisul nu mai are nicio cafenea atât de mare ca Louvre, cu sală de biliard alături, cu salon pentru muzică… A fost o vreme când unele din spaţiile acestei cafenele funcţionau ca „saloane de şah” iar altele erau nişte „camere private” cu mese de scris şi telefon alături, iar jurnaliştii sau scriitorii şi le rezervau şi petreceau aici ore şi ore.

Sigur, acum Louvre este puţin desfigurată de turişti, motiv pentru care Kafka vine rar… Aţi reflectat la fraza „Pe domnul K îl calomniase pesemne cineva pentru că într-o bună zi se trezi arestat”? Ştiu cât de mult îl admiraţi pe Kafka şi ce mult v-aţi hrănit cu romanele sale, cu universul său. Va trebui într-o zi să veniţi la Praga şi să priviţi, de pe podul Carol, spre edificiul fostului palat regal, o cetăţuie imensă, strivitoare de fapt, aşezată pe colina de pe malul stâng al râului Vâltava, de unde domină tot oraşul. Acest palat, această fortăreaţă de fapt, una dintre cele mai mari din Europa Centrală, este un adevărat

the former Austro-Hungarian Empire, the café was rather a sort of club where the middle class and the artists came to make themselves at home and contemplate life, perhaps to talk about art and argue, but not to start a revolution, like in Paris. While I am writing these lines, I am telling myself that Paris does not have a café as big as Louvre anymore, with an adjoining poolroom and a music room… Once, some of the rooms of this coffeehouse served as “chess rooms”, while others were “private rooms” with writing tables and a telephone beside, booked by journalists or writers who would spend hours on end there.

Of course, Louvre has been altered by the presence of tourists, which is why Kafka rarely comes by… Have you reflected on the line “Someone must have slandered K because one day he got arrested without having done anything truly wrong”? I know how strongly you admire Kafka and how much you have lived and breathed his novels, his universe. One day, you must come to Prague, stand on the Charles Bridge and watch the former royal palace, a huge citadel, the sight of which is overwhelming. It is situated on a hill on the left bank of the Vltava river, dominating the entire city. This palace, better

labirint de curți şi clădiri, un monument al austerității în total contrast cu exuberanța plină de ecouri baroce care emană din restul oraşului.

Ceva apăsător şi rigid, sever şi impenetrabil emană din acest „castel", simbol al unei autorități abstracte şi impersonale, reci şi cinice. Când veți privi această siluetă, mai ales prin ceață, veți înțelege de ce a scris Kafka un roman intitulat Castelul.

În schimb, nouă ne revine meritul de a-i fi suflat într-o zi, lui Kafka, acest extraordinar început de roman: „Pe domnul K îl calomniase pesemne cineva pentru că într-o bună zi se trezi arestat". Niciun istoric literar, niciun biograf, nicio carte de mărturii nu menționează acest detaliu. Mă veți întreba, poate, de ce vi-l încredințez dumneavoastră. Vă las să descoperiți de unul singur răspunsul. Merită să vă imaginați însă această scenă.

Într-o zi cu ceață, într-o zi de februarie din acel an nefast 1914 care urma să deschidă seria de catastrofe ale secolului al XX-lea, pe podul Carol se plimba un anume Franz Kafka. Un om care nu mai era tânăr la cei 31 de ani, specialist în iubiri

described as a fortress, one of the greatest in Central Europe, is an actual labyrinth of yards and buildings, a monument of austerity in total contrast with the exuberance full of baroque echoes reverberating from the rest of the city.

Something burdensome and rigid, stern and impenetrable emanates from this "castle", the symbol of an abstract and impersonal, cold and cynical authority. Only when you gaze upon this silhouette, especially through fog, will you understand why Kafka wrote a novel entitled "The Castle".

However, we have the merit of whispering one day to Kafka this extraordinary beginning for a novel: "Someone must have slandered K because one day he got arrested without having done anything truly wrong". No literary historian, no biographer, no book of memoirs mentions this detail. Maybe you will ask me why I am entrusting it to you. I shall let you find out the answer for yourself. However, it would be worth imagining this scene.

On a foggy day, a day of February in that terrible year, 1914, the one that was to start the series of catastrophes of the twentieth century, a certain Franz Kafka was walking on the Charles Bridge. He was a man no longer young at thirty-one, a

platonice, dezrădăcinat prin natura sa, ars pe dinăuntru de pasiunea pentru literatură. Nu eu am fost cel care, în acea zi de februarie, i-a suflat la ureche lui Franz Kafka acest început de roman. În acea zi el avea întâlnire pe podul Carol cu un anume Max Brod, un alt pasionat de literatură pe care îl cunoştea de peste zece ani şi care devenise cel mai bun prieten al său. Nimeni nu a ştiut şi nici nu va şti niciodată că acest Max Brod lucra pentru Agenția literară Courtois.

Kafka nu a fost însă un scriitor disciplinat. Pasionat, da, genial, da, însă atât de crucificat din cauza complicatelor sale relații cu propria sa familie şi mai ales cu femeile. Pentru noi Kafka a fost un Nobel pierdut, dar ce contează. Important este că am ştiut să-i suflăm la ureche o frază esențială în cel mai viguros moment al vieții sale. Vă puteți imagina istoria literaturii moderne fără Kafka? Fără Procesul? Fără fraza: „Pe domnul K îl calomniase pesemne cineva, pentru că într-o bună zi se trezi arestat"? Anul 1914 a fost cel care a arestat întregul secol XX. Un secol care n-a ieşit apoi din puşcărie decât în 1990, când au căzut regimurile comuniste în Europa de răsărit. Peste tot acest penitenciar care a fost Europa în toată această perioadă pluteşte umbra lui Kafka. La fel ca şi deasupra

specialist in platonic loves, rootless by his nature, burnt with a passion for literature. I was not the one that on that day of February whispered into Franz Kafka's ear this beginning for a novel. That day he was to meet on the Charles Bridge with a certain Max Brod, another literary enthusiast, whom he had known for more than ten years and who had become his best friend. Nobody knew or would ever know that this Max Brod was working for the Courtois Literary Agency.

However, Kafka was not a disciplined writer. Passionate, yes, a genius, yes, but so judged because of his complicated relationships with his own family and especially with women. For us, Kafka was a lost Nobel, but what does it matter? It is important that we knew to whisper into his ear a fundamental sentence in the most vigorous time of his life. Can you imagine the history of modern literature without Kafka? Without "The Trial"? Without the sentence: "Someone must have slandered K because one day he got arrested without having done anything truly wrong"? 1914 was the year that arrested the entire twentieth century. A century that only got out of prison in 1990, when the communist regimes in Eastern Europe fell. Above all this prison that was Europe for all that time, the shadow of

„castelului” de la Praga.

Kafka is floating. Just as it does over the “castle” in Prague.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Annex

Translated by First-Year Graduates

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Gabriela Adameşteanu	Provizorat	Editura Polirom An: 2013 Paginile: 62-63	Translated by **Ioan-Valeriu Enache, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Provizorat

Capitolul 4
Avertismentul

A apărut dintr-odată gata de plecare, cu paltonul pe el, cu fularul strâmb, şi-a început să-şi adune grăbit lucrurile de pe birou: pe unele le vâră în servieta diplomat, pe altele le înghesuie în sertarele biroului, împingând iritat maldărele de foi dinăuntru. Dorința de a scăpa de ceilalți sau o emoție necunoscută i-a colorat gâtul cu pete roşii. Din când în când mai aruncă un cuvânt în discuție, ca să le abată atenția de la pregătirile lui de plecare. Dar mai stă cineva cu ochii pe el în afară de mine? Nu cred. Nu îndrăznesc să mă clintesc de pe scaun şi sorb din cafeaua răcită, încercând să îi prind o secundă privirea, ca să îl întreb din ochi unde pleacă. S-ar putea să nu mă fi observat, dar mai sigur este că evită să se uite la mine, sătul să se simtă pândit. Dar nu mi-o spune atunci când suntem împreună, aşa cum nici eu nu îi reproşez decât o mică parte din tot ce adun, contra lui, în mine. O relație de muți.

Provisional Situation

Chapter 4
The Warning

Already in his overcoat and with his askew scarf, he appeared out of the blue ready to go and he started to quickly gather his stuff from the desk: some of it he threw in his briefcase, some he crammed in the desk's drawers, impatiently pushing the piles of paper inside. The desire to get away from the others or some unknown emotion made red blotches come out on his neck. Occasionally he is adding a word here and there in discussion, to distract them from his travel preparations. But is there anyone else keeping an eye on him besides me? I don't think so. I dare not move from my chair and I continue to sip from my cold coffee, trying to make eye contact for a moment, to exchange a look with him and ask him where he's off to. It might be that he did not notice me, more certain is that he avoids looking at me, tired of feeling that he is being stalked. But he doesn't tell me this when we are together, just as I don't

Mă uit neputincioasă la el cum se îndreaptă spre uşă şi în gesturile lui caut semnul nostru conspirativ: te sun diseară sau ne vedem mâine. Toți îşi pot da seama că zvâcnesc pe scaun cu muşchii crispați, ca pe un grătar pregătit să mă arunce, dintr-o zvâcnitură, spre el.

Stăm cu toții aici, de atâta vreme, o colonie de madrepori, încât şi pe întuneric ne-am recunoaşte: după mers, după cum urcăm scara, după cum apăsăm clanța, după cum ne prelingem în lumina verzuie a culoarului, după adierea de deodorant Farmec sau loțiunea de bărbierit Tarr. Aroma de săpun Fa ori Palmolive sau mirosul unei guri cu lucrări dentare coclite definesc locul fiecăruia în organigrama instituției. Petrecem mai multe ore împreună în Clădire decât în dormitoarele Dana şi în bucătăriile minuscule, sufocate de frigiderul Fram şi aragazul Modern, unde o să ajungem când o să se întunece, ca să ne întoarcem, când se crapă de ziuă, înapoi.

Și singura şansă de a mai scăpa vreodată unul de altul este doar catastrofa numită reorganizare. Emigrarea nu pot s-o iau în

complain about all the pent-up things I feel inside against him. A relationship between mutes.

I watch him helplessly as he heads towards the door, searching in his gestures for our secret sign: either call you tonight, or see you tomorrow. All of them realise that I am twitching in my chair, my muscles tense, like a cat on a hot tin roof, ready to spring at a moment's notice, towards him.

We have been sitting here for such a long time, just like a colony of madrepores, that even in the dark we would be able to tell each other apart: by how we walk and how we climb the stairs, by how we press the doorknob and by how we drag our feet through the greenish light in the hallway, by the scent of Farmec deodorant and of Tarr shaving lotion. The fragrance of Fa or Palmolive soap or the stench of a mouth with putrid dental works defines our place in the hierarchy of the institution. We spend more time together in the Building than in the Dana bedrooms and in the tiny kitchens, crammed in by the Fram refrigerator and the Modern stove where we end up at nightfall, so that we head back at the break of dawn.

And the only chance we will ever have to get rid of each other is the catastrophe called restructuring. I can't even imagine

calcul, este pentru cei competitivi, cu nervi tari. Și eu, spre deosebire de unchiul Biță, nu uit asta.

the possibility of emigration. This is only for those who are competitive and have a strong mind. And I, unlike uncle Biță, I never let myself forget this.

Ana Blandiana	Povestiri fantastice „Oraşul topit”	Editura Humanitas An: 2016 Paginile: 84-85	Translated by **Diana Centea, Graham Mummery**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Nicio prăbuşire spectaculoasă, bruscă, nu s-a produs. Totul s-a petrecut treptat, lent, prin bună înțelegere; parcă palatul s-a lăsat în jos, mereu mai lent, mereu mai rotund, s-a aplatizat de bună voie, a rămas o movilă numai, un gorgan moale ca o cocoaşă, care a continuat să se resoarbă încet până când, cu o ultimă aspirație ca un suspin, a fost înghițită definitiv de magma generală. Un vacarm înnebunitor a însoțit acest neînchipuit spectacol, un vacarm de strigăte, de hohote, de note acute, de silabe disparate mai mult decât de cuvinte. Sunetele păreau lipite unul de altul, din ce în ce mai greu de deosebit între ele, guturale, modulate greoi, din gâtlejuri încleştate. Simțeam că se petrecea ceva mai ciudat şi mai înspăimântător decât prăbuşirea zidurilor şi topirea zăpezii. Sunetele acelea, pe care nu reuşeam să le mai deosebesc unele de altele, nu erau deformate de vacarm, nu deveneau incomprehensibile din cauza suprapunerilor, ci se năşteau aşa, în mod absolut, de neînțeles. Erau nişte semne ale unei dezarticulate bucurii, erau nişte semne ale unei descompuneri. Îmi acordam cu disperare atenția să înțeleg totuşi, să discern, dar, când reuşeam să aleg două silabe, cea de-a treia cădea şi-mi dărâma bietul sens presupus cu disperată

There was no sudden or spectacular crash. Everything happened gradually, slowly, it was as if by general agreement that the palace lowered itself, ever slower, ever rounder, flattening itself of its own free will, it remained nothing more than a heap, a soft mound resembling a hump, that kept on being slowly absorbed, until, with one last breath, like a sigh, it was forever swallowed into the general magma. A maddening uproar accompanied this unimaginable show, uproar of shouts, roars, of high notes, of disparate syllables rather than words.

The sounds appeared to be stuck to one another, harder and harder to tell apart, guttural, modulated with great difficulty by tightened throats. I felt that something was happening that was stranger and scarier than the collapsing of the walls and the melting of the snow.

The sounds which I could no longer distinguish one from another were not distorted by the uproar, did not become incomprehensible through being overlaid, but they were born like that, absolutely impossible to understand. They were signs of a disarticulate joy, they were signs of a decay, however, I was desperately focusing my attention trying to understand, to

bunăvoință. Ascultam şi-mi încordam toată luciditatea, întreaga voință, ca să mă conving că nu era cu putință. Era, desigur, cald, era îngrozitor de cald, dar nu era posibil totuşi ca vorbirea, creierul acestor oameni să se topească asemenea pietrelor, nu era posibil ca frazele să se dezarticuleze, gândurile să se întindă şi să atârne moi, nu era posibil să nu mai am cui să strig un avertisment care până acum o clipă încă nu credeam că eu trebuie să-l dau. O veselă demență orchestra țipetele dezlănțuite ale trecătorilor care se precipitau dintr-o parte în alta arătându-şi, printre hohote de râs, cu mâinile întinse, dezastre şi căutând mereu încă un spectacol şi mai nevăzut, şi mai total. Nu exista spectacol mai total decât spectacolul oferit de această masă de ființe care părea imună la durere, la spaimă, la moarte chiar, inconştientă până la transformarea derutei într-o jubilare.

discern, but whenever I managed to choose two syllables, the third would fall upon them and demolish the poor sense that I presumed with good will I listened to and strained my entire lucidity, my entire will, only to convince myself that the whole thing wasn't possible. It was, of course, hot, it was terribly hot, but still, it was impossible that the speech, the brains of these people should melt like lava, that phrases should become disarticulate, that their thoughts should spread out and hang loose. It was not possible I no longer had anyone to whom to shout a warning, one that just a moment ago, I didn't think I had to do.

A happy madness orchestrated the unleashed shouts of the passers-by, who hurried this way and that, pointing out the disasters to one another, with outstretched arms, in between fits of laughter, always searching for another show, one even more surprising and complete.

There was no other show more complete than the one offered by that mass of beings who seem immune to pain, to terror, even to death, heedless to the point of transforming rout into jubilation.

Lavinia Branişte	Escapada Fragment: „Tatăl meu mă aşteaptă la fântână"	Editura Polirom An: 2014 Paginile: 15-16	Translated by **Raluca Copăceanu, Graham Mummery**

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

M-am dus în camera mea să mă schimb. Am deschis larg două uşi ale şifonierului, era plin cu haine, ale mele toate, şi totuşi am constatat că nu am cu ce să mă îmbrac. Nu mai aveam nimic purtabil, niciun pantalon de trening, niciun pulover în care să mă simt confortabil. Până la urmă mi-am pus nişte pijamale. Mama a venit după mine, a stat şi s-a uitat cum mă schimb, când mi-am dat jos sutienul m-am întors cu spatele, deşi mi l-am scos pe sub maieu.

—Cum eşti? m-a întrebat şi a venit înspre mine, mi-a apucat fața în mâini, s-a înălțat un pic (e puțin mai scundă decât mine) şi mi-a tras în jos cu degetul gros colțul stâng al gurii. Buzele mi s-au desfăcut şi au lăsat să se vadă gaura cusută din gingie. Mama a focalizat prin ochelari. A tras mai tare de buză în jos.

—Au... am zis din nou. Au.

Îmi dăduse ea banii. Implant. Direct implant, pentru că nu vrem halenă.

—Te doare?

Da, mă durea. Cu două zile în urmă, după trei anestezii, doctorița îmi înşurubase în os, cu o bormaşină medicală, un țăruş din titan.

I went to my room to change. I threw a wardrobe double door wide open; it was full of clothes, all mine, and yet I felt I had nothing to wear. There was nothing I could put on, not a single pair of sports trousers, not even a comfortable sweater. I eventually put on some pyjamas. My mother came after me. She stayed and watched me change; when I took off my bra I turned my back to her, although I removed it while still wearing my singlet.

"Feeling better?" she asked and came closer; she cupped my face in her two hands, she raised her heels a little (she is a bit shorter than me) and she pulled down the left corner of my mouth with her thick finger. My lips parted and allowed her to see the stitched hole in my gum. My mother focused her gaze through her glasses. She pulled my lip even more.

"Ouch…" then again, "Ouch."

It was she who had given me the money. It was for an implant. Nothing less, because we don't want halitosis.

"Does it hurt?"

Yes, it did. Two days before, after three injections, the doctor had screwed a titanium peg into my jawbone with a medical drill.

—Mi-a zis c-o să stea bine. O să prindă. Că sunt tânără şi am dinți buni.

"She said that it would be alright. It will set. 'Cause I'm young and have good teeth."

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
194

Mircea Cărtărescu	De ce iubim femeile „Întâlnire la Torino”	Editura Humanitas, Bucureşti An: 2015 Paginile: 112-115	Translated by **Alexandra Ivan, Maggie Sawkins**

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Întâlnire la Torino

Am intrat în muzeu doar familia Pop şi cu mine. Ce să spun? Nu prea mă-nnebunesc eu după mumii, sarcofage, urne funerare şi zei cu cap de pasăre. Aici erau cu sutele, cu miile. Fâşii uriaşe de papirus, bucăți putrede de lemn cu hărți ale lumii de dincolo, cranii cu piele zbârcită şi neagră lipită de ele, mâini scheletice cu unghii pietrificate. Vitrine cu scarabei cocliți şi urne cu ibişi îmbălsămați. O necropolă sinistră răsuflând tăcut în jurul tău. Turişti umblau de colo-colo, minusculi pe sub marile statui de faraoni, grupuri însoțite de ghizi se perindau pe culoarele glaciale.

Unul dintre grupuri era format din copii de şcoală. Stăteau adunați în preajma unei vitrine şi din mijlocul lor se auzea o voce feminină, automată şi profesională. Dar, curios, nu se vedea nicio ghidă! Și mai ciudat: copiii ascultau explicațiile cu o neaşteptată gravitate. M-am apropiat de ei. La-nceput am crezut că vorbeşte chiar unul dintre copii, deşi vocea era de femeie matură. Dar în cele din urmă am văzut-o şi-am

An Encounter in Turin

Only the Pop family and I entered the museum. What can I say? I don't really fancy mummies, sarcophagi, funerary urns and bird-headed gods. Inside, there were hundreds, thousands of them. Huge strips of papyrus, rotten pieces of wood with maps of the afterworld, skulls with wrinkled blackened skin that stuck to them, skeletal hands with calcified nails. Displays with patinated scarabs and urns with embalmed ibises. A sinister necropolis quietly breathing all around you. Tourists were wandering around, tiny in comparison to the great pharaoh statues, groups accompanied by guides were strolling down the icy corridors.

One of the groups was made up of school kids. They were all gathered around a glass display case where you could hear an automatic and professional female voice droning from their midst. But, strange enough, there wasn't a guide in sight! Even more intriguing than that: the kids were listening with an unexpected solemnity. I drew closer. At first I thought that one of the children was speaking, although it was the voice of a

încremenit.

Cum s-o descriu? N-am mai întâlnit niciodată o asemenea ființă, nici în vise, nici în picturi, nici în filme. Stătea-ntre copii, mai scundă decât mulți dintre ei, un corp de fetiță, fără urmă de sâni, înălțat într-un chip ciudat, de parcă-ar fi vrut să-şi ia zborul. Mâini subțiri, şovăitoare. Ceva cu totul imposibil în toată construcția acelui corp. Iar fața... în mod sigur nu o față umană. Vag feminină, dar atrasă ca o ciupercă de gravitația lunii. Cum pot descrie acele cearcăne revărsate, acei ochi grei şi fără strălucire, acea expresie nici de tristețe, nici de deznădejde, nici de durere, ceva ce n-a mai apărut niciodată pe o față de om... Sau pielea aceea cenuşie ca de cauciuc... Pitica nu privea pe nimeni. Cât am stat în spatele copiilor, înnebunit şi fascinat, nu s-a uitat niciodată în ochii nimănui. Nici la orice altceva nu privea. Doar vorbea.

mature woman. When I eventually saw her I froze.

How am I to describe her? I have never come across such a being in my life, be it in my dreams, in paintings, or movies. She was sitting among the kids, shorter than many of them, she had the breastless body of a little girl, and she was standing in a strange way, not really touching the ground, as if she was going to fly. Thin, wavering hands. Something about her body didn't add up. And the face... most certainly wasn't that of a human. Vaguely feminine, but shaped like a mushroom gravitating towards the moon. How shall I describe those accentuated dark circles, those heavy, dull eyes, that facial expression that wasn't sadness, despair or sorrow, but something that could not be associated with a human face... Or that grey, rubbery skin... That squat creature wasn't looking at anyone. While I stood behind the children, both scared and fascinated, she didn't look anybody in the eye. She wasn't looking at anything at all. She was only speaking.

Ionuț Chiva	Boddah speriat	Editura Polirom An: 2014 Paginile: 21-23	Translated by **Miruna Istrate, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

În lumina slabă a înserării făcu în sfârşit câţiva paşi, rupţi parcă la jumătate, către El. El spusese de multe ori „Boddah" până atunci şi de fiecare dată când auzea acel imperativ modulat, Boddah, un ciobănesc australian frumos, ruginiu cu alb, de un an, ceacâr, cu un ochi albastru marin, ghost-eye, cum le spuneau indienii mai demult câinilor ca el, şi celălalt ca ambra, juca pe picioare scheunând, făcând tentative de paşi şi trântindu-se imediat pe burtă.

—Boddah, lasă vasul în pace, spuse tânărul întorcându-se spre locul în care înţepenise câinele.

Boddah făcu un salt scurt într-o parte şi se întinse la loc pe burtă de cealaltă parte a vasului mult mai mare.

Băiatul deschise vasul, scoase din el un sac de plastic prin care răzbătea mirosul de carne-carne, fructele şi legumele, os-os:

—Hai, Boddah, se aplecă băiatul lui gângurind, „lasă".

Câinele îşi lăsă urechile foarte uşor pe spate şi aproape îşi închise ochii sub valurile de plăcere care îi străbăteau tot corpul când i se vorbea aşa. Se lăsă pe o parte ridicându-şi piciorul drept din faţă şi aşteptând cu ochii închişi să vadă dacă de data

In the dusk's faint light, he finally took a few hesitant steps, towards Him. He had said "Boddah" many times before and each time he heard that melodious imperative, Boddah, a one-year old, beautiful, rubiginous and white Australian sheperd, odd-eyed, with a navy-blue eye, ghost-eye, as the Indians called the dogs like him long ago, and the other eye, amber-like, tried to take a few steps but quickly went back to crawling on his belly.

"Boddah, leave the pot alone", said the young man looking back to the place where the dog had frozen to the spot.

Boddah jumped aside and went back to lying on his belly on the other side of the pot, that was far larger than he was.

The boy opened the pot and took out a plastic bag, from which emanated the smells of raw meat, fruits and vegetables, and fresh bones.

"Boddah, come", cooed the boy leaning over, "sit".

The dog slightly pinned back his ears and half closed his eyes for those words always filled him with waves of pleasure as it always did when he was spoken to like that. He leaned to one lifting his front leg up, waiting with his eyes closed, to see if this

asta va fi muşcat de gât sau, ca de obicei, băiatul o să-şi treacă degetele peste pieptul lui fremătând.

În cele din urmă se ridică sub mâna băiatului aşezată pe greabăn şi, aruncând încă o privire spre vasul cu proviziile de carne-carne, intră în casă.

Era şi ea în casă. Ea îi dădu carne.

Veni din hol legănându-şi uşor coada pe care şi-o ținea pe jumătate lăsată, sătul şi pasiv. Se trânti oftând pe covorul lui din fața sobei.

Făceau ca vântul prin frunze în pădurea plimbării când nu mai era alb, plecase, ca apa care nu se bea din spatele lui „acasă grădină"—ce e al nostru trecând prin iarbă, din care se bea, ca în „maşină" când „Boddah. Mergem.".

Întins cu botul pe labe pe covorul lui din fața sobei, Boddah îi privea visător, cu ochii larg deschişi în care străluceau flăcările lemnelor arzând în sobă, ascultându-le vocile încete, monotone, cutremurat din timp în timp de fiori de plăcere. Oftă. Apoi ochii începură încet, încet să i se închidă şi adormi.

time he is going to have his neck bitten or, as usual, the boy will stroke his quivering chest.

Eventually, the dog stood up with the young man's hand placed on his withers. He looked once again at the pot containing the raw meat supplies and went into the house.

She was also in the house. She gave him meat.

He came from the hall slowly wagging his drippy tail, satiated and lazy. And then, with a sigh, he flopped on his carpet before the fireplace.

The wind swirled through the leaves of the forest where they took him for walks, when there was no more white. It had left like the water that is not drank from the back of the "the home garden"—what's ours is going through the grass, from which he drinks, as he does in "the car" when "Boddah, we're going".

Laying with his nose on his paws, on his carpet before the fire place, Boddah looked at them with dreamy eyes, reflecting the flames of the burning wood in the fireplace, listening to their calm and monotonous voices, shivering with joy from time to time. He sighed. He slowly closed his eyes and fell asleep.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Marius Chivu

Sfârşit de sezon

Editura Polirom
An: 2014
Paginile: 9-10

Translated by **Alexandra Sălcianu, Anne Stewart**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cel mai departe

Bărbatul rămase cu telefonul în mână şi scrise un mesaj, după care aruncă aparatul pe canapea şi intră in bucătărie.

Scoase din frigider cartonul cu ouă şi cutia cu lapte şi le aşeză pe masă lângă borcanul cu miere. Sparse un ou într-un bol, turnă lapte şi lăsă să curgă miere direct din borcan, apoi amestecă cu o furculiță. Aruncă două felii de pâine în bol şi întredeschise fereastra să fumeze.

Afară ningea greu şi bulevardul se acoperise de zăpadă. La ferestrele din blocul vecin clipeau instalații de lumini. Bărbatul trase câteva fumuri şi se întoarse pentru a scoate tigaia din cuptor, pe care o aşeză pe ochiul mic şi aruncă înăuntru feliile scoase cu degetele din bol. În curând, laptele începu să sfârâie sub capac. Bărbatul îşi termină țigara şi o stinse tacticos în scrumieră privind în calendarul de pe perete. Trase tigaia deoparte şi întoarse cu paleta bucățile de pâine pe care, nu după mult timp, le scoase, rumenite, pe o farfurie. Băgă laptele şi ouăle înapoi în frigider, puse bolul în chiuvetă şi intră cu farfuria în living exact în momentul în care smartphone-ul îl anunță că primise un mesaj.

The Farthest

The man held the phone in his hand and typed a message, then tossed it on the couch and went to the kitchen.

He took the eggs and the milk out of the fridge and put them on the table next to the honey jar. He cracked an egg in a bowl, poured milk and honey from the jar, then stirred the mixture with a fork. The man tossed two slices of bread into the bowl and opened the window a little, so he could smoke.

Outside it was snowing heavily and the boulevard was completely covered in snow. Fairy lights were twinkling in the windows of a nearby block. He puffed several times and turned back to take the saucepan out of the oven. He placed it on a small ring and threw the slices into it, slices he had picked from the bowl with his fingers. Soon, the milk was frizzling under the lid. He finished his cigarette and slowly ground it out in the ashtray, looking at the calendar on the wall. He pulled the saucepan aside and turned the slices of butter over with the swatter until they were brown and put them on a plate. He put the milk and the eggs back into the fridge. He put the bowl in the sink and holding his plate, he went back to the living room just at the

moment his smartphone announced him he had received a message.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Adrian Cioroianu

Adulter cu smochine şi pescăruşi

Editura Curtea Veche
An: 2013
Paginile: 252-253

Translated by **Ema Niţu, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Ea a luat-o spre mal, iar eu am luat-o spre larg. Am înotat încet, plutind prin valuri aşa cum Armstrong, în pozele lui, pare a pluti deasupra prafului Lunii. Insula se profila tot mai clară; mergeam spre capul ei nordic şi presimțeam că pur şi simplu nu am cum, da, nu am cum să nu sperii deloc pescăruşii. M-am oprit de câteva ori în acea înaintare şi, călcând apa sau plutind pe spate, am privit spre Alicia. Am văzut-o cum se aşază pe pătura ei mică şi, după atâtea ore împreună, ştiam că-şi freacă uşor spatele de nisip, ca pentru a-şi găsi locul cel mai bun la acel capăt de pe harta Europei. Mai apoi am văzut-o aplecată asupra unui punct negru ce nu putea fi decât propria ei geantă. Urma să dezlege vreun careu de cuvinte încrucişate şi ştiam că o voi tachina când o voi regăsi cu el nici pe jumătate făcut, spunându-i că nu poate termina niciodată fără mine.

She swam her way to the shore, I swam out at sea. I swam slowly, floating on the waves, the way Armstrong in his photographs seems to be floating above the dust on the Moon. The shape of the island could be seen clearly; as I was approaching its northern tip I realised there was no way I could avoid scaring the seagulls. I stopped swimming a few times, treading the water or swimming on my back and I glanced towards Alicia. I saw her sit down on a small blanket and because I knew her so well I could tell she would be brushing her back against the sand. She did this in order to find the best possible spot to lie down in the sun in this particular corner of the world. Shortly after, I watched her bend over a black dot that must have been her own bag. She was about to attempt a crossword puzzle and I knew that upon my return I would find it not even half finished and that I would tease her for never solving it without my help.

Când m-au simțit apropiindu-mă pe apă, pescăruşii de pe partea mea de insulă şi-au luat zborul şi aş fi vrut să le pot transmite în vreun fel că nu e cazul să se teamă. Planau scurt de pe vârful stabilopozilor, aproape că atingeau apa lângă malul plin

When the seagulls sensed my presence in the water, they flew away and I would've liked to let them know they need not fear. They would hover briefly off the tetrapods nearly touching the water. Then they circled the seashells on the shore

de scoici, apoi se ridicau la fel de brusc şi se opreau ceva mai încolo, pe un alt vârf de beton. Abia dacă mă vedeau, cu coada ochilor lor albi. Pentru că altă treabă nu păreau a avea decât să privească marea, prinşi într-o aşteptare pe care n-aveam s-o dezleg.

Cum am ajuns pe insulă i-am făcut Aliciei semne cu mâna, fără să mă gândesc nicio clipă dacă mă vede sau nu. Soarele îmi bătea drept în ochi. Ştiam că este acolo; cearşaful de sub ea, abia vizibil, nu-mi apărea cu totul alb. Apoi, am urcat pe piatra mare de granit ce semăna cu un romb zdrențuit, lăsând apa să se scurgă de pe mine. Prima dată mi s-au uscat umerii, apoi spatele. Apoi, n-am mai ținut socoteala. Am străbătut cu paşi precauți cele câteva stânci care-mi erau accesibile, privind atent la hăurile umbroase dintre ele. De-aş fi avut pantofi de silicon ca ai Aliciei, aş fi putut merge mai departe; altfel, păşeam greu şi cu fereală, abia găsind o palmă de piatră mai plată printre muchiile crăpate în toate sensurile. Bănuiam că păsările mării îşi pot avea cuiburile pe-acolo, pe la baza stâncilor; dar n-am văzut niciunul.

and would soar again just as abruptly, until they rested on another piece of concrete farther away. They could hardly see me out of the corner of their white eyes, as their only interest seemed to be admiring the sea as if caught in a waiting I was never going to understand.

The moment I got out of the water I waved towards Alicia, not thinking for a minute that she would not notice me. The sun was shining straight in my eyes. I knew she was there; the white sheet that I could hardly see, seemed to have something on top of it. Then I climbed the big granite stone which looked like a rugged rhombus, allowing the seawater to drip down my body. First, my shoulders were dry and then my back. Afterwards, I lost track. I crossed over those few rocks that were within my reach, stepping cautiously, so as not to fall into the dark chasms between them. If only I had had silicon shoes like Alicia's, I could've gone farther; but as it was, I was afraid and clumsy and had difficulty to find a spot where I could put my foot down among all those multiple craggy rocks. I suspected seabirds had their nests somewhere, at the bottom of the rocks; but I couldn't see any.

Mariana Codruț

Casa cu storuri galbene

Editura Polirom
An: 1997
Paginile: 35-36

Translated by **Adriana Grigore, Wendy French**

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Goanța şi diavolul de grădină

Goanța s-a născut dintr-o picătură de apă. Adică aşa i s-a spus mai târziu, că s-a născut într-o noapte de iarnă dintr-o picătură de apă. „Cum de n-o fi înghețat picătura mea?”, a întrebat, dar nimeni nu i-a răspuns.

Era pricăjită, cu genunchii proeminenți, cu labele picioarelor lungi şi subțiri. Şi nişte ochi ca două castroane (azi ar spune: ca două antene parabolice). Nu prea vorbea, doar îşi rotea antenele parabolice în toate părțile, stăruind pe lucruri şi pe fața celorlalți, până-i înfuria: „Ce se uită fata asta, ca proasta?” Frații o cam ciupeau: prea turna la minciuni când se hotăra să vorbească şi prea o scutea mama de la treburi: „Că e necoaptă!”

În schimb, bătea toată ziua în lung şi în lat grădina, de la prunii cu trunchiurile îmbrăcate în clei, până la plopii dinspre asfințit şi la nucul din coasta casei. Nu-i plăcea să intre în porumbii înalți şi tăioşi—se oprea doar la margine, împletind mătasea colorată a păpuşilor—nici în vie: cârceii o

Goanța and the Garden Devil

Goanța was born from a drop of water. That is what she was told later, that she was born one winter night, from a drop of water. “How come my drop of water didn’t freeze?” she asked, but no one answered.

She was frail, with knobby knees, and long and narrow feet. Her eyes were like two bowls (today one would say: like two satellite dishes). She didn’t speak much, just turned her satellite dishes everywhere, fixing her look on things and on people’s faces until they grew furious: “What is this girl staring at, like a fool?”

Her brothers often pinched her, because whenever she did speak she poured out a stream of lies, and her mother always made excuses for her: “She is only half-baked!”

On the other hand, she would roam around the garden all day long, roam from the plum trees, with their barks covered in resin, to the poplars in the west, and to the walnut at the side of the house. She didn’t like to go into the tall and spiky corn field—she would stop at its edge and braid the colourful corn

apucau de păr, lăstarii o şfichiuiau fără milă, pământul era tare şi fierbinte. În schimb, deşi o zgâriau nemilos, intra între cuiburile de bostani: se aşeza în patru labe şi privea în străfundurile portocalii ale florilor până ameţea. De acolo, făcea numai câţiva paşi până sub meri, unde se răsturna pe spate, aţintindu-şi privirile în sus, printre crengi. Curând, i se domolea sângele în cap.

Mergea de-a buşilea prin iarbă, escortând vreo gânganie, baricadându-i drumul, suflând din răsputeri asupra ei, apăsând-o cu vreo crenguţă şi urmărindu-i zbaterile minute în şir, cu faţa în pumni.

...Cuprinsă de-o bruscă frenezie, alerga nechezând ca un cal nărăvaş, înotând prin valurile de hrean sălbatic şi de pătlagină. Lovea în tulpinile înalte de mierea-ursului şi de lumânărele, lingându-şi polenul de pe mâini: era înecăcios şi cald.

silks of the cobs. Neither did she like the vineyard: the tendrils pulled at her hair, the shoots flogged her ruthlessly, and the earth was hot and rough. But, although the pumpkin patch scratched her mercilessly, she would go there: she would go down on all fours and gaze into the orange depths of the flowers until she got dizzy. It was only a few steps from there to the apple trees, where she would lie down and gaze upwards, through the branches. Soon, the blood in her head would settle.

She would crawl through the grass, accompanying some insect, blocking its way, blowing on it as hard as she could, pressing on it with a twig and watching its struggle for minutes on end. Her head in her hands.

…Suddenly, overwhelmed by frenzy, she would run, neighing like a wicked horse, swimming between waves of wild horseradish and plantain. She would hit the tall stalks of lungwort and mullein, licking the pollen off her hands—it was chokingly warm.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Vasile Ernu

Bandiții

Editura Polirom
An: 2016
Paginile: 58-59

Translated by **Alina Dobre, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Sfârşitul copilăriei

În acea vară, ai mei au început să mă lase să mă duc singur prin orăşelele din zonă cu diverse sarcini pe care le îndeplineam foarte sârguincios. Îmi plăcea să fac aceste munci. Oricum, la muncile agricole eram o catastrofă. Nu mi se încredința mai nimic în afară de udatul florilor şi mutatul furtunului la rândurile de roşii. Eram mezinul şi trebuia, nu se ştie de ce, să fiu cel mai protejat. Însă eram un adevărat maestro la făcut plăți şi cumpărături. Mă descurcam foarte uşor în mai toate oraşele învecinate. Tot în acea vară am început să duc pachete la Chişinău, un megalopolis pentru mine pe atunci.

Nu cunoşteam oraşul. Ştiam bine doar cele câteva trasee pentru a ajunge la frații mei. După ce ajungeam, începeam să fac munca de partizan, în care luam cu asalt fiecare metru pătrat ca să mi-l însuşesc şi să-l trec pe harta mea mintală. Îmi plăcea la nebunie această cartografiere a oraşului. De obicei luam stradă cu stradă şi mergeam atât cât rețineam

The End of Childhood

During that summer, my parents allowed me to travel alone to nearby towns, on various errands which I diligently ran. I really liked running those errands. I was terrible at doing farm work anyway. They wouldn't let me do anything but water the flowers and move the hose along the rows of tomatoes. As I was the youngest child, for some unknown reason, I had to be protected more than the rest. On the other hand, I was a master at shopping and paying bills. I could find my way round most of the local areas. That summer, I also began to deliver packages to Chişinău, which was a real metropole to me back then.

I didn't know the city. All I knew was how to find my way back to my brothers. Reaching the city, I would scout thoroughly and analyse every single square metre and transfer the map into my mind. I loved to create mental maps of the city. I used to go street by street and travel as far as I could remember, and then I would retrace my steps. I would try to take one way to get there

eu, după care mă întorceam. Încercam să merg pe anumite străzi şi să revin pe altele, ca să ajung la acelaşi punct. Luam autobuzul sau troleibuzul şi mergeam până la capăt ca să învăț stațiile, cartierele, locurile. Uneori mă mai pierdeam dar, cum încercam să fac totul sistematic şi pas cu pas, stradă cu stradă, cartier cu cartier, de fiecare dată găseam soluții. Şi întrebam oamenii, chiar dacă eram un copil foarte timid. Ştiam foarte bine pe cine şi cum să întreb şi aveam mereu repere la care să ajung, de unde puteam să o iau pe cont propriu.

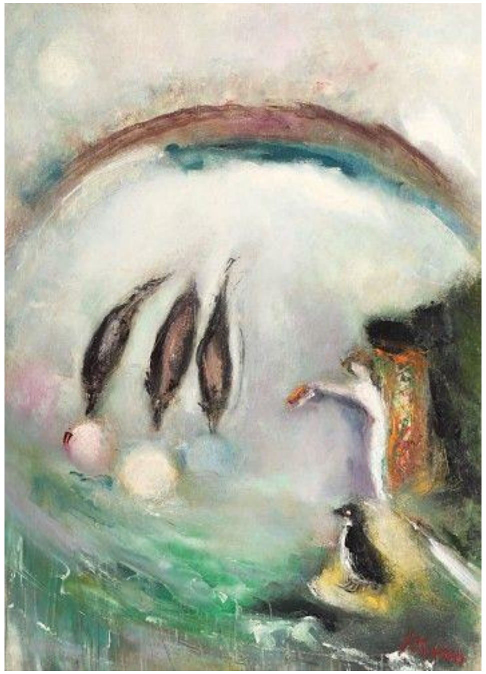
În acea vară aveam să merg la nişte verişori de-ai mei la Odessa, care aveau o căsuță pe lângă oraş, pe malul unui lac. Aici prindeam peşte din belşug, îl puneam la uscat sau ne făcea mătuşa plachie de peşte ori peşte prăjit şi saramură. Ziua stăteam pe plajă. În fața era un stufăriş mare de trestie care foşnea la fiecare adiere de vânt. Aveam un mic ponton unde erau agățate cele câteva luntri şi pe care noi mai pescuiam. Ne plimbam cu bărcile şi stăteam la soare toată ziulica.

and another to get back. In order to memorise the stations, neighbourhoods and surroundings, I would take the bus or the trolley and I would ride until the final destinations. I would sometimes get lost, but, as I tried to do everything systematically, step by step, street by street, neighbourhood by neighbourhood, I always found a way. Even though I was very shy at the time, I would still ask around. I knew very well who to ask and how to ask them, and I always remembered landmarks so I could continue on my own.

That summer, I was to visit some cousins in Odessa, who owned a lake house near the city. We used to catch a lot of fish there, which we would either dry, or which our aunt would fry or grill and give it to us in *saramură*, a salty sauce with vegetables. During the day, we would lie on the beach. In front of the house was a patch of reed that rustled with the breeze. We tied our boats to a small pier and we could fish from there. We would go boating and sunbathe all day long.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cătălin Dorian Florescu Jacob se hotărăşte să iubească Editura Polirom An: 2012 Paginile: 112-113 Translated by **Elena Răduțoiu, Joan Michelson**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Ochii mei au avut nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască cu amestecul de întuneric şi abur. Mă aşteptam să o găsesc pe Ramina pe canapea, lângă fereastră, unde mă primea întotdeauna, ca şi cum nu s-ar fi mişcat din loc de la o vizită la alta. Însă, tot de la o vizită la următoarea, ea se făcea tot mai grasă şi trupul ei diform, umflat, ajunsese între timp să ocupe aproape tot locul, iar mie nu-mi rămânea decât un colţişor.

Dar nu era acolo, ci alături, de unde veneau zgomote ciudate, ca şi cum ar fi clădit nişte lucruri unele peste altele şi apoi le-ar fi împins de colo colo. Sarelo lăsase sacul în fața sobei şi ieşise iar. De afară se auzea doar sunetul regulat, răbdător al tăişurilor. Ştiam că Sarelo stătea ghemuit, sprijinindu-se de peretele casei, şi ascuțea cuțite noi sau dintre cele pe care le strânsese de la muşteriii lui; că din când în când se oprea ca să-şi treacă degetul mare peste lamă. Se pricepea atât de bine, încât avea de lucru tot timpul.

De data asta, uşa spre a doua încăpere, pe care Ramina o ținea mereu zăvorâtă, era larg deschisă. Mânat de curiozitate, m-am apropiat şi am vrut să-i trec pragul, să strecor o privire;

My eyes needed a while to accommodate with the mixture of darkness and steam. I expected to find Ramina on the sofa, next to the window, where she would always receive me, as if she remained motionless between visits. However, from one visit to another she became fatter and fatter and her deformed, round body had eventually come to fill the entire sofa and only a tiny corner was left for me.

She was not there, but next door from where some strange noises were coming, as if some things were stacked and then were sliding from here to there. Sarelo had left the bag in front of the stove and had gone out again. From the outside, one could only hear the regular, gentle sound of the blades. I knew that Sarelo sat down crouching, leaning himself against the wall of the house, sharpening new knives or some of those given to him by his customers and that from time to time he would stop to test the blade with his thumb. He was such a deft hand at this job that he always had work to do.

This time, the door which led into the second room, that Ramina always kept locked, was wide open. Driven by curiosity, I came closer and I made as if to go in to take a peek inside, when

atunci trupul ei masiv mi s-a pus în cale. Trupul acela, care adesea semăna cu o pernă moale de care puteam să mă sprijin şi să mă pierd în multele lui cute, mă silea acum neînduplecat să mă retrag.

her solid body blocked my way. That body, which often looked like a soft pillow on which I could lean and get lost among its many folds now mercilessly forced me to withdraw.

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Filip Florian

Toate bufnițele

Editura Polirom
An: 2012
Pagina: 26

Translated by **Cristina Nacea, Wendy French**

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Singur acolo, am descoperit obiecte care îmi scăpaseră până atunci: pendula din spatele valizei de piele, un covor înghesuit sub pat şi un pick-up negru cu capac transparent, un model cehoslovac, înfăşurat în ziare. M-am apropiat de birou, fiindcă pe el erau risipite tot felul de nimicuri, n-am cutezat să umblu în plicul cu fotografii, am dat cu ochii de o mulțime de medicamente, de o ascuțitoare veche cu forma unui fier de călcat, de o călimară şi un stilou arămiu, de creioane şi hărți alpine, de un compas, o lanternă şi un set de baterii, de un teanc de cărți, dintre care cea de deasupra, cu titlul în engleză sau franceză, avea pe copertă un vultur urâcios, cu pieptul roşcat şi aripile negre, cu un fel de barbă sub cioc. Le-am privit şi pe restul, una câte una şi, indiferent de limba în care erau tipărite, se refereau doar la păsări, cuprizând nenumărate schițe, poze şi planşe despre migrații sau cuibărit. Din şapte, câte erau, patru descriau bufnițele, într-o varietate pe care n-o bănuisem. Am sperat, răsfoindu-le, că bărbatul din bucătărie era un savant care ştia câte-n lună şi-n stele şi care, cu ochii căprui şi pupilele neclintite, m-ar fi putut învăța să văd în întuneric. Sub ultima

As I was there on my own, I noticed objects that had slipped my attention before: the grandfather clock behind the leather suitcase, a carpet that had been crammed under the bed and a black recorder with a transparent cover, a Czechoslovakian model, wrapped in newspapers. I approached the desk, because it was covered in all sorts of trinkets and I didn't dare poke my nose further into the envelope with photos. I came across many medicine boxes, an old pencil sharpener in the shape of a flat iron, an inkwell and a copper coloured pen, many pencils and alpine maps, a compass, a flashlight and a battery pack. There was also a stack of books, topped by one with a title in English or French and a vulture on its cover—a malicious bird with reddish plumage on its breast and black wings and a sort of a goatee under its beak. I looked at the rest of the books in the stack, one by one, and regardless of the language they had been printed in, they were all about birds, depicting countless sketches, photos and drawings about migrations or nesting. Out of the total seven, four illustrated a variety of owls I never imagined possible. Leafing through, I hoped that the man in the kitchen was a scholar who

carte, la fundul teancului, am găsit un caiet galben, gros, învelit în pânză. Cum mă obişnuisem deja să dau pagini, am deschis caietul şi l-am cercetat. Am întâlnit un scris mărunt, ordonat, cu puține ştersături, am fost convins că sunt însemnările pregătitoare ale unui tratat dar, după câteva rânduri citite, deşi erau greu de descifrat, am înghețat la loc, ca şi cum aş fi fost încă afară, la marginea pădurii. N-am uitat acele rânduri şi n-o să le uit niciodată. Iar acum, după atâția ani, am şansa să înşir toată povestea, copiind-o atent, cuvânt cu cuvânt, fără să sar nicio virgulă. Iată:

knew everything under the stars. I hoped that his hazel eyes and motionless pupils would have helped me to see in the dark. Under the last book at the bottom of the stack, a yellow, thick notebook wrapped in fabric was revealed. As I was already used to skimming through the pages, I opened the notebook and examined it. I discovered a small, neat handwriting, with few crossings out. I was convinced these were the preliminary notes of a treatise but, after reading a few lines with difficulty, I froze on the spot, as if I were back there again, outside, at the edge of the forest. I have never forgotten those lines and never will. And now, so many years later, I have the chance to unravel the entire story, copying it carefully, word for word, without missing a single coma. Behold:

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
218

Radu Pavel Gheo

Disco Titanic

Editura Polirom
An: 2016
Paginile: 353-354

Translated by **Ramona Tudor, Graham Mummery**

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Emilia îl apucă de braț. Cântecul tânguitor, de o tristețe resemnată, punctat de un fluierat plin de amărăciune şi sictir, te golea de puteri. În jur erau aproape numai morminte de tineri, care ar fi avut vârsta ei, vârsta lor, purtaseră freze punk şi *new romantic*, se încruntau naiv şi aruncau priviri copilăresc de serioase din fotografiile mortuare.

—Şi toți copiii... puştii ăştia, toți adolescenții, au... sunt mai puțini decât au fost, nimeni nu ştie unde s-au dus...

Se întrerupse. Simți că Emilia tremura şi se încordase toată. O privi şi-i văzu fața împietrită, pământie. Emilia se desprinse de el şi se lăsă în genunchi lângă Marina. O apucă de mână cu o tandrețe şovăitoare, iar Marina îşi încolăci degetele peste ale ei.

—Aşa face tot timpul, îi şopti Boris, venind lângă el. De câte ori îşi aminteşte de Renato.

—Cum s-a întâmplat? întrebă încet. Ai fost acolo?

—Nu, n-am fost. Frane a fost. L-au împuşcat în piept

Emilia grabbed his arm. The mournful song, with its resigned sadness, marked by a whistling full of bitterness and tedium, drained you of all strength. All around, almost all graves were of youngsters who would have been her age, their age, who had worn punk and *new romantic* hairstyles; from their mortuary photographs they frowned, naïve and childish, casting serious glances at us.

“And all the children… these kids, all the teenagers, they… they are fewer than before, nobody knows where they’ve gone…”

He stopped translating. He could feel that Emilia was shaking and was tense all over. He looked at her and saw her petrified, sallow face. Emilia let go of his arm and fell to her knees next to Marina. She took her hand with hesitant tenderness, and Marina grasped her fingers in her own.

“She does it every time,” whispered Boris, drawing closer to him. Every time she remembers Renato.

“How did it happen?” he asked in a low voice. “Were you there?”

“No, I wasn’t. Frane was. They shot him in the chest and

şi în gât. Sârbii. Dar ea o tot ține înainte cu căcatul ăsta de melodie.

—De ce?

—Că i-a plăcut lui, se strâmbă Boris. Aşa a zis Renato odată, că dacă moare, ar vrea să i se cânte melodia asta. Că războiul s-a sfârşit. Era o glumă, stăteam noaptea în tabără şi vorbeam toate prostiile. Dar şi eu am fost dobitoc, că i-am spus Marinei. Ştii? Dacă ar fi putut, l-ar fi adus aici pe Bora Georgevici, să cânte la mormânt. Pe idiotul ăla de sârb maniac!

Acum chiar arăta ca un racket rus, unul care te putea omorî cu brațele goale.

—Hai să-ți arăt cimitirul, îi propuse deodată Boris.

Se uită la cele două femei îngenuncheate.

—Asta mai durează, oftă Boris. Hai. Mă sună ea când termină.

in the neck. The Serbs. But she won't stop playing this crap song."

"Why?"

"Because he liked it," sneered Boris. "That's what Renato once said, that if he were to die, this is the song he would like to be played for him. That the war is over. It was a joke; we used to stay up all night at the camp and talk rubbish together. What an idiot I was to tell Marina about it. You know, if she could, she would have brought Bora Georgevich himself to sing at his grave. That idiotic maniac Serb!"

Now he really looked like a Russian racketeer, one who could kill you with his bare hands.

"Come, I'll show you the cemetery," Boris suggested suddenly.

He looked at the two kneeling women.

"This'll take a while," Boris sighed. "Come on. She'll call me when she's finished."

Silviu Gherman | Hârtiile masculului | Editura Curtea Veche, An: 2012, Pagina: 66 | Translated by **Elisabeta Moțoi, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cancelaria Elisabetei Rakowicz

Comentariu asupra Prușului maioresei Clazomena Nikola. Alcătuit azi, Golé 29, în Sala Lucioasă, de însăşi Elisabeta Rakowicz

MI-A VENIT CICLUL. Vreau să omor pe cineva. Mă învârt prin Sala Lucioasă şi urlu de durere, iar Olga se plimbă după mine cu un carnețel şi stenografiază tot ce spun. I-am ordonat să editeze urletele, pentru că am şi eu dreptul la o fărâmă de demnitate. În rest va consemna absolut tot. Te urăsc, Olga. Eşti proastă. Stai în genunchi. Ridică-te. Olga mă ascultă. Eşti aşa de proastă, Olga.

E seară. Nu vreau să vorbesc despre cum mi-am petrecut ziua. Nu e nimic de povestit. M-a durut burta. O durere egală, încăpățânată. Parcă s-a îngrămădit ceva în burta mea şi a început să-mi ronțăie nervii.

Nimic nu e bine. Nimic nu e bine. Nimic nu e bine. Olga, eşti cea mai mare imbecilă pe care am văzut-o vreodată. Dă-te cu capul de podea. Aşa. Loveşte podeaua cu fruntea. Încă o dată. Te doare? Cât de tare te doare? Mă plictiseşti.

De ce, Olga? De ce trebuie să doară aşa? Nu merit atâta nefericire, Olga mea. Îmi vine să mă omor. Sau să omor pe cineva.

Council Room of Elisabeta Rakowicz

Evaluation of today's Prutz. Written today, Gole 29 in the Shining Room by Elisabeta Rakowicz herself.

I GOT MY PERIOD. I want to kill somebody. I am wandering around the Shining Room, yelling in pain, and Olga's following me around with a notepad, taking notes in shorthand. I ordered her to edit out the screaming. I do have the right to a shred of dignity. As for the rest, she will immortalise absolutely everything. I hate you, Olga. You're stupid. Kneel. Stand up. Olga listens to me. You're so stupid, Olga.

It's evening. I don't want to discuss how I spent my day. There's nothing to be said. I had cramps. A constant, stubborn pain. It was like something crammed inside my belly gnawing at my nerves.

Nothing's good. Nothing's good. Nothing's good. Olga, you're the greatest moron I've ever seen. Bang your head on the floor. Good. Hit the floor with your forehead. Again. Does it hurt? How badly does it hurt? You're boring me.

Why, Olga? Why does it have to hurt so? I don't deserve such misery, my Olga. I feel like killing myself. Or just kill

Ah. Vreau o pungă de chirunți. Cheam-o pe Alina şi spune-i să-mi aducă o pungă de chirunți. Repede.

Sfântă Cledudie, tu ştii cât de tare mă doare? Pe tine nu te doare aşa tare, Olga. Te-am văzut săptămâna trecută. Te comportai ca şi cum nu se întâmplase nimic. Dereticai după mine, îmi dădeai documente, îmi serveai masa. Ce înduioşător. Te prefăceai foarte bine, pe altele le-ai fi prostit, dar nu pe mine. Erai la ciclu. Vedeam asta după cum strângeai din dinți când te aplecai, după cum încordai nările, după o mulțime de alte semne pe care le credeai ascunse. Când te-am întrebat dacă eşti la ciclu, ai răspuns cu seninătate: nu. Mincinoaso.

someone. Ah. I want a bag of Manchies. Summon Alina and tell her to bring me a bag of Manchies. Quickly.

Saint Cledudia, do you know how badly it hurts? You don't suffer the same pain, Olga. I saw you acting as if nothing was happening. Cleaning up after me, giving me documents, serving me food. How touching. You made a good pretence. You may have fooled others, but not me. You were having your period. I could tell from the way you were gritting your teeth when you bent down, from the way you were contracting your nostrils, from a multitude of other signs you thought you kept well-hidden. When I asked you if you had your period, you answered serenely: no. You liar!

Florin Lăzărescu	Șase moduri de a-ți aminti un cal sau şase povestiri	Editura LiterNet An: 2003 Pagina: 8	Translated by **Gabriela Belu, Wendy French**

Șase moduri de a-ți aminti un cal sau şase povestiri
Pulp Fiction

1.

Există un univers imaginar şi unul ştiințific. Pentru început ne vom ocupa de cel ştiințific, deşi pe noi cel imaginar ne interesează mai mult.

Universul ştiințific are o parte observabilă şi una care nu se poate vedea. Să vedem ce se poate vedea.

După aproximările oamenilor de ştiință, universul observabil cuprinde un miliard de bilioane de stele, grupate într-o sută de miliarde de galaxii.

Galaxiile sunt grupate în serii gravitaționale asemeni modelului pe care ni-l oferă Grupul Local alcătuit din Andromeda, Norii lui Magellan şi Calea Lactee.

În interiorul Grupului Local, la două milioane două sute de mii de ani lumină de Andromeda şi doar la două sute de mii de ani lumină de Norii lui Magellan, se află Calea Lactee.

Calea Lactee are un diametru aproximativ de o sută de mii de ani lumină, iar în centrul ei se află aşa-zisul nucleu galactic de formă sferică.

Six Ways to Remember a Horse or Six Stories
Pulp Fiction

1.

There is an imaginary universe and a scientific one. To begin with, we shall deal with the scientific universe, even though we are more interested in the imaginary one.

The scientific universe consists of an observable part and one that cannot be seen. Let's see what can be seen.

By scientific estimations, the visible universe comprises billions and billions of stars, grouped together in one hundred billion galaxies.

Galaxies are grouped into gravitationally bound clusters, like the Local Group consisting of Andromeda, the Magellanic Clouds and the Milky Way.

Inside the Local Group is the Milky Way, two million two hundred thousand light-years away from Andromeda, and a mere two hundred thousand light-years away from the Magellanic Clouds.

The Milky Way has a diameter of approximately one hundred thousand light-years, at its core being the spherical shape of the so-called Active Galactic Nucleus.

La jumătatea distanței dintre centrul şi marginea Galaxiei, mai exact la douăzeci şi şapte de mii de ani lumină, se află Soarele, o stea cu dimensiune mijlocie.

Cu un diametru de un milion trei sute nouăzeci şi două de mii patru sute kilometri, Soarele se mişcă pe o orbită pe care o parcurge în două sute de milioane de ani, ceea ce înseamnă că are la activ douăzeci şi cinci de circuite complete în jurul nucleului galactic.

The Sun, a medium-sized star, is halfway between the centre and the edge of the Galaxy, twenty-seven thousand light years away to be more exact.

With one million three hundred and ninety-two thousand four hundred kilometres in diameter, the Sun takes two hundred million years to orbit, meaning that so far it has actually made twenty-five complete revolutions around the Active Galactic Nucleus.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Dan Lungu

Sunt o babă comunistă!

Editura Polirom, Bucureşti
An: 2011
Paginile: 26-27

Translated by **Romina Stancu, Peter Phillips**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Sunt o babă comunistă!

Era nițel cam spălăcit, cu genele şi sprâncenele albicioase. Un strop mai înalt decât Alice şi cu părul rărit, semn că avea să chelească repede. Ne-a spus „buna ziua”, ceea ce mi-a plăcut. Avea un aer mai degrabă fragil. Finuț. Țucu i-a scuturat mâna de am crezut că i-o smulge din umăr. Stai, măi, omule, că-i mai defectezi ceva, l-am repezit eu în gând. Bietul băiat, neştiind să vorbească, zâmbea tot timpul. Avea dinți frumoşi, albi şi bine aliniați. Se vedea că se ocupaseră părinții de dantura lui. Că-l îndopaseră cu calciu şi că-l puseseră să se spele de două ori pe zi. Probabil vine dintr-o familie bună, mi-am zis. Nu era voinic, dar nici slăbănog. Cu ficatul părea să fie în regulă, iar paharul de vin mai mult îl pupa decât să bea din el. Recunosc, mă uitam la el ca un geambaş la iarmaroc. S-a trezit, aşa, un instinct în minte, de animal care vrea să fie sigur că puiului său îi va fi bine. Cred că în special mamele îl au, căci pe Țucu, dacă îl întrebai a doua zi ce a observat la ginerică, ți-ar fi spus că sigur are ambele urechi. Voiam ca Alice a mea să aibă o familie frumoasă. Dacă pornea din start cu un bărbat bolnăvicios şi cu vicii, n-o aştepta decât o viață plină

I Am an Old Communist Lady

He was a little pale, with fair eyelashes and eyebrows. He was a bit taller than Alice and had thinning hair, which was a sign he would go soon bald. He said “Good afternoon” to us and I liked that. He looked rather fragile. Delicate. Țucu shook his hand so hard that I thought he would wrench it from his shoulder. “Hold on, man! I thought. You may do him some damage!” The poor boy, not knowing Romanian, kept smiling all the time. He had beautiful white and even teeth. One could see that his parents had taken good care of his teeth, that they had made him take calcium and wash his teeth twice a day. “He probably comes from a good family”, I said to myself. He was not strongly built, but he was not skinny either. He didn’t seem to have liver issues, and he rather sipped a glass of wine than drank from it. I admit that I looked at him like a horse dealer at a fair. A feeling occurred to me, of an animal which wanted to be sure its cub would be all right. I think mothers have it especially, because as for Țucu, if you had asked him the next day what he had noticed about his son-in-law, he

de chinuri. Una peste alta, impresia despre Alain a fost pozitivă. Era foarte tandru cu ea. O alinta din priviri şi îi făcea toate mofturile. Se purta cu ea de parcă era o prinţesă. Nu degeaba i-am pus eu numele ăsta, Alice. Dar, dincolo de tandreţe, părerea mea este că-i important şi organismul. Pe un bărbat care schimbă spitalele ca pe apa de la flori, nici mama tandreţii nu-l salvează. Eu nu pot concepe un bărbat care nu-şi poate duce copilul în cârcă. La bile negre, aş mai pune îmbrăcămintea. Alain al nostru a venit înţolit ca la discotecă. Avea o pereche de blugi şi o cămaşă cu mânecă scurtă. În picioare, adidaşi. Nu ştiu cum o fi la ei, dar la noi nu aşa te îmbraci când te duci să peţeşti fata. Asta era ce avea el mai bun? Ţucu năduşea de mama focului în costumul lui cu dunguliţe, iar mie îmi ieşeau bulinele pe ochi, că mă rodea o cusătură. Deh, suferă baba la frumuseţe! Alice era proaspătă ca o floricică şi toată numai zâmbet. Şi era îmbrăcată ca lumea, cu o rochie uşoară de in, iar în picioare purta o pereche de sandale drăguţe. Nu că mă laud, dar la gust mă moşteneşte. Pe Ţucu poţi să-l îmbraci într-un sac şi să-i dai drumul prin oraş, pentru el tot aia-i.

would have said that he surely had both ears. I wanted my Alice to have a beautiful family. If she started out with a sickly man with vices, there would be nothing left for her but a life of torment. Overall, my impression of Alain was a good one. He was very gentle with her. He would admire her with his gaze and respond to her every whim. He treated her as if she were a princess. Not for nothing had I given her that name, Alice. But, beyond gentleness, I believe health is important too. A man who is in and out of hospital as often as you change the water in a flower vase cannot be saved even by all the gentleness in the world. I can't conceive of a man who can't carry his child on his back. I would rather give him another black mark for his clothes. Our Alain came dressed as if he was going to a disco. He wore a pair of jeans and a short-sleeved shirt and sports shoes. I don't know how it is with them, but here you don't dress like that when you go to ask to marry a girl. Was that the best he could do? Ţucu was sweating a lot in his striped suit, and I was seeing the polka dots from my dress in front of my eyes. Its seam was hurting my skin. But beauty requires sacrifice! Alice was as fresh as a new small flower and all she was smiling. And she was properly dressed, in a light linen

dress. She wore a pair of nice sandals. Not that I want to boast, but she takes after me in her taste. You could dress Țucu in a sack and let him out in the town; it's all the same to him.

Normal Manea

Plicul negru

Editura Polirom
An: 2010
Paginile: 7-9

Translated by **Iulia Istode, Peter Phillips**

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Plicul negru

În fereastra ghişeului, capul drăgălaş, cu zulufi, al dimineţii de primăvară. Ochi mici negri. Buzele carmin, obrajii de email roz.

—Ziarele! Gata, le sortez într-o clipă. Într-o clipă...

Bărbaţii grupaţi în jurul ghişeului se animară.

Fata se retrase în fundul chioşcului, să aranjeze pachetele de ziare. Trotuarul devenise neîncăpător. Trecătorii se înmulţiseră, se mişcau repede, priviri rotite, nerăbdătoare, valuri, valuri, furnici renăscute, grăbite. Coada la ziare se lungea.

—Nu mai am Flacăra, anunţă soprana. Gata şi România liberă, ăsta e ultimul. Oho, să fii mata sănătos, Filatelia şi Pescarul vin rar de tot. Nu, n-am Rebus, poate mâine.

Domnul înalt şi palid se retrase lângă stâlp, cu sulul de ziare proaspete sub braţ. Le desfăcu, începu să răsfoiască.

—Ce-or fi având bărbaţii ăştia, bombăni bătrânica

The Black Envelope

Through the window of the booth, the cute head, with curls, of the spring morning. Small black eyes. Carmine lips, cheeks of pink enamel.

“The papers! Done, I’ll sort them in a blink. In a blink…”

Around the booth a group of men became more lively.

The girl withdrew to the back of the booth to arrange the piles of papers. The sidewalk had become overcrowded. The passers-by had multiplied, they were walking fast, and looking round, waves, waves reborn hurried ants. The queue for papers was growing.

“I’m out of *Flacăra*, announced the soprano. *România liberă* is also finished, this is the last one. Oh ho, good health to you too, *Filatelia* and *Pescarul* come very rarely. No, I don’t have *Rebus*, maybe tomorrow.”

The tall pale gentleman withdrew to the side pillar, with fresh newspapers under his arm. He opened them and started to browse.

“What’s up with these men”, muttered the old lady

rezemată de coşul de gunoi. Ziare, ziare, cozi la ziare, auzi! Copii proşti. Parcă ar afla ceva din ele. Sunt la fel, sunt toate la fel, domnule! Bani prăpădiți, domnule...

Dar domnul înalt, cu părul şi barba şi mustățile albe, perfect tăiate, nu o auzea. Nu auzea nici ciocănitul allegro al tocurilor pe caldarâm. Nu vedea curcubeiele fustelor fâlfâind în vântul subțire, luciul scurt al ciorapilor aurii sculptând în aer picioarele fus ale păsării flămânde, primăvara. Nu auzea, nu vedea nimic distinsul domn, cufundat în răsfoitul ziarelor.

—Aşa e omul, uită repede, se auzi iarăşi vocea bătrână. Avem țara asta frumoasă, climă de rai... Dar s-a zis cu natura! Numai cu natura nu mai faci nimic. Omul face totul, mintea lui. D-aia ni s-a înfundat, d-aia. Uite la ei, au şi uitat iarna! Au uitat grozăvia, nici nu le pasă, se chiorăsc după muieri. Uită repede, omul uită repede, domnule...

Domnul nu auzea, bătrânica, decepționată, făcu un pas

leaning upon the bin. "Listen, papers, papers, queues for papers! Stupid children. As if they learned anything from them. They are the same, they are all the same, sir! Wasted money, sir..."

But the tall gentleman with perfectly trimmed white hair, beard and moustache did not hear her. He did not even hear the allegro tapping of heels on the pavement. He did not see the rainbows of skirts fluttering in the light breeze, the short shine of golden stockings sculpting in the air the spindle legs of the starving bird, in the spring time. The distinguished-looking gentleman did not hear or see anything, buried, and browsing his papers.

"That's how man is, he forgets quickly", said the old voice again. "We have this beautiful country, a heavenly climate… But so much for nature! With just nature alone you can't do much. Man does everything with his mind. That's why it's not going right for us, that's why. Look at them, they've already forgotten about the winter! They've forgotten about the atrocity, they don't even care, they're goggling at women. They forget quickly, man forgets quickly, sir…"

The gentleman did not hear, so the old lady,

lateral, se apropie de un zbârcit care îşi tot agita sacoşa goală.

—Tocmai, tocmai! bodogănea moşulică ghebosul. Mie mi-a murit nevasta, iarna asta. Nu ne-au dat căldură, ne-au ținut în frig toată iarna. Nici apă caldă n-am avut. Bolnavă de inimă... frigul a dat-o gata. D-aia, domnule, d-aia, că oamenii uită! Nici nu le pasă, se rățoi bătrânelul spre elegantul domn, rezemat de stâlp şi cufundat în lectură. Uite la ei! Uită de toate, poți să le faci orice, uită. Cum le dai puțină plăcere, o zi frumoasă, un covrig, domnule, dă-le un covrig şi puțin soare şi gata, au uitat. C-aşa e omul...

Domnul elegant nu se simți, se pare, vizat de furia necunoscutului. Nici nu-l auzise, probabil. Îşi strânse sulul de ziare şi se desprinse de lângă chioşc.

Desfăcu larg compasul picioroangelor. Paşi mari, de lungan, dar înceți, era cam molâu domnul acesta cu barba şi mustățile imaculate.

Strada veselă, într-adevăr. Pitorescul bucureştean, feminin şi sprinten, petit Paris cândva, nu alta. De n-ar fi

disappointed, took a step to the side and approached a wrinkled chap who kept shaking his empty shopping bag.

"That's it, that's it!" grumbled the humpbacked old man. "My wife died this winter. They didn't give us any heating, they kept us in the cold all winter. We didn't even have hot water. Heart problems… the cold knocked her down. That's why, sir, that's why people forget! They don't even care", said the old man, rounding on the elegant gentleman, who was leaning on the pillar, buried in his reading. "Look at them! They forget about everything, you can do anything to them, they forget. As soon as you give them a little pleasure, a nice day, a pretzel, sir, give them a pretzel and a little bit of sun and that's it, they've already forgotten. Because that's how man is."

The elegant gentleman apparently did not feel targeted by the stranger's anger. Probably he did not even hear him. He wrapped up the paper roll and stepped away from the booth.

And then he opened wide the compass of his stilts. Big steps, of a lanky figure, but slow, this gentleman with immaculate beard and moustache sluggishly moves on...

The street looked merry indeed. Picturesque Bucharest, feminine and lively, once petit Paris, I tell you! If it was not for

mizeria şi gâfâiala asta în jur şi veselia asta nefirească, stângace. Veselă primăvară, oamenii veseli, uituci. Vesele şi ziarele. Optimiste, pedagogice, promisiuni de viitor, viitorul luminos, cine l-o mai apuca.

Masa din bucătărie. Pâinea, laptele. Se sculase în zori, să apuce pâine şi lapte.

this dirt and this panting round about and this abnormal, gauche merriment. Merry spring, merry people, forgetful. The papers are happy too. Optimistic, pedagogical, promises to the future, a shiny future, for whoever will get there…

The kitchen table. The bread, the milk. He had woken up early to get bread and milk.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cosmin Manolache | Ce față cumplită am | Editura Polirom
An: 2004
Paginile: 43-44 | Translated by **Alexandra Leonte, Joan Michelson**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Mentă şi diluant (fragment)

Venisem chiar în ziua aceea. De câțiva ani îmi propusesem să le fac astfel de surprize. Nu agream ideea unei pregătiri speciale pentru sosirea mea. În felul ăsta, absențele mele de două, trei luni, gândeam eu, se estompau, ca şi cum ultima revedere s-ar fi produs cu doar două săptămâni în urmă.

Vara trecută îmi fuseseră necesare cinci zile, plus weekend-ul. Urcam pe acoperiş dimineața devreme şi pe înserat, singurele intervale care nu-mi puneau probleme. În rest, căldura se transforma într-o otravă ucigătoare, muriseră doi oameni, aproape alți zece leşinaseră. Am vopsit când de unul singur, prima zi, când ajutat de Șarpe, un tip cu nouă ani mai mic, dar mai bine dezvoltat şi hârşit în multe aventuri savuroase. Mă înhămam legându-mă de horn şi călcam pe tabla acoperişului ca o pisică, lăsând în urmă un luciu perfect. Șarpe brava, refuzând măsurile de siguranță, şi defila pe streaşină la şapte metri înălțime. Printre dungile de bronz lăsate de pensule, Șarpe îmi povestea aventurile avute cu un an în urmă, cât hămălise la câteva bâlciuri.

Mint and Thinner (excerpt)

I had arrived that very same day. I had been planning to surprise them for several years. I did not like the idea of special preparations for my arrival. This way, I thought, my two—or three-month absences would fade away as if it had only been a couple of weeks since our last meeting.

Last summer, five days and a weekend sufficed. I would climb the roof early in the morning and at dusk, the only times of the day that were possible. The rest of the time the heat would turn into a killing poison, that had so far claimed the lives of two people and caused almost ten others to faint.

I would paint the exterior of the house, either by myself, as I did on the first day, or aided by Snake, a guy nine years my junior, but better built than me, and hardened by many savoury adventures. I would fasten myself to the chimney and slink on the roof shingles like a cat, leaving behind a perfectly polished surface. Snake would recklessly brave the dangers of this activity, refusing to take safety

precautions and he would strut across the seven-metre-tall gutter. Between the bronze streaks left by our brushes, Snake would tell me about his adventures the previous year, when he had toiled as a porter at a few fairs.

Radu Niciporuc

Pascal desenează corăbii

Editura Cartea Românească
An: 2016
Paginile: 41-42

Translated by **Alexandra Enache, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Pascal desenează corăbii
Un bănuț cafeniu

Ca să simți, chiar nelămurit, că viața te împinge într-o altă direcție, nu e nevoie să fii pe mare, vântul să decapiteze valurile, vaporul să ruleze cu înclinări abrupte şi să nu poți sta decât în pat, cu ochii la tavan şi picioarele înfipte în tăblia dulapului. Te poți afla oriunde, e de-ajuns să ai o pată de nicotină pe tavan, iar acesta să nu tremure şi să scârțâie din toate încheieturile, cum face al meu chiar acum, când nava intră în Biscaya, în balast şi cu hambarele goale.

Nu sunt un fumător înrăit; cochetez cu acest obicei numai după orele de program, când citesc în pat, până la cină sau chiar până mai târziu, dacă la „cinemateca" navei nu găsesc un titlu care să merite osteneala. De obicei, prefer să citesc. Și, dacă citesc, fumez. Cineva, înaintea mea, avusese acelaşi obicei, pentru că altfel n-aveam cum să se imprime pe tavan un bănuț cafeniu.

Într-o astfel de noapte, când pardoseala spălătoriei se curbează şi plăcuțele de gresie plesnesc cu pocnete de armă, când paharele vibrează cu clinchete ascuțite, creioanele se

Pascal Draws Ships
A Brown Penny

To feel, even vaguely, that life pushes you in another direction, you don't need to be at sea, the wind slicing the waves, your ship rolling with brisk sways, and you only being able to lie in bed, your eyes staring at the ceiling and your legs against the cupboard panel. You can be wherever you want to as long as there is a nicotine stain on the ceiling and as long as the ceiling doesn't shake or creak like hell, as mine does now, when the ship enters Biscay, balanced and with its hall empty.

I'm not a chain smoker; I only flirt with this habit after work hours, when I read in bed until dinner or even later, if I can't find a film worthy of my attention in the ship's "cinematheque". I usually prefer to read. And if I read, I smoke. Someone before me had the same habit, because otherwise there wouldn't be a stain like a brown penny on the ceiling.

During such a night, when the laundry floor bends and the floor tiles snap like gunshots, when the glasses vibrate making high-pitched noises, the pencils roll in the drawers and the TV

rostogolosesc în sertare, iar televizorul se smuceşte în legături, nu fac altceva decât să stau în pat şi să-mi proiectez secvențe din trecut. Seamănă cu cele pe care le filmează oamenii la petreceri, aniversări şi botezuri. Conversațiile se sting, se aud râsete înfundate, siluetele se apropie, umbrele lor se contopesc şi dansează cu mişcări imprecise. Chipuri năduşite se leagănă spre mine, buze răsfrânte se străduiesc să-mi spună ceva, dar nu apucă pentru că ies din cadru, iar la reluare dansatorii se rotesc lent, fără muzică, plutind ca între pereții unui acvariu. Și tocmai când mă gândesc că noaptea va fi una obişnuită pe-o astfel de vreme, apar silueta lui Aurel şi cea a Mirelei pierdute într-un dans de pe altă lume.

pulls on its wires, all I can do is lie in bed and remember moments from the past. They're similar to videos people record for parties, anniversaries and baptisms. Conversations die down, distant laughter can be heard, the figures approach, their shadows melt into one another and dance chaotically.

Sweaty faces swing towards me, pouting lips are trying to tell me something but they don't get the chance because they leave the picture, and in the rerun the dancers slowly spin without music, floating as if they were trapped between the walls of a fish tank. And just when I think the night is going to be an ordinary one for this type of weather, the figures of Aurel and Mirela appear, lost in a dance from another world.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Veronica D. Niculescu

Spre văi de jad şi sălbăție
Towards Valleys of Jade and Darnel Grass

Editura Polirom
An: 2016
Paginile: 78-79

Translated by **Mădălina Dragnea, Peter Phillips**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Mai existau fel şi fel de alte lucruşoare neasemuite, banale pe atunci fiindcă le vedeam zi de zi, erau acolo de când mă ştiam, tocite sub privirile noastre care le ignorau, aşa cum ignori muşamaua crestată din bucătărie fără să mai ştii sigur, odată întors cu spatele la ea, dacă este cu lalele sau cu ciuperci. Cu timpul am înțeles că veneau dintr-o lume aparte, îndepărtată şi destul de misterioasă, aproape de neatins şi prin urmare prețioasă, lumea pierdută a mamei, lumea bunicilor necunoscuți, un acolo extrem de diferit de aici. Acestora aveau să li se alăture altele şi altele—o inimă de lemn, mare cât două palme împreunate, pe care, pictat din linii delicate, cânta la trompetă un băiat într-o jachetă roşie cu colțurile suflate de vânt, aşezat pe un dâmb cu iarbă verde şi păpădii, sub o tufă cu ramuri dantelate în care, dacă te uitai atent, observai o păsăruică de aur, şi ea cântătoare; o pernă de catifea vişinie, cu flori ale căror petale erau cusute din panglică de mătase gri, lată, şi ale căror tije şerpuiau din şnururi kaki, tot de mătase; o albină cu abdomenul croşetat din lână galbenă şi maro, cu aripile albe de voal întinse în nişte inele de cupru şi cu privire de hipnotizator, cercuri, cercuri; un ceas pliabil, cu cifre de fosfor şi carcasă verde

There were some other little things as well, they had been there ever since I could remember. Made invisible by our inability to see them as new again. We ignored them in the same way one ignores a worn-out tablecloth in the kitchen. We forget if it has a tulip or mushroom pattern. Later, I understood that they came from a very special world, a mysterious and remote one, almost unreachable and, therefore, very precious, my mother's lost world, my unknown grandparents' world, a completely different place. More and more objects turned up—a wooden heart, large like two hands clasped together, on which, there was a delicate image of a boy in a red jacket fluttering in the wind, playing the trumpet as he was sitting on a small hill of grass and dandelions. If you looked closely, you could see a golden bird singing in the branches of a bush. There was a velvet burgundy cushion with petals of flowers, stitched from wide grey silk ribbon—its stems made of khaki silk threads. Also, a bee with a belly knitted from yellow and brown wool, its veil-like wings pinned in hypnotic circles, circles of copper rings. A foldable watch with phosphorous numbers in a green leather case decorated with silver hinges. It could be slipped into a bundle of blankets, in order to see and

de piele prinsă în balamale argintii, care putea fi strecurat în peştera de sub pături, spre a asculta şi a vedea mai bine cum trece minutul—încet-încet; un evantai cu pale de fildeş a cărui încuietoare se pierduse, astfel că se desfăcea la cea mai mică atingere, împrăştiind un parfum necunoscut, din trecutul părinților, care ți se lipea de obraz; o casetă din aceeaşi familie cu pianul, în formă de inimă; o scrumieră de bronz, având conturul unui mistreț; pene de păun prin te miri ce sertar, printre te miri ce alte nimicuri, şi petice, multe petice din materiale şi de mărimi diferite, voaluri, mătăsuri, rămase din răscroiala vreunei mâneci, din curbura unui fald, din jocul unui volan al vreunei rochii croite şi cusute de mama la o maşină Singer cu suveica grea ca un glonte—nimicuri care, tăcând prin cotloanele casei şi ițindu-se oricând şi de oriunde pentru a şopti în grabă ceva pe limba lor stranie, o chemare îndepărtată care pe atunci nu se cerea descifrată, aveau să mă alcătuiască pe mine.

listen the passing of time—slowly, slowly. A fan of ivory wings with a broken clasp. It opened at the slightest touch, releasing an unfamiliar fragrance from my parents' past which lingered next to my cheeks. A heart-shaped box from the same collection as the piano. A bronze ashtray in the shape of a wild boar. Peacock feathers in God knows what drawer, among God knows what other trinkets, and patches, lots and lots of patches from different-sized fabrics, veils, silks, leftovers from the re-tailoring of some sleeve, from the folds of some ruffles, from the ruffles of some tailored and sewn dress by my mother at a Singer sewing machine with its bobbin heavy as a bullet. Bits and pieces resting in the nooks of the house and suddenly appearing without warning to swiftly whisper something in their own strange tongue, a faraway call which back then did not need to be understood, all of these would define me.

Ioana Pârvulescu Inocenții Editura Humanitas
An: 2016
Paginile: 203-204
Translated by **Mihaela Ghițescu, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

—Cum adică? m-am mirat eu, care credeam că oul ăsta e un fel de baghetă magică, pe care o vrăjeşti şi te urcă pe munte ca un teleferic.

—Adică îți ajunge un ou de mâncare, în traistă, ca să rezişti la toată oboseala şi foamea provocate de trecerea munților, zicea Taica.

Și Nenea Gheorghe mi-a zâmbit, ca şi prima dată, cu toți dinții lui micuți şi lucioşi. Nu i-am zâmbit înapoi, că tocmai aveam un junghi în burtă.

—Taica făcea uneori aşa, trecea munții doar cu un ou fiert în chip de merinde. Să țineți minte că se poate şi, în plus, adică mai ales, se poate şi cu munții ceilalți, cei care nu se văd.

—Care... care munți? a întrebat vărul meu încruntându-se puțin.

—Munții vieții, o să înțelegi tu mai târziu cum e cu rezistența, pițigoiule. Sper că-şi aminteşte tăuraşul meu fără un corn să reziste, i-am spus-o şi i-am răs-spus-o.

Aici Nenea Gheorghe a oftat din rărunchi şi eu l-am imitat imediat. Pentru mine, oftatul şi căscatul au fost şi

"How so?" I wondered, thinking that this egg was some kind of magic wand; you put a spell on it and it took you up the mountain like a funicular.

"It means one egg is enough food, in your pouch, for you to endure all the weariness and hunger caused by crossing the mountains, Dad said".

And Uncle Gheorghe smiled at me, just like the first time, with all his small shiny teeth. I did not smile back because right then I had a twinge in my stomach.

"Dad used to do this sometimes, he would cross the mountains with just one egg for provisions. Remember that it is possible and more so, I mean especially, it is possible with other mountains, the ones that cannot be seen."

"Which… which mountains?" my cousin asked, frowning a bit.

"The mountains of life, you will understand what endurance is all about, little finch. I hope my little bull without a horn remembers to endure; I've told him again and again."

Here, Uncle Gheorghe sighed deeply and it made me sigh deeply. For me, sighing and yawning were and are contagious,

sunt molipsitoare dar, în plus, mă durea burta.

—Unde e, la pension? am întrebat chinuită.

but on top of that, my stomach was aching.

"Where is he, at boarding school?", I asked in pain.

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Răzvan Petrescu	Scrisori către Mihai Letters to Mihai	Editura Curtea Veche, București An: 2014 Paginile: 40-42	Translated by **Luiza Vărzaru, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Stând în camera care mi se pare de trei săptămâni plină de lucruri importante.

Stând şi fiindu-mi frică. Pentru că m-am descoperit dintr-odată îngrozitor de singur şi de vulnerabil. Şi atunci a venit furia.

Şi furia m-a făcut să-mi cumpăr discuri ca să nu mă mai simt atât de îngrozitor de singur şi mi-am umplut camera cu sunete, eu în mijloc cu ochi de febră, cu sufletul tremurând ca o stea micuță şi caldă în mâna Uriaşului trezit din somn, lipind etichete pe oglinzi în care nu mă mai văd, atât sunt de singur, DOAMNE, dorm, mănânc, scuip, tuşesc ca să îmi demonstrez că exist, prost e că boala lui Adi mi-a adus aminte, uitasem, că am şi eu un sfârşit, deşi nu s-ar părea în timpul zilei, unde dracului eşti, Mihai, că lucrurile nu sunt decât ciudate, zic, nu imprevizibile, cu toate c-ar părea mai degrabă să fie invers, uite, domnule, cum fac unii hepatită iar alții nu, şi i-am dat acelui om să citească romanul pe care mi l-ai lăsat tu cadou acum trei ani când ai plecat la munte.

Pe Céline. Ce mă bucur că te-ai gândit să-mi faci o bucurie.

As I've been sitting in this room for three weeks, now it seems full with important things.

Sitting and being afraid. Because suddenly I find myself terribly alone and vulnerable.

And then the anger came.

And the anger made me buy records as not to feel so terribly alone and I filled my room with sounds, me in the middle with feverish eyes, with my soul trembling just like a tiny warm star in the hand of the Giant who is just woken from his slumber, sticking labels on mirrors in which I no longer see myself, that is how alone I am, GOD, I sleep, I eat, I spit, I cough to prove myself that I exist, how terrible it is that Adi's sickness has reminded me of something I had forgotten, that I too have an ending, although it would not seem so during the day. Where the hell are you, Mihai? That things, I say, are just weird, not unpredictable, though it would seem to be quite the other way around. Look, sir, some get hepatitis and others don't. I gave that man a novel to read, the one you gave me as a present three years ago when you went to the mountains.

Céline. How glad I am you thought of making me

Nu ți-e dor de L.?

Am trecut într-o dimineață pe la ea, dar în loc de vizor avea o bucată de vată, în loc de sonerie, un şurub care nu scotea niciun zgomot, iar de afară, când ne-am uitat cu atenție, eram cu Mariana, se vedea că în loc de fereastră avea un muncitor care văruia cu basca pe cap şi ne era foame, am intrat din nou în bloc şi ne-am uitat la vecini, poate ar fi avut unul o bucată de pâine, dar pe-un vecin îl chema Bârlă, la chestia asta mi-a trecut şi foamea şi dorința de-a o mai vizita pe fosta ta amantă blondă care are un vecin pe care îl cheamă Bârlă şi statuia lui Brâncoveanu în fața blocului, şi o mamă agricolă.

happy. Don't you miss L.?

One morning I called on her, but instead of a peephole she had a piece of cotton, instead of a doorbell, a screw which did not make a sound. I was outside with Mariana, and when we looked closely, you could see that instead of a window there was a worker wearing a cap who was whitewashing. We were hungry and we went back inside the building and we peeked in on the neighbours, maybe one of them had a loaf of bread. One neighbour who was called Bârlă, made me lose my appetite and my desire to ever visit your former blonde mistress again, who also had a neighbour called Bârlă and a statue of Brâncoveanu in front of the block of flats and a husbandry mother.

Contemporary Romanian Fiction 2017
Parallel Texts
Translated by MTTLC graduate students. Stylized by Six English Writers.
251

Doina Ruşti

Patru bărbați plus Aurelius

Editura Polirom
An: 2011
Paginile: 109-113

Translated by **Doris Peia, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Într-o zi, cam la un an de la faza Márquez, Aurelius a dispărut. N-o să pot niciodată să descriu disperarea bunicului meu, căruia de aici i s-a tras şi moartea. N-o să spun acum că mi-a părut rău după Aurelius. Dimpotrivă, mai mult m-am bucurat. Este ăsta un păcat? Să mă bucur că am scăpat de o ființă înfiorătoare care m-a urât în mod constant? Eu zic că nu. Deşi există un motiv de vinovăție, unul mic şi îndepărtat.

Then one day, about a year after the Márquez incident, Aurelius vanished. I'll never be able to describe my grandfather's despair, which also brought on his death. I couldn't say now that I felt sorry about Aurelius. Quite the contrary, I was glad. Is that a sin? To feel relief for being rid of a detestable being which had constantly hated me? I don't think so. Although there is a reason for my feeling guilty, albeit a small and remote one.

La câteva zile după dispariția lui Aurelius, după ce toți vecinii l-au strigat şi l-au căutat, mi s-a întâmplat următorul lucru. Plecasem să mă înscriu la facultate şi, ca să ies la metroul din Crângaşi, am tăiat-o câteva străzi, până în Mihail Zamfirescu. Acolo, la intersecția cu Portăreşti, zăcea în mijlocul străzii o rămăşiță de pisic peste care trecuseră enşpe mii de maşini, de fapt o blană presată şi însângerată, care ar fi putut să fie tot ce mai rămăsese din falnicul şi intransigentul Aurelius.

A few days after Aurelius' disappearance, after all the neighbours had called and searched for him, this is what happened: I was going to register for the entrance examination at the University and, in order to reach Crângaşi metro station, I took a shortcut following a few streets, until I found myself on Mihail Zamfirescu street. There, at the junction of Portăreşti and Zamfirescu, I could see what was left of a kitten over which countless cars had driven, just a flattened body of bloody fur, which could well have been all that had remained of the mighty and unyielding Aurelius.

Acum, gândindu-mă în urmă, n-aş putea să spun precis dacă era exact culoarea lui. Nici măcar nu m-am apropiat, doar

Now, thinking back, I couldn't say for sure if it might have been his colour. I didn't go near it, only flinched, because I

am tresărit de la distanță, căci mă grăbeam şi-mi era frică să nu pierd înscrierea la facultate. Am trecut în viteză şi nici nu i-am pomenit bunicului meu despre această descoperire. În realitatea crudă, nu aveam chef să mă trimită după rămăşițele din intersecția Portăreşti, iar într-o variantă mai bibilită, aş putea să pretind că n-am vrut să-i anulez speranța că-şi va regăsi într-o zi pisicul.

Bunicul meu a murit în vara aia de supărare.

L-am găsit într-o zi, chircit pe verandă, ținând în brațe perna favorită a lui Aurelius.

was in a hurry and I was afraid I would miss the registration hours. I rushed away and didn't even mention the incident to my grandfather. To be brutally honest, I was in no mood to be sent after the remains at the junction, and if I wanted to be more generous, I could claim I didn't want to ruin his hope of ever finding his kitten.

My grandfather died that summer out of grief.

I found him one day, curled up on the veranda, holding Aurelius' favourite pillow in his arms.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Dan Sociu	Nevoi speciale Special Needs	Editura Polirom An: 2008 Paginile: 31-32	Translated by **Denisse Grigore, Anne Stewart**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Nu se simțea bine. Voia să mai fumeze, voia să nu mai fumeze, voia să vorbească cu Joan, nu voia să vorbească cu ea în starea în care era. Aşa fusese, cum îşi dorise, un fum după altul trase adânc în piept, picioarele moi şi dorința de contact, dar nu era deloc cum trebuie. Nu-i încălzea inima, cum o făceau opt beri băute cu prieteni vechi.

În unele nopți, se întorceau atât de beți şi plini de ei şi fericiți în garsoniera lor strâmtă din centrul Bucureştiului, deschideau uşa sărutându-se, îi ridica fusta, o apleca ținând-o de mijloc, o sprijinea de perete. Era bine, iar ea ar fi spus că încă mai e aşa, că o să fie din ce în ce mai bine.

Capacitatea de a bea şi convingerea că viitorul există, că dragostea există, erau legate una de alta în mintea lui, dar era imposibil de explicat aşa ceva celorlalți. Nu *alcoolul* era cuvântul-cheie, ci *capacitatea*. Limitele umilitoare. Se gândea în momentele mizerabile că e mai rău decât dacă i-ar fi murit fiica, sau mama, sau fratele, sau Viviana, sau oricare alt corp extrem de familiar, dar atât de străin. După un timp, ar fi mers mai departe fluierând.

He was not in a very good mood. We wanted to smoke, then he didn't. He wanted to talk to Joan, then he changed his mind. He did not feel well. It had all been exactly as he had wished. He inhaled again and again, he couldn't stand and he had really needed her, but in reality, it was far from what it should have been. This could comfort him like having eight beers with his old friends.

Some nights, they would come back very drunk, happy to be together in their narrow studio in downtown Bucharest. They would open the door kissing, he would raise her skirt, bending her backwards, leaning her against the wall. It was good then and she would have said that it was still so, that it would be better and better.

His capacity to carry on drinking and his conviction that the future exists, that love exists, were linked together in his mind, but that was impossible to explain to anyone. *Alcohol* was not the key word, but *capacity*. The humiliating limits. In his miserable moments, he thought that it was worse than if his daughter, or mother, or brother, or Viviana, or any other person he cared for, however distant, had died. After a while, he would

Dar murise o mare parte din el, aşa cum o ştia de 16 ani, îi murise bucuria şi sentimentul de siguranță pe care i-l dădea zilnic alcoolul: trebuie doar să bei ceva şi ziua se rezolvă.

A sărutat-o pe Valentina pe obraz, deşi credea că l-ar fi lăsat s-o sărute pe gură, că ar fi fost bine pentru toată lumea s-o sărute pe gură. Voia să o roage să nu se ducă la culcare, să rămână până dimineață, când pleca la autobuz, jos în Cafeteria sau afară, oriunde, să nu doarmă deloc, să vorbească. Cearcănele ei i se păreau frumoase şi simțea că o cunoaşte dintotdeauna, ca pe o verişoară a mamei de care fusese îndrăgostit în copilărie. Poate că aşa i-ar fi atras măcar puțin atenția lui Joan asupra lui.

have gone on whistling.

Part of him had died, a part he had known for 16 years. The joy and the feeling of confidence that alcohol gave him daily were gone. He could no longer just have a drink to make it a good day.

He kissed Valentina on her cheek, although he believed that she would have let him kiss her lips, that it would have been better for them both to kiss her lips. He wanted to ask her not to go to sleep, to stay awake till morning, he was going to take the bus, simply go out, just not to sleep at all, but talk. He found the shadow under her eyes beautiful, and he felt that he had known her forever, as his mother's cousin, who he had had a crush on as a child. Maybe that could have made Joan really see him.

Simona Sora

Hotel Universal

Editura Polirom
An: 2012
Paginile: 23-24

Translated by **Teodora Apetrei, Joan Michelson**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Meditația celor cinci simțuri

Te aşezi turceşte, pe o pernă moale, îndoită cât să-ți țină spatele. Dacă-n mintea ta e vraişte, poți închide ochii fiind atentă la repirație, fără nimic, n-o iei de la capăt, amintindu-ți ziua de ieri. Simți aerul cum intră, îl laşi apoi să iasă. Nu ți-e somn, deşi îți simți pleoapele grele. Te afunzi în pernă întâi cu picioarele încolăcite, apoi cu coapsele, cu trunchiul, cu gâtul (mai greu, ca la toate femeile din familie, înecându-te, tuşind, revenind în clipa în care te panicaseşi), cu bărbia, cu nasul, cu fruntea. Când te întorci—să fi trecut o oră, două?—simți în cerul gurii, iradiind spre interiorul pomeților şi spre ochi, într-o totală relaxare, gustul celei mai bune ciocolate pe care ai mâncat-o vreodată, o ciocolată neagră, pură, care se topeşte întruna, ore în şir, prinzând întreg corpul relaxat şi recunoscător.

N-a adus Capşa ciocolata în Bucureşti, dar el a ştiut cum s-o vândă. O punea în cutii de tablă aduse de la Viena, pe care scria Karlskirche şi Rathaus, şi-o împacheta în hârtie galbenă ca la Paris. Primul ou de Paşte din ciocolată, învelit în poleială

Meditation of the Five Senses

You sit cross-legged on a soft cussion, folded to support your back. To quiet your mind, close your eyes while focusing on your breathing. Don't let your mind wonder, remembering what happened yesterday. You feel the air rushing in, then you let it out. You are not sleepy, though your eyelids seem heavy. At first, your tangled legs sink into the cussion, then your thighs, your torso, your neck (more difficult, as with all the women in the family, choking, coughing, coming back to the moment you panicked), then your chin, nose and forehead. When you come back to your senses—after maybe an hour or two—you feel the best chocolate you have ever eaten in the roof of your mouth, flowing towards the inside of your cheekbones and into your eyes, a dark, pure chocolate that melts continuously, hour after hour, taking over your body. You are totally relaxed.

It wasn't Capşa who first brought chocolate to Bucharest, but he knew how to sell it. He used to put it in thin metal cases from Vienna labeled Karlskirche and Rathaus, and wrapped it in yellow paper as they did in Paris. He brought Rada, the Bulgarian,

roşie, i l-a adus Radei, la Hotel Universal. Ea l-a păstrat câțiva ani lângă globul de cristal albăstriu prin care nu vedea nimic altceva decât lumina sângerie în formă de ou gigantic sub care se afla pojghița de ciocolată. Aşa aflase că ciocolata nu se mănâncă şi nici nu se dă în dar.

Bucătarul începuse să se schimbe imediat după taxidul de ciocolată, povestea Maria cu neaşteptată satisfacție. Nu mai avea răbdare, vorbea repezit şi tare. Uneori se întrerupea fără noimă şi ieşea pur şi simplu pe uşă. Câteva doamne—cliente „La doi frați”—îl văzuseră dimineața devreme pe Lipscani, fără pălăre, bolborosind în barbă. Rada credea că de vină e licoarea blestemată, neagră ca iadul, pe care Capşa o întărise ca s-o pună în cutii şi s-o aducă la Bucureşti. Știa ea prea bine câte suflete erau în fiecare tabletă de ciocolată frumos învelită şi cu fundă de mătase. Vasile se gândise să renunțe la baclavale şi la sarailiile care îngreunau mintea şi trupul, năclăiau vintrele şi opreau digestia după cină.

at Hotel Universal the first chocolate Easter Egg wrapped in red tinfoil. She kept it several years near the bluish crystal globe, through which you could only see the blood red light. It looked like a giant egg under over the chocolate crust. And so he found out that chocolate is not for eating nor giving as present.

The cook had changed soon after the chocolate delivery, Maria said with unexpected satisfaction. He had become impatient and spoke hastily and loudly. Sometimes he paused for no apparent reason and simply walked out the door. A few ladies—clients of “La doi frați”—had seen him on Lipscani early in the morning, without wearing his hat, muttering into his beard. Guilty, in Rada’s view, was the cursed black as hell potion that Capşa had hardened to put in boxes and bring to Bucharest. She knew all too well the number of souls inside each prettily wrapped and ribboned bar of chocolate. Vasile had thought about giving up the baklavas and saraglis that weighed down the mind and body, thickened the guts and slowed down evening digestion.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cristian Teodorescu	Povestiri din lumea nouă	Editura Rao An: 1996, Ediția I Pagina: 170	Translated by **Ruxandra Vorotneac, Anne Stewart**

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Vocea

Până nu demult, avusese şi o colecție de femei. Renunțase la ele după ce discutase cu redactorul-şef al revistei lui. Un om de afaceri european n-are voie să aibă harem! Parcă el avea harem!? Dar ce era să facă cu fetele alea!? Erau tot timpul câte două, trei, de care nu mai putea să scape. Când începeau să-l plictisească, încerca să facă din ele ziariste. I le trimitea pe cap lui Cosmescu. Şeful revistei îl amenința cu demisia, de fiecare dată. Apoi le dădea papucii protejatelor sale. Cosmescu nici măcar nu le încerca, deşi în lungile lor convorbiri nocturne el îi recomanda de fiecare dată câte una.

Acum nu se mai duse în pivniță. Se aşeză pe un fotoliu şi se întrebă cine putea fi femeia care îl sâcâia cu telefonul.

Spre dimineață, se întoarse în dormitor, Violeta dormea de-a latul patului. N-o trezi. Se întinse lângă ea. Îi puse mâna pe fund şi adormi imediat.

Voices

It wasn't so long ago that he had had a collection of women. He'd given them up after discussions with Cosmescu, the chief-editor of his magazine. A European businessman shouldn't have a harem! As if he had a harem!? But the problem was what to do with these girls!? There were always two or three he couldn't get rid of. When they began to bore him, he'd try to make journalists out of them. He'd send them to pester Cosmescu who, every time, would threaten to quit. And then George would dump his protégées. Cosmescu wouldn't even give them a try, although during their long late night conversations George would always recommend one of them.

But now he didn't go to the cellar. He sat down in an armchair and asked himself who this woman could be who kept pestering him on the phone.

Before dawn, he returned to his bedroom, where Violeta was sleeping across the bed. He didn't wake her. He lay down beside her. He placed his hand on her bottom and instantly fell asleep.

Se trezi la nouă, singur în pat. O descoperi pe Violeta în bucătărie. Pregătise micul dejun. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte. Avea un aer stingher, ca şi cum ar fi surprins-o făcând dragoste cu body-guardul lui. O sărută, lipind-o de perete, asta era una din plăcerile lui matinale. Dar când ea îl prinse de mijloc şi vru să continue, ca de obicei, se dădu înapoi.

He woke up at 9, alone in bed. He found Violeta in the kitchen. She had made breakfast. She was wearing her nightgown. She looked awkward, as if he had caught her making love to his bodyguard. He kissed her, pushing her against the wall. This was one of his morning pleasures. But just when she grabbed him by the waist and wanted to go on, as always, he pulled back.

Alex Tocilescu

Eu et al.
Fragment: „Adult Movies Live Show”

Editura Polirom, Bucureşti
An: 2005
Paginile: 55-58

Translated by **Alina Cîrstescu, Joan Michelson**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

„După cum ştie mai toată lumea, îmi petrec vacanțele de vară întotdeauna la 2 Mai, un sat aproape liniştit de pe coasta Mării Negre, la puțini kilometri de granița cu Bulgaria. Stau de obicei o lună de zile, mereu la aceeaşi gazdă, de aproape două duzini de ani. În luna pe care o petrec acolo nu se întâmplă nimic: citesc, ascult muzică, lenevesc, port discuții, mă uit la ceas, uneori ajung la mare şi înot. Nu sunt singur acolo, ci înconjurat de nevastă, tată, prieteni, cunoscuți care vin şi stau sau vin şi pleacă sau uneori nici măcar nu vin. Văd cam aceleaşi fețe în fiecare an şi este bine. Anul ăsta am fost acolo fără Maja, nevastă-mea, care a rămas la Frankfurt, acolo unde locuim noi, ca să învețe pentru examenul de diplomă. I-am dus dorul, dar nu m-am plictisit. Am fost la filme, la curse de cai, am dezlegat tone de integrame. Într-o seară, după tratative îndelungate, a apărut şi Luca. Luca este un foarte bun prieten de-al meu. A venit cu Sabina, care între timp i-a devenit soție, şi Denis, care îi este dintotdeauna tată. Ne-am pupat, ne-am îmbrățişat, ne-am întrebat de sănătate. „Alex," mi-a zis Luca zâmbind misterios, o să vezi şi o să auzi ceva ce nu cred că ştii că poate exista.

"As everyone may well know, I always spend my summer holidays at 2 Mai, an almost serene village on the shore of the Black Sea, a few kilometres away from the Bulgarian border. I always accommodate myself for a month at the same host, for as long as I can remember. In the month that I spend there, nothing happens: I read, I listen to music, I lounge, I talk, I glance at the watch, and sometimes I go to the sea and take a swim. I am not alone in there, for I am with my wife, my father, my friends, relatives that come and stay or come and go or sometimes they do not even come at all. I recognise the same faces every year and this is a good thing. This year I went there without Maya, my wife, who stayed back at Frankfurt, where we also live, in order to study for her diploma exam. I missed her, but I did not get bored. We went to the movies, at horse racing, I did tons of crosswords. One night, after long debates, Luca also showed up. Luca is a very good friend of mine. He came in with Sabina, who became his wife in the meantime, and also Denis, who has always been his father. We kissed each other, we hugged each other, and we asked each other how we were doing.

"Alex", Luca told me, smiling enigmatically, "you'll hear

—Bine, am zis eu bucurându-mă.

—Dar pentru asta trebuie să mergem în Vamă.

Vama este alt sat, la patru kilometri de 2 Mai, unde se adună tot felul de lume ca să bea şi să se amuze. Un loc, evident, detestabil.

—Asta e, i-am zis lui Luca, dacă zici tu că merită... Dar nu eram prea convins. Luca mi-a citit gândurile.

—Nu te înnegura, moşule, a zis. Te-am dezamăgit eu vreodată?

—Nu, am recunoscut eu.

—Ei, vezi? Hai să căutăm un maxi-taxi, ceva. Sau e cineva cu vreo maşină pe-aici?

Întâmplător, era un doctor care chiar mergea în Vamă, cine ştie de ce. Sabina, Denis şi ceilalţi au rămas în 2 Mai, să mănânce, să doarmă. Era vreo 12 noaptea. Când am ajuns în Vamă, Luca a dat două telefoane. Căuta nişte cunoscuţi. Erau într-un bar. Am luat-o şi noi încolo.

—O să vezi, a zis Luca. Observă-i cu atenţie. Vei învăţa

and see something incredible."

"All right," I told him rejoicing.

"But in order to do this we'll have to go to Vama."

Vama is another village, four kilometres away from 2 Mai, where all kinds of people are gathering to drink and have some fun. Obviously, a detestable place.

"This is it," I told Luca, "if you say it's worth it…"

But I wasn't too sure of it. Luca read my thoughts.

"Don't get upset, old sport," he told me. "Have I ever let you down?"

"No," I admitted it.

"See? Let's go, let's look about for a maxi-taxi, or for something. Or there is someone with some kind of a car around here?"

As it happened, there was a doctor who was going straight down to Vama, who knows why? Sabina, Denis and the others stayed back at 2 Mai, in order to eat and sleep. It was nearly midnight. When we got to Vama, Luca made two phone calls. He was looking for some relatives. They were in a bar. We also took that road.

"You'll see", Luca said. "Watch them closely. You'll learn

multe despre cultură, despre filme, despre oameni și, bineînțeles, despre viață.

—Îmi pare bine, am zis eu fără urmă de ironie în voce.

—Nu observ nici o urmă de ironie în vocea ta, observă (sau nu observă) Luca, dar nu pari să mă crezi că seara, adică noaptea aceasta îți va aduce ceva folositor. Nu face nimic. Te vei convinge singur.

Am intrat în barul în care se aflau oamenii lui Luca. Un loc sinistru, dar plăcut; întunecat, nisipos, cu mese şi bănci de lemn. Băuturile trebuiau luate de la bar. Două boxe uriaşe hârâiau nişte Jimi Hendrix. Lume aşa-şi-aşa. Grupul pe care îl căutam stătea în jurul celei mai prost luminate mese şi era compus din circa unsprezece oameni care, văzându-l pe Luca, au început să se bucure şi să dea din coadă. Majoritatea erau regizori de film, ca şi Luca, deşi nu semănau cu el.

—Ăsta-i Alex, un prieten de-al meu, mă prezentă Luca.

Unul dintre meseni, probabil cel mai răsărit, a început să-mi explice cine e el, cine sunt ceilalți.

a lot about culture… about movies… about people and, of course, about life."

"I'm glad about it," I said without a trace of irony in my voice.

"I cannot trace any kind of irony in your voice", Luca noticed (or did not notice), "but you don't seem to believe me that this evening, I mean this night will bring you something useful. It's all right. You'll see it for yourself."

We entered the bar where Luca's friends were waiting. A sinister but nice place; dark, sandy, with wooden benches and tables. We had to provide ourselves with drinks from the bar. From two large boxes we could hear some Jimmy Hendrix songs. There were not lots of people in there. The group we were looking for sat around the worst lit table and consisted of eleven people who, noticing Luca, began rejoicing and wagging their tails.

Most of them were filmmakers, as was Luca, although they did not look like him.

"This is Alex, a friend of mine", Luca introduced me.

One of the table sitters, probably the smartest one, began explaining who he was and who were the others.

—Eu sunt Take, cu kappa, zise.

—Eu sunt Alex, cu B de la frunză, am zis scuturându-i mâna.

—Sunt regizor, adăugă el.

—Sunt dulgher, am precizat eu.

Lumea mă privi curioasă.

—Dulgher? zise o fată. Adică sculptor?

—Da, am răspuns. Sculptez rame de geam, scări, tot ce vrei.

—Nu, Andreea, mă salvă Luca. Alex este chiar dulgher. Face rame de geam. E specialist.

—Deci ea e Andreea, prietena mea, continuă Take. Ăla e Cornel, ea e Mioara, el e Miron, el e Marcel, ea e Oana, mustăciosul ăla e Teo, ea e...

—Lasă, i-am tăiat eu vorba, sunt obosit, nu voi ține minte niciodată sumedenia asta de nume. Dacă mă interesează cineva în mod deosebit, îl întreb cum îl sau o cheamă.

—Da, mai bine așa, încuviință Take. Stați jos, ce beți?

—Păi, mergem noi la bar, zise Luca.

Mi-am luat o sticlă de vin alb, dulce. Luca a cerut un pahar

"I am Take, with a "k", he said.

"I am Alex, with a "b" from "bat", I told him shaking his hand.

"I am a filmmaker," he added.

"I'm a carpenter," I specified. People watched me curiously.

"Carpenter?" a girl asked. "You mean like a sculptor?"

"Yes," I answered. "I carve window frames, stairs, everything you desire."

"No, Andreea," Luca saved me. "Alex is really a carpenter. He designs widow frames. He's a specialist at it."

"So she's Andreea, my friend," went on Take. "That one is Cornel, she is Mioara, he is Miron, he is Marcel, she is Oana, that man with a moustache is Theo, she is…"

"Leave it," I silenced him, "I am tired, I will never get to remember all these names. If I'll be especially interested in somebody, I'll ask him or her their names."

"Yes, this is better," confirmed Take. "Sit down, what will you have?"

"Well, we'll go at the bar," said Luca.

I bought myself a bottle of white sweet wine. Luca asked

de coniac. Aşteptându-l pe barman să desfacă sticla, să pună gheață-n coniac, Luca m-a întrebat:

—Şi? Cum ți se par?

—Foarte drăguți, am răspuns.

Voiam acasă.

—Bănuiesc că vrei acasă, mi-a ghicit Luca din nou gândul. Ai puțină răbdare, te rog. Va fi amuzant.

—Sper, am oftat eu.

Barmanul mă anunță că a băgat dopul în sticlă, dar că mi-o dă cu 10.000 mai ieftin. Era ok.

Ne-am întors la masă, unde se vorbea, bineînțeles, despre filme. Discuția era cam dezlânată.

—Am văzut un film albanez de geniu, zicea cineva. Era vorba despre un pescar care voia să prindă cel mai mare peşte din lume. Un fel de Moby Dick, dar concentrat asupra aspectului social, pescarul simboliza omul muncii...”

for a glass of cognac. Waiting for the barman to open up the bottle and put ice in the cognac, Luca asked me:

“So? How do they seem to you?”

“Very nice,” I answered him.

I wanted to go home.

“I suppose you want to go home,” Luca guessed again my thoughts. “Have a little patience, please. It’s going to get funny.”

“I hope so,” I sighed.

The barman announced me he introduced the corkscrew in the bottle, but he will be giving it to me 10.000 cheaper. It was all right.

We returned at the table, where people where talking, of course, about movies. The discussion was kind of unravelled.

“I saw an incredible genial Albanian movie,” someone was saying. “It was about a fisherman who wanted to catch the biggest fish in the whole world. A kind of Moby Dick, but focused over the social aspect, the fisherman symbolising the labouring class…”

Călin Torsan

Ulcele pe uluci
Fragment: „Efectul future”

Editura Casa de pariuri
An: 2015
Pagina: 57

Translated by **Andreea Dinescu, Joan Michelson**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Aranjându-şi cochet în oglindă aripioarele papionului cu numai o singură oră înaintea lansării antologiei retrospective de proză scurtă, editorul ei, un critic literar controversat, nu bănuia că devenise unealta cunoscutului efect fluture. Aşa că aruncă o ultimă privire spre luciul prezentându-i un bărbat frumos cu care se obişnuise deja şi ieşi pe uşă fluierând o melodioară tâmpită, semn al lipsei de griji.

Atârnând potolită lângă gulerul scrobit, una dintre fundițele pepit fâlfâise nonşalant cu câteva minute mai devreme, atunci când palmele elegante şi degetele pricepute în mai multe treburi ce țineau de natura umană o răsuciseră autoritar. Jocul ei întortocheat învârtise fuioarele de aer într-un aşa fel, încât de-acum vântul reavăn, de toamnă umedă, începuse să se preumble prin tot Bucureştiul. Din această cauză toți invitații la aşteptatul eveniment—scriitori cu locuința în capitală—se prezentară la Târgul de Carte foarte gros îmbrăcați. O consecință asemănătoare, dar mai puțin apropiată fenomenelor fizice, fusese provocată în ultimele zile chiar de apariția respectivului volum, ale cărui coperte zburătăcind înțelesul cărții între paginile

Looking in the mirror and coquettishly adjusting his bow tie, only an hour before the release of the retrospective anthology of short stories, its editor, a controversial literary critic, wasn't aware that he had fallen victim to the well-known "butterfly effect". So he took a final glance at the looking glass which reflected a handsome man with whom he had already grown accustomed to, and went out the door whistling a silly tune, a sign of a carefree mind.

One of the plaid bows, now still hanging next to the starched collar, was fluttering carelessly just a few minutes before, when the graceful palms and the fingers which were skilled in plenty of tasks tending to human nature, had twisted the bow in an authoritative manner. Its winding game had spun the air in such a way that from that moment, the humid damp autumn wind started roaming around Bucharest. Because of this, all the guests of the most awaited event—writers inhabitants of the capital—had come to the Book Fair dressed in very thick attire. A similar consequence but not entirely related to the physical phenomena had been caused in the past few days by the launch of that book, whose

principalelor reviste de cultură, declanşaseră un vârtej de comentarii asupra selecției făcute. De batist fin sau de hârtie, fluturii continuau să bată din aripi.

La Târgul de Carte lumea venise puhoi, astfel încât unii dintre patronii câtorva edituri mai vizibile se gândeau sincer că nu mai sunt destui autori să poată ostoi setea de lectură. Afluența de public le confirma drumul pe care apucaseră în afaceri. Şi îi liniştea în privința viitorului lor şi-al odraslelor.

Editura unde se publicase antologia de proză scurtă îşi concepuse standul într-o cheie modernă, apelând la un designer ieftin, dar cu idei. Paralelipipedul realizat din module telescopice de aluminiu şi pavoazat cu portretele în sepia ale câtorva autori reprezentativi, aflați sub contract, era pregătit să-şi primească oaspeții: şaisprezece dintre cei douăzeci şi trei de scriitori antologați.

covers triggered a whirlwind of comments focused on the selection of images, the book's meaning being misread by the popular cultural magazines. Whether of delicate batiste or paper, the butterflies kept fluttering their wings.

Massive crowds gathered at the Book Fair, so that some of the executives of a few well-known publishing houses were seriously thinking about the lack of sufficient writers that could quench the readers' thirst. The influx of visitors confirmed the way they had chosen in business. And it reassured them about their and their offspring's future.

The publishing house where the anthology of short stories had come out added a modern touch to their stall, with the help of an inspired, yet low-cost designer. The cuboid structure created from aluminium telescopic tubes and studded with sepia portraits of some important writers under contract, was ready to welcome its guests: sixteen out of the twenty-three anthologized writers.

Anca Vieru

Felii de lămâi

Editura Polirom
An: 2015
Paginile: 144-146

Translated by **Anca Francisc, Wendy French**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cheia şi foarfeca

Deja nu mai suportam, mă trecuseră toate năduşelile, spinarea îmi era plină de tăieturi, aşa că n-am mai ținut cont de buna-cuviință care mă caracterizează de obicei şi, chiar în mijlocul trotuarului, mi-am scos cămaşa şi maioul din pantaloni şi foarfeca a căzut în sfârşit. Am lăsat-o acolo şi am plecat uşurat. Grăbisem pasul, abia aşteptam să ajung acasă, dar am auzit o fluierătură şi strigăte în spatele meu şi un polițist mustăcios m-a înşfăcat de umăr. Altul mai gras venea din spate, gâfâind.

—Unde te grăbeşti aşa, borfaşule? mi-a strigat în ureche primul, apoi s-a întors către celălalt, care-şi ştergea chelia cu o batistă în carouri. Ia uite, a încercat să scape de chestia asta.

A scos la vedere foarfeca pe care o lăsasem să cadă şi mi-a băgat-o sub nas:

—Are urme de sânge.

Am încercat să le explic că era sângele meu, mi-am ridicat şi cămaşa ca să le arăt tăieturile, dar nici nu m-au ascultat. Mi-au cerut actele şi pentru o clipă am sperat că o să se rezolve

The Key and the Pair of Scissors

I couldn't take it anymore, I was sweating, my back was all scratched so I forgot any protocol and right there, on the pavement, I pulled my shirt and my vest out of my trousers and the scissors finally fell to the ground. I was so relieved, I left them there and walked away.

As I rushed to get home, I heard somebody whistle and scream. A moustached policeman grabbed my shoulder. A fatter one, who was panting, caught up with us.

"Where do you think you're going, thief?" the first one yelled in my ear and then turned to his partner, who was dabbing his bald head with a checkered handkerchief.

"Look, he was trying to get rid of these."

He picked up the scissors and stuck them under my nose.

"Traces of blood."

I tried to explain that the blood was mine and I lifted my shirt to show them the cuts but they wouldn't even listen. They asked for my papers and, for a moment there, I hoped

lucrurile, oricine putea vedea că sunt om serios, profesor de istorie la gimnaziu.

Dar portofelul dispăruse. Am întors pe dos toate buzunarele, din ce în ce mai nedumerit, îmi aminteam cum am plătit la frizerie şi apoi—aş fi fost în stare să jur—l-am băgat în buzunarul din spate al pantalonilor. Cei doi polițişti păreau să-şi piardă răbdarea. Le-am spus cine sunt şi cum mă cheamă, dar nu m-au crezut.

—Profesor cu tunsoarea asta? Fii serios, te-ar zbura imediat inspectoratul.

Ca să-i conving, am început să le înşir bătăliile lui Ștefan cel Mare, dar nu ajunsesem nici la Podul Înalt, că grasul m-a întrerupt:

—Oricine poate învăța aiurelile astea şi pe urmă zice că-i profesor. Pe noi nu ne păcăleşti aşa uşor.

—Și în plus mai sunt urmele de sânge. Trebuie să facem cercetări amănunțite, a zis mustăciosul. Vii cu noi la secție şi ne lămurim.

Însă nici acolo nu ne-am lămurit. Am sunat-o pe

the whole thing would be sorted quickly. Everybody should be able to notice I was a respectable, a middle school history teacher.

But I couldn’t find my wallet. I turned my pockets inside out and I was baffled. I remembered paying at the hairdresser’s, and then, I could have sworn that I had put it in my back pocket. The two policemen seemed to lose their patience. I told them who I was and what my name was but they wouldn’t believe me.

“A teacher with that haircut? They’d kick you out of school immediately!”

In order to convince them, I began to list Stephen the Great’s battles but, before I had got to the High Bridge, the fat one interrupted me:

“Anybody can learn this nonsense by heart and call himself a teacher after that. You can’t fool us so easily.”

“And, what about the blood?”

“We must investigate that thoroughly”, said the moustached one. “Straight to the police station and we solve this thing out!”

But we didn’t. I phoned my wife but her phone was

nevastă-mea, dar avea telefonul închis, am încercat pe urmă la toți colegii şi nimeni nu mi-a răspuns. Eram disperat. Apoi a apărut o urgență şi au amânat totul pe a doua zi. Până să apuc eu să zic ceva, m-au luat de câte un braț, m-au târât pe un culoar întunecos, au descuiat o celulă şi mi-au dat brânci înăuntru.

Când să plece, mustăciosul s-a uitat la cei trei tipi din celulă—nişte malaci cu figuri înspăimântătoare—le-a făcut cu ochiul şi le-a zis:

—Tipu' e masochist. Uitați-vă ce tăieturi are pe spate.

Rânjetul lui era acum multiplicat pe fețele celor trei.

Am auzit cheia răsucindu-se în uşă şi am început să sughit.

switched off. I tried to call all of my friends but nobody answered. I was desperate. Then, there was an emergency and they delayed my investigation until the next day.

Before I could say anything, the two of them grabbed me by my arms, dragged me into a dark corridor, unlocked a cell and pushed me inside.

Before leaving, the moustached one glanced at three other guys in the cell, some thugs who looked scary, winked at them and said:

"This guy is a masochist! Look at the cuts on his back!"

His grin spread to the other three.

I heard the key turning and I started to hiccup.

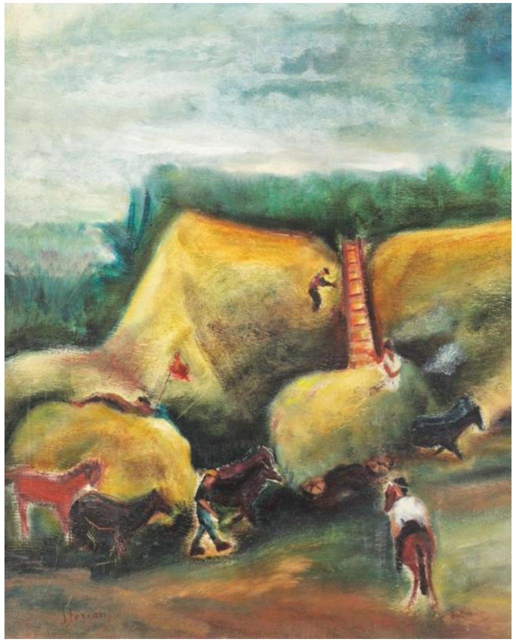
Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Matei Vişniec

Negustorul de începuturi de roman

Editura Polirom
An: 2014
Paginile: 50-51

Translated by **Iolanda Grecu, Maggie Sawkins**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Ceva apăsător şi rigid, sever şi impenetrabil emană din acest „castel”, simbol al unei autorităţi abstracte şi impersonale, reci şi cinice. Când veţi privi această siluetă, mai ales prin ceaţă, veţi înţelege de ce a scris Kafka un roman intitulat Castelul.

În schimb, nouă ne revine meritul de a-i fi suflat într-o zi, lui Kafka, acest extraordinar început de roman: „Pe domnul K îl calomniase pesemne cineva pentru că într-o bună zi se trezi arestat”. Niciun istoric literar, niciun biograf, nicio carte de mărturii nu menţionează acest detaliu. Mă veţi întreba, poate, de ce vi-l încredinţez dumneavoastră. Vă las să descoperiţi de unul singur răspunsul. Merită să vă imaginaţi însă această scenă.

Într-o zi cu ceaţă, într-o zi de februarie din acel an nefast 1914 care urma să deschidă seria de catastrofe ale secolului al XX-lea, pe podul Carol se plimba un anume Franz Kafka. Un om care nu mai era tânăr la cei 31 de ani, specialist în iubiri platonice, dezrădăcinat prin natura sa, ars pe dinăuntru de pasiunea pentru literatură. Nu eu am fost cel care, în acea zi de februarie, i-a suflat la ureche lui Franz Kafka acest început de

Something oppressive and rigid, severe and impenetrable emanates from this “castle”, a symbol of an abstract and impersonal, cold and cynical authority. Only when you look at this silhouette, especially through fog, will you understand why Kafka wrote a novel entitled “*The Castle*”.

On the other hand, it is to us that the credit is due for whispering one day to Kafka this extraordinary beginning for a novel: “Someone must have slandered K because one day he got arrested without having done anything truly wrong”. No literary historian, no biographer, no book of memoirs mentions this detail. You will ask me, perhaps, why am I entrusting it to you. I shall let you find out the answer for yourselves. However, it would be worth your while imagining this scene.

On a foggy day, in a day of February in that bad year, 1914, the one that was to begin the series of catastrophes of the twentieth century, a certain Franz Kafka was walking on the Charles Bridge. A man who at thirty-one was no longer young, a specialist in platonic loves, rootless by his nature, burnt within by his passion for literature. I was not the one that on that February day whispered into the ear of Franz Kafka this

roman. În acea zi el avea întâlnire pe podul Carol cu un anume Max Brod, un alt pasionat de literatură pe care îl cunoştea de peste zece ani şi care devenise cel mai bun prieten al său. Nimeni nu a ştiut şi nici nu va şti niciodată că acest Max Brod lucra pentru Agenția literară Courtois.

Kafka nu a fost însă un scriitor disciplinat. Pasionat, da, genial, da, însă atât de crucificat din cauza complicatelor sale relații cu propria sa familie şi mai ales cu femeile. Pentru noi Kafka a fost un Nobel pierdut, dar ce contează. Important este că am ştiut să-i suflăm la ureche o frază esențială în cel mai viguros moment al vieții sale. Vă puteți imagina istoria literaturii moderne fără Kafka? Fără Procesul? Fără fraza: „Pe domnul K îl calomniase pesemne cineva pentru că într-o bună zi se trezi arestat"? Anul 1914 a fost cel care a arestat întregul secol XX. Un secol care n-a ieşit apoi din puşcărie decât în 1990, când au căzut regimurile comuniste în Europa de răsărit. Peste tot acest penitenciar care a fost Europa în toată această perioadă pluteşte umbra lui Kafka. La fel ca şi deasupra „castelului" de la Praga.

beginning for a novel. That day he had an appointment with a certain Max Brod, another literary enthusiast, whom he had known for more than ten years and who had become his best friend. Nobody knew or would ever know that this Max Brod was working for the Courtois Literary Agency.

Kafka was not a disciplined writer, however. Passionate, yes, a genius, yes, but so crucified because of his complicated relations with his own family and even more with women. For us, Kafka was a lost Nobel, but what does it matter? It is important that we knew to whisper in his ear an essential sentence in the most vigorous time of his life. Can you imagine the history of modern literature without Kafka? Without "*The Trial*"? Without the phrase: "Someone must have slandered K because one day he got arrested without having done anything truly wrong". The year 1914 was the one that arrested the entire twentieth century. A century that only got out of prison in 1990, when the communist regimes in Eastern Europe fell. Above all this prison that was Europe in all that period, the shadow of Kafka is floating. Just as it does over the "castle" in Prague.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

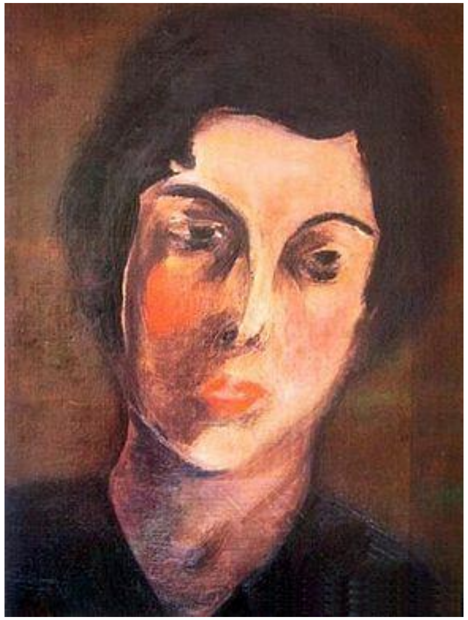
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Varujan Vosganian

Cartea şoaptelor

Editura Polirom
An: 2012, Ediția a II-a
Paginile: 293-294

Translated by **Marius Cristian, Joan Michelson**

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2017

Cartea şoaptelor

Dar lumea merge înainte. Locul în care Daniel Varujan a fost ucis se numeşte Tuna. Înainte de a fi luat de lângă ceilalţi, poetul a spus: „Aveţi grijă de fiul meu, care tocmai s-a născut. Să fie botezat Varujan".

— Îi vom răzbuna, şi pe el, şi pe ceilalţi, spuse Armen Garo, privind ţintă la Şavarş Misakian. Tocmai de aceea, să nu vă atingeţi de femeile şi de copiii lor. Noi nu suntem furi de morţi şi nici ucigaşi de femei.

Şedeau în primul cerc.

— Armen are dreptate, a zis Şavarş Misakian. Urmaţi pilda generalului Dro.

În vremea aceea, Dro nu era încă general. Avea doar douăzeci şi unu de ani în februarie 1905, când la Baku s-au pornit masacrele care au durat trei zile. Câteva mii de armeni au fost ucişi de bandele tătare. Iar prinţul Nakaşidze, guvernatorul ţarului, în ciuda avertismentelor şi apoi a strigătelor de disperare ale populaţiei armene, nu a făcut nimic ca s-o protejeze, ba mai mult, a furnizat arme atacatorilor. Comitetul Central al Federaţiei Revoluţionare Armene i-a comunicat atunci guvernatorului

The Book of Whispers

But life goes on. The name of the place where Daniel Varujan was killed is Tuna. Before being led away, the poet told the others: "Take care of my newborn son. Let him be baptised Varujan."

"We will avenge them, both him and the others", said Armen Garo, looking fixedly at Shavarsh Misakian. "This is why you are not to harm their women or their children. We are not grave robbers or killers of women."

They were all sitting together in the inner circle.

"Armen is right", said Shavarsh Misakian. "Follow the example of General Dro."

At that time, Dro had not yet become a general. He was just twenty-one in February 1905, when the three-day massacre began in Baku. Thousands of Armenians were killed by the Tartar bands. Despite the warnings and the Armenians' cries of desperation, Prince Nakashidze, the governor appointed by the Tsar, did not lift a finger to protect them. Instead he even supplied the attackers with weapons. The Central Committee of the Armenian Revolutionary Federation sent word to

general Nakaşidze că partidul l-a condamnat la moarte. Tânărul Drastamat Kanayan, pe care noi l-am întâlnit deja sub numele de generalul Dro, a fost însărcinat să execute sentința.

În ziua hotărâtă, Dro aşteptă alaiul guvernatorului pe o stradă îngustă, acolo unde garda călăreților cazaci nu putea înconjura caleaşca princiară. Bomba fusese aşezată într-un săculeț şi acoperită cu ciorchini de struguri. Văzând însă că prințul este însoțit de soția lui, Dro a ezitat şi, în cele din urmă, a renunțat, mulțumindu-se doar să-i privească trecând. A aşteptat până la căderea serii. La întoarcere, în caleaşcă se afla doar prințul. Atunci când convoiul a ajuns în dreptul lui, Dro a aruncat desaga în caleaşcă şi a rupt-o la fugă. Explozia a fost teribilă. Împreună cu Nakaşidze au fost spulberați atunci mai mulți călăreți ai gărzii guvernamentale. Profitând de panică, Dro a reuşit să dispară, iar câțiva camarazi l-au trecut, în aceeaşi noapte, dincolo de frontiera turcească. Unde a rămas nouă ani, până la începutul războiului.

governor Nakashidze that the party had sentenced him to death. The young Drastamat Kanayan, with whom we had previously become acquainted, under the name General Dro, was given the task of carrying out the sentence.

On the appointed day, Dro waited for the governor's procession on a narrow street where the Cossack outriders would have been unable to flank the prince's carriage. He had placed the bomb inside a bag hidden beneath bunches of grapes. But when he saw that the prince was accompanied by his wife, Dro hesitated and finally abandoned the plan, merely watching them as they passed. He waited until nightfall. In the returning carriage the prince sat alone. When the cavalcade reached a spot opposite where he was standing, Dro hurled the bag into the carriage and then ran as fast as his legs could carry him. The explosion was terrible. Together with Nakashidze, a number of mounted guards in the governor's retinue were blown to pieces. Taking advantage of the panic, Dro managed to vanish. That night, a few of his comrades smuggled him across the border into Turkey, and there he remained for nine years until the beginning of the war.

Contemporary Literature Press

Bucharest University

The Online Literature Publishing House
of the University of Bucharest

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake*
in One Hundred and Thirty Volumes

Totalling 31,802 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

You can dowlnoad our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered, at
http://editura.mttlc.ro/ , http://sandulescu.perso.monaco.mc/

Holograph list of the
40 languages
used by James Joyce
in writing *Finnegans Wake*

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
C. George Sandulescu

